

МОРИС ЛЬОБЛАН ГРАФИНЯ ДЪО КАЛИОСТРО

Част 12 от „Арсен Люпен“

Превод от френски: Николай Хаджиниколов, 1992

chitanka.info

ГЛАВА I

АРСЕН ЛЮПЕН НА ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ

Раул д'Андрези загаси фара на велосипеда си и внимателно го остави зад обрасналия с храсти склон. Точно в този момент камбанарията на църквата в Бенувил започна да отброява три часа сутринта.

Обгърнат от плътната сянка на нощта, той вървеше по полския път, който водеше до имението д'Етижу. Щом достигна до стените на оградата, Раул се спря и започна да чака. След малко чу шум на коне, които удрят с копита земята; на колела, които трополяха върху паваж, и звън от звънчета на нашийници. Двете крила на масивната врата бяха отворени с един замах... и една карета светкавично профуча покрай него. Раул с мъка успя да долови мъжки гласове и да различи отблясък от цев на пушка. Каретата за секунди достигна до главния път и полетя към Етрета.

„Хайде, хайде — каза си той. — Ловът на морски птици е занимателен, но скалата, на която ги убиват, е далечко... Аз в края на краищата ще узная какво означава този импровизиран лов... Е всичките размотавания нагоре-надолу.“

Той тръгна покрай лявата страна на оградата, заобиколи първия ъгъл и на петдесетина стъпки от втория се спря. В дланта си държеше два ключа. Първият му отвори малка желязна врата, непосредствено след която започваше стълба със стар, наполовина разрушен парапет. Тази стълба се намираше в южното крило на замъка. Вторият ключ му отвори едно тайно антре, намиращо се на нивото на първия етаж.

Раул запали джобното си фенерче и вече спокойно, без прекалена предпазливост, продължи своя път. Знаеше много добре, че помещенията на персонала са в другото крило и че Кларис д'Етижу, единствената дъщеря на барона, обитава втория етаж. Той продължи по коридора и стигна до обширен работен кабинет — същия, от който преди няколко седмици беше позорно изгонен след яростна експлозия

на неудържим гняв. Раул беше поискал от барона ръката на чаровната му дъщеря.

„Е, добре, уважаеми — стисна уста Раул, — да се надяваме, че след време сам ще ме молите да поискам ръката на дъщеря ви... но ние ще бъдем горди, много горди... и ще си помислим — да, ще си помислим... дали да приемем...“ Нямаше съмнение, че нашият герой беше доста засегнат от този неприятен спомен.

Голямото стенно огледало отразяваше юношеското му лице, много по-бледо от обикновено. Все пак, макар и силно развълнуван, той се владееше и хладнокръвно започна работата си.

Тя не продължи дълго време. Когато разговаряше с барона, беше забелязал, че неговият събеседник от време на време хвърля поглед върху голямото махагоново бюро, рулетката на което не беше свалена. Раул още от дете имаше навик да се запознава с всички по-тайнствени, по-особени места, които можеше да наблюдава скрито от другите, както и с всички ключалки и механизми, които паметта му като филмова лента запечатваше завинаги. Така направи и по време на злополучната среща.

Сега, минута по-късно, откри в една цепнатина на предпоследното чекмедже писмо. То беше написано върху много фина хартия и навито като цигара на масурче. Никакъв подпис, никакъв адрес.

Раул внимателно изучи намереното послание, чийто текст първоначално му изглеждаше прекалено банален. Очевидно подателят на писмото старателно се беше потрудил, за да бъде симулацията сполучлива. Раул, с помощта на миниатюрно устройство, изрязано от картон, се залови за някои по-многозначителни думи и като елиминираше цели фрази от писмото, предназначени за запълване на празнините, успя да възстанови следното:

„Открих отново в Руан следите на нашата неприятелка. Поместих в местния вестник съобщението, че един селянин от околностите на Етрета е изкопал в ливадата си стар меден канделабър със седем поставки за свещи. Тя веднага телеграфира в Етрета за кочияш, който да я чака с каретата си на дванадесети в три часа следобед на гарата във Фекамп. Отмених това нареждане, като изпратих до кочияша друга телеграма с обратно указание. Следователно той няма да бъде сред посрещачите. Това значи, че

именно вие сте този, който ще я чака на гарата във Фекамп със собствената си карета. Вие сте този, който придружен от надежден ескорт, ще я доведе при нас по време на тайното ни съвещание. Тогава ще можем да съставим за нея справедлив съд, който би следвало да произнесе неумолима присъда.

В миналите векове, когато величието на целите е оправдавало средствата, наказанието било непосредствено. Умира змията, умира ненавистта. Вие ще изберете решение, което ви удовлетворява, но си спомнете, че набелязаните срокове по време на последния ни разговор изтичат. Знайте, че успехът на нашите стъпки зависи от това «адско създание». Бъдете предпазлив! Нека вашият лов бъде организиран така, че да отклони подозренията! Ще пристигна с двама съмишленици в Хавър точно в четири часа. Не унищожавайте писмото! Вие ще ми го върнете!“

„Излишната предпазливост е голям недостатък — помисли Раул. — Ако кореспондентът на барона му се беше доверил, това писмо щеше да бъде изгорено и нямаше да узная, че съществува проект за незаконно отвличане и присъда. Прости ми, Господи — проект за убийство. Дявол да го вземе! Моят бъдещ тъст, колкото и набожен да изглежда, е забъркан в не съвсем християнски комбинации. Ще стигне ли до убийство? Всичко това е много важно и би могло да ми прехвърли необходимия мост към него.“

Раул потри ръце. Аферата изключително му харесваше и да си кажем откровенно, никак не го учудваше. Някои детайли от нея обаче щяха тепърва да изострят вниманието му в продължение на много дни. Ето защо той реши да се прибере в странноприемницата, в която беше отседнал, но после в посочения час да се завърне, за да научи за какво заговорничеха баронът и неговите непознати съучастници, както и кое беше това „адско създание“, което желяеха да премахнат.

Той постави всичко в ред, но вместо да си тръгне, седна пред една кръгла масичка, на която се намираше фотографията на Кларис. Раул продължително я съзерцава с дълбока нежност. Кларис д’Етижу — малко по-млада от него!... На осемнадесет години! Сладострастни устни... свежо лице на блондинка... цвят розов и деликатен, със светли коси на малките девойчета, които през лятото тичат по прашните пътища на Ко^[1] — и... гъвкава талия, нежна и податлива.

Погледът на Раул беше станал по-твърд. Неприятната мисъл, която въпреки усилията си не успяваше да преодолее, засилваше съзнанието на младия мъж. Кларис беше горе сама, в своя изолиран апартамент. Той на два пъти си послужи с ключовете, които тя сама му даде. Тогава какво го задържаше? Никакъв шум не би могъл да достигне до прислугата. Баронът трябваше да се прибере сутринта. Защо да не отиде при нея?

Раул не беше Ловелас. Чувствата за честност и деликатност се противопоставяха у него на инстинкта за похищаване, за обладаване, чиято изключителна сила вече познаваше. Как да устои на подобна съблазън? Гордостта, желанието, любовта и властната необходимост да покорява го подтикваша към незабавно действие.

Без да се забавя повече от безполезни скрупули, той се заизкачва с бързи стъпки по стълбата.

Застанал пред затворената врата, се поколеба. Съвестта му се бунтуваше, но бунтът беше набързо потушен. Той лекичко почука, шепнейки едвам:

— Кларис... Кларис, аз съм.

След една минута, не чул шум, се гответе да почука отново, но вратата на будоара се откряна и младото момиче се появи с лампа в ръка.

Раул забеляза нейната бледност и уплаха. Силно смутен и разтърсен от нейния вид, той се приготви да си върви и ѝ каза:

— Не го исках, Кларис... Пристигнах, борейки се със себе си. Кажи ми само една дума и ще си ида.

Кларис чу неговите думи и те я успокоиха. Фактът, че владееше напълно един противник, който без борба се съгласяваше да отстъпи, я развълнува дълбоко. Но тя не беше в състояние да го слуша и гледа. Знаеше, че трябва от приличие да се възмути, но инстинктивно мънкаше само неясни упреци. Искаше да го прогони, но нейната ръка беше безсилна да направи дори един-единствен жест за отпращане. Ръката ѝ, която продължаваше да трепери, остави лампата. Кларис политна, завъртя се и изгуби съзнание.

Обичаха се от три месеца, от деня на тяхната среща в Южна Франция, където Кларис беше известно време на пансион при една своя приятелка.

Те веднага се почувстваха свързани. За него това беше най-прелестното нещо на света, а за нея — признак на едно сладко робство, което тя, откакто стана на осемнадесет години, търсеше все по-настоятелно. Отначало Раул ѝ изглеждаше неуловим, тайнствен — човек, за когото тя никога нищо не разбираше. Той я отчайваше с неестествени пристъпи на лекомислие, на злобна ирония и черен хумор. Но наред с всичко това — каква съблазън! Какви изблици на ентузиазъм и младежко въодушевление! Приемаше всичките му недостатъци като изключителни качества. Те за нея бяха признак на мъжество, което не познаваше, но я караше да разцъфтява.

Веднага след завръщането си от Нормандия, една сутрин тя с изненада забеляза финия силует на младия мъж върху една стена срещу нейните прозорци. Той беше отседнал в една странноприемница на няколко километра от замъка и почти всеки ден пътуваше с велосипеда си, за да се срещне с нея.

Останала от петгодишна без майка, Кларис не беше щастлива при баща си — мъж суров, по характер мрачен, прекалено набожен, пристрастен към титлата си, алчен за пари. Неговите арендатори се бояха от него като от чума. Когато Раул, без да бъде официално представен, има смелостта да поиска ръката на дъщеря му, баронът изпадна в дива ярост срещу голобрадия претендент, който, без положение и връзки в обществото, се осмеляваше да се явява пред неговите очи. Той го наруга така, че младият човек гледаше с жалък вид обзетия от глупава свирепост родител.

Тази среща имаше продължение. Утешавайки сама себе си с оправданието, че се среща с Раул за последно сбогом, Кларис допусна грешка и му отвори на два пъти вратата на будоара си. Опасно неблагоприятно, от което Раул беше излязъл победител, използвайки цялата логика на един влюбен.

Онази сутрин, симулирайки неразположение, тя нареди да ѝ донесат обяда в стаята. Раул се криеше в съседната стая и след като се нахраниха, те останаха продължително време притиснати един до друг пред отворения прозорец, съединени от спомена за разменените ласки и целувки. Въпреки грешката, извършена от състрадателност и неопитност, поради която тя беше изгубила своята невинност, Кларис отново беше почувствала тръпно желание; горещи вълни се надигаха в сладката ѝ утроба и независимо от разкъсващата болка, изпитана при

първото сливане с любимия, отново го беше поискала в себе си — твърд, изправен и проникващ дълбоко в тялото ѝ. Леко разтворила нежните си бели бедра, тя неусетно беше придърпала ръката му между тях.

Сега Кларис плачеше...

Часовете неусетно се изнизваха. Свежо подухване, което се качваше от морето и плаваше над платото, ги галеше по лицата. Точно срещу тях, малко по-далеч от обширната овощна градина, оградена с високи каменни стени, всичко беше в цветовете на цъфтящата колза^[2]; вдясно се виждаше бялата линия на стръмните скали, в която се разбиваха вълните до Фекамп, по-нататък — морският залив на Етрета, вратата на Авал и грамадният връх на „Стрелката“. Но тяхната отпадналост не им позволяваше нищо да видят.

Той кротко ѝ каза:

— Не бъдете тъжна, моя скъпа любима. На нашата възраст животът е толкова хубав. Той ще стане още по-хубав, когато премахнем препятствията, които ни разделят. Не плачете!

Тя избърса сълзите си, усмихна се и го изгледа. Той беше тънък колкото нея, но широк в раменете. Имаше едновременно елегантен и солиден вид. На енергичното му лице беше изваяна уста с тънки устни на скептик. Облечен в къс панталон и сако върху спортна фланелка от бяла вълна, той имаше невероятно гъвкав вид.

— Раул, мили Раул — опечалено каза тя, — когато ме гледате, вие не мислите за мен! Да, да, не отричайте — вие вече не мислите за мен след това, което се случи между нас! Възможно ли е? За какво мечтаете, мили мой?

Той отговори, като се смееше:

— За баща ви.

— За баща ми?

— Да, за барон д'Етижу и неговите гости. Защо тези господа, на тяхната възраст, са готови да си пилеят времето за изстребване на невинни птици върху една скала до морето?

Както казахме, Раул беше на двадесет години и всички хора, доближили или надхвърлили четиридесетте, за него бяха доста „възрастни“. Но всяка възраст си има своите удоволствия, своите влюбвания и своите занимания. Нека простим на неопитната младост.

— Това може би за тях е удоволствие — му отвърна Кларис.

— Сигурна ли сте? Що се отнася до моята скромна личност, аз съм силно заинтригуван. Вижте, мила, ние сме в чаровната 1894 година. И аз го вярвах, докато... докато някои събития, които станаха напоследък, не разколебаха вярата ми и не ме накараха да помисля, че сме се върнали сто години назад. Но... няма да се засегнете, нали?

— Говорете, скъпи.

— Добре. Баща ви и неговите приятели имат вид на конспиратори. Да, това исках да ви кажа, Кларис... Маркиз Дьо Ролевил, Рекс д'Естиер и т.н. Всички тези благородни сеньори на областта Ко са направили съзаклятие.

Тя се намръщи.

— Говорите глупости, скъпи мой.

— Вие толкова хубаво ме слушате, че реших да импровизирам — отговори Раул, уверен че тя не е в течение на нещата. — Вие така ме гледате и имате толкова мил вид, когато очаквате думите ми, като че ли говоря за действително сериозни неща!...

— Говорете ми за любов, Раул! — Той се усмихна при тези думи и пламенно я притисна към себе си.

— Целият ми сегашен живот се състои само от любов към вас, мое мило момиче. Нямам други амбиции, нямам други грижи освен тези, които биха ми позволили да бъдем заедно завинаги. Кларис, мила, предположете следното: вашият баща наистина е конспиратор и е арестуван. Осъден е на смърт и аз го спасявам. След това защо да не ми даде ръката на своята дъщеря?

— Той рано или късно ще отстъпи, мили мой.

— Не, никога! Никакво щастие... никаква подкрепа... аз нямам нищо...

— Но вие имате името си... Раул д'Андрези.

— Не е моето!

— Как така?

— д'Андрези беше името на моята майка. Когато овдовя, тя отново си възвърна това име по нареждане на семейството ѝ, което със своя брак беше възмутила.

— Но защо? — лекомислено каза Кларис, не съзнавайки важността на Рауловото признание.

— Защо ли? Защото моят баща беше от простолюдието, беден като Йов... един прост учител по гимнастика, фехтовка и бокс.

— Тогава как се казвате?

— О, с едно много обикновено име, моя бедна Кларис.

— Кое е то?

— Арсен Люпен.

— Арсен Люпен?

— Да, и тъй като не блести особено, си струва труда да го сменя, нали?

Кларис беше слисана. Дали той се казваше по един или по друг начин, не означаваше нищо! Но частицата пред името, в нейните очи на баронеса, беше първото качество на един бъдещ съпруг.

Тя едва заекна:

— Вие не би трябвало да се отричате от баща си. Никак не е срамно да си учител.

— Никакъв срам — каза той, като се смееше изразително — смях, от който Кларис потрепера. — Аз се кълна, че здравата се възползвах от уроците по бокс и гимнастика. Тези уроци той започна да ми дава от времето, когато бях още с биберон в устата. Моята майка може би е имала и други причини, за да го обича, защото след неговата смърт не погледна повече нито един мъж.

Той внезапно я целуна буйно, после започна да танцува и да се върти. Обърна се към нея и се провикна:

— Смей се, смей се, мое малко момиче! Всичко това е много смешно. Смей се де! Главното е да сполучим. Арсен Люпен или Раул д'Андрези, който и да е! Един от двамата ще сполучи. Да, ще сполучи. При това без никакво съмнение. Гадателки са ми предсказвали голямо бъдеще и всемирна слава. Раул д'Андрези ще бъде генерал, министър или посланик... Най-малкото — няма да бъде Арсен Люпен. Но, ако остана Арсен Люпен... то тогава, пазете се! Аз пак ще бъда пръв, само че против генералите, против министрите, против посланиците. Това е нещо, което е уредено пред съдбата, уговорено, подписано от двете страни. Аз съм готов. Мускули от желязо и мозък номер едно! Гледай, искаш ли да вървя на ръце? Или да те нося на дланите си? Да ти взема часовника, без да забележиш? Или да рецитирам Омир на гръцки и Милтън на английски? Господи, колко е хубаво да се живее! Раул д'Андрези... Арсен Люпен... две лица на една маска! Единият или другият? Къде е това нещо, което осветява славата, блестящото слънце на живите?

Изведнъж той се спря. Ликуването му стихна. Изглеждаше обезпокоен от нещо. Съзерцаваше мълчаливо малката тиха стая, чието спокойствие беше брутално нарушил. Беше нарушил спокойствието и на момичето, което кротко го гледаше. Чрез един от неочакваните обрати, които съдържаха очарованието на неговата природа, той коленичи пред Кларис и сериозно ѝ каза:

— Извинете Ме, мила. Когато идвах при вас, ме болеше главата. Това не е моя грешка...Трудно ми е да намеря равновесие...И доброто и лошото, и едното и другото ме привличат. Кое да избира? Трябва да ми помогнете, Кларис, за да намеря своя път и трябва да ме извините, ако с нещо съм ви оскърбил.

Тя хвана главата му между дланите си и със страстен тон каза:

— Няма за какво да те извинявам, скъпи мой. Обичам те така, че каквото и да направиш, знай, че няма да те укоря. Щастлива съм. Сигурна съм, че ще ме накараш много да страдам, но ще приемам с радост всички болки, които ще ми причиниш. Ето, вземи моята фотография. Нека никога да не се изчервяваш, когато я гледаш. Що се отнася до мен, ще бъда винаги такава, каквато съм днес: твоя любовница и твоя съпруга. Обичам те, Раул!

Тя го целуна по челото. Раул вече се беше успокоил и изправяйки се, ѝ каза:

— Ти си и ще останеш дамата на сърцето ми. Аз съм твоят верен рицар. Ето ме, отсега нататък неуязвим, готов да сразя враговете си. Елате, негодяи!... Арсен Люпен, или Раул д'Андреzi, излиза на сцената на живота!

Планът на Раул — засега оставяме в сянка името на Арсен Люпен — беше много прост. Между дърветата на овощната градина, от лявата страна на замъка, облегат точно в средата на каменната ограда, се намираше един от бастионите. Неговата кула беше много ниска, полусъборена и впоследствие възстановена с полегат покрив, който се губеше под вълни от разцъфнал бръшлян. Раул никак не се съмняваше, че на събранието, обявено за четири часа следобед, за него не би могло да има място в голямата вътрешна зала, в която баронът приемаше арендаторите на земите си. Той беше забелязал, че един доста широк отвор, стар прозорец или въздухоотводна тръба, бе разположен откъм полето.

Лесно изкачване за един толкова ловък младеж! Излязъл от замъка, Раул запълзя под бръшляна, покатери се благодарение на дебелите клони и достигна до удобния отвор в стената. Отворът бе достатъчно широк, за да може да се скрие в него човек. Така, застанал на пет метра от земята и с глава, маскирана от листака, Раул не можеше да бъде видян, но от своя страна виждаше цялата зала — доста голямо помещение, мебелирано с двадесетина стола, една маса и една широка църковна скамейка.

Четиридесет минути по-късно в залата влезе баронът с един от своите приятели. Раул не се беше излъгал в предвижданията си.

Барон Годфроа д'Етижу имаше мускулатура на панаирджийски борец и лице с цвят на тухла, обкръжено с огърлица от руса брада. Придружителят, братовчед на барона и познат на Раул, се казваше Оскар дьо Бенето. Той имаше типичното държание на нормандски селски големец. Такова впечатление обикновено добиваше човек, когато го види, но нека бъдем извинени — с едно изключение: простацината и недодялаността бяха в по-голяма доза. Сега и двамата изглеждаха силно възбудени.

— Бързо — каза баронът. — Вопалиер, Ролевил и д'Опегар ще ни догонят. В четири часа ще дойде Боманян, който ще доведе принц д'Аркол и Дьо Брие през градината, на която отворих голямата порта... и после...и после...ще я докарат... ако, за наше щастие, падне в клопката.

— Тихо — прошепна Бенето.

— Защо? Тя е поръчала карета. Каретата ще бъде там и тя ще се качи. Д'Ормон, който е кочияш, ще я доведе. След като мине странноприемницата „Четири крака“, отваря и укротява дамата, като хубаво я завързва. Всичко това е съдбоносно и пропуск не трябва да има.

Те се бяха приближили до мястото, над което Раул подслушваше. Бенето прошепна:

— И после?

— После, обяснявам на нашите приятели ситуацията, ролята на тази жена...

— Сигурен ли си, че можеш да им повлияеш, когато започне съденето?...

— Дали ще им повлияя или не, резултатът ще бъде един. Боманян го изисква. Можем ли да откажем?

— Ах! — възкликна Бенето. — Този човек ще погуби всички ни. Барон д'Етижу вдигна рамене.

— Необходим ни е един мъж като него, за да се борим срещу една жена като нея. Пригответе ли всичко?

— Да, двете лодки са на плажа, под стълбището на кюрето. По-малката е издънена и десет минути след като бъде спусната във водата, ще потъне.

— Натовари ли я с камък?

— Да, с един голям и объл камък, пробит, за да се привърже за него въжето.

Те се отдалечиха.

Нито една от произнесените думи не се беше изплъзнала от слуха на Раул д'Андреци и нямаше нито една, която да не беше увеличила неговото любопитство.

„По дяволите! — мислеше той. — Не ще отстъпя моята ложа на първи балкон за нито една империя. Какъв юначага! Говори за убийство така спокойно, като че ли си сменя яката на ризата.“

Годфроа д'Етижу го учудваше най-вече с това, как може нежната Кларис да бъде дъщеря на особа като неговата — мрачна и безцеремонна. Каква цел тласкаше барона? Омраза, алчност, желание за отмъщение, жестоки инстинкти? Той му напомняше средновековен палач, който е готов на всякакви ужасни постъпки. В полутъмната зала пламъците на факлите играеха по лицето му и багреха русата брада.

Другите трима от поканените пристигнаха едновременно. Раул ги беше срещал често, защото бяха близки на господарите на имението. Един път седнали, те обърнаха гръб на двата прозореца, които едва осветяваха залата, и техните лица останаха в полумрак.

До четири часа бяха влезли само още двама души. Единият, възрастен, с осанка на военен, беше стегнат в редингот и имаше брадичка а ла Наполеон III. Той се спря на прага.

Всички обаче станаха, за да отидат при другия, когото Раул не се поколеба да прецени като автор на анонимното писмо, този, когото чакаха и който бе споменат с името Боманян.

Макар че единствен той нямаше нито титла, нито благородническа частица пред името си, го приеха като предводител.

Това се отгатваше също и по неговото държане на превъзходство и по властния му поглед. Гладко обръснато лице, хлътнали бузи, великолепни черни очи, одушевени от страст, нещо строго и същевременно аскетично в маниерите — той приемаше уважението като нещо обикновено, нещо, с което е свикнал и не му обръща внимание. Такова държане обикновено прозира в маниерите на висшите църковни служители.

След като беше посрещнат и всички отново седнаха, той небрежно помоли да бъде извинен заради един от приятелите си, когото не бе успял да доведе — граф Дьо Брие, — и пристъпи към своя придружител, за да го представи на останалите.

— Принц д'Аркол...Знаехте, нали?... Че принц д'Аркол е един от нашите, но случайността бе пожелала да отсъства при предишните ни събирания. Че неговото дело се изпълнява надалеч и по най-успешен начин, впрочем. Днес показанията му ще са ни крайно необходими, тъй като вече на два пъти през 1870 година принц д'Аркол срещна „адското създание“, което ни застрашава.

Раул веднага си направи сметка и остана крайно разочарован: „адското създание“ трябваше да е прехвърлило петдесетте, тъй като стълкновенията му с принца бяха станали преди двадесет и четири години.

Сега принц д'Аркол седеше сред другите поканени, докато Боманян се беше отправил към Годфроа д'Етижу. Баронът му връчи един плик, който, без съмнение, съдържаше компрометиращото писмо. После тихо те проведеха доста жив диалог, на който Боманян сложи край със заповеднически жест.

„Няма повече тайни в чекмеджето, господине — каза си Раул. — Присъдата ще бъде формална. Смърт на змията, смърт на ненавистта! Ще се предостави повод за удавяне и отсега се вижда ясно, че развързката ще бъде импозантна.“

Боманян премина към последното място в редицата, но преди да седне, каза следните думи:

— Драги приятели, знаете до каква степен сегашният час е решителен. Да бъдем единни и сплотени, достойни за голямата цел, която всички ние желаем да постигнем. Предприели сме едно общо дело от значителна важност. Може да се заяви, че нашите интереси, интересите на нашата партия и религия — а аз не отделям едните от

другите — са свързани и до голяма степен зависят от осъществяването на проектите ни. Тези проекти от известно време се сблъскват с дързостта и неумолимата враждебност на една жена, която, разполагайки с някои сведения, търси тайната, предмет на нашите усилия. Ако тя достигне до нея преди нас, тези усилия ще пропаднат. Тя или ние — няма място за двама. Аз горещо желая краят на тази решителна битка да бъде в наша полза.

Боманян седна, опря се с две ръце на една от облегалките и високата му фигура се прегърби. Изглеждаше, че той не иска да вижда повече нищо.

Минутите се изнизваха.

Между тези мъже, събрани тук, за да изпълзят общото решение на група съзаклятници, настана абсолютна тишина. На всички вниманието беше изострено, те се мъчеха да доловят и най-малкия шум, който би могъл да дойде извън залата. Пленяването на тази жена неотстъпно преследваше техните умове. Всяко отклонение от предначертания план щеше да означава провал.

Барон д'Етижу вдигна пръст. Той започна да се ослушва. Все по-ясно започна да се долавя глух ритъм от копитата на препускащи коне.

— Това е моята карета — уверено каза той.

Баронът се отправи към вратата. Както обикновено, в овощната градина нямаше никой — персоналът имаше право да действа само в разположения пред главната фасада двор.

Шумът приближаваше. Каретата напусна главния път, за по-пряко пресече нивите и бързо премина между двете колони на главния портал на замъка. Кочияшът вдигна нагоре стиснат юмрук и баронът радостно извика:

— Победа! Тя е хваната!

Каретата спря. Д'Ормон, който беше на капрата, бързо скочи на земята. Рекс д'Естиер отвори вратата и пусна стъпенката. Подпомогнати от барона, те уловиха и вмъкнаха в залата на съвещанието една жена, на която ръцете и нозете бяха здраво завързани. Тримата я замъкнаха до средата на залата и грубо я хвърлиха върху църковната скамейка.

— Нямаше никакви трудности — каза д'Ормон. — Щом слезе от влака, тя веднага нахълта в каретата. При „Четири крака“ бе уловена, без да успее гък да каже.

— Повдигнете ешарпа — нареди баронът. — Да разхлабим въжетата на нозете ѝ толкова, колкото да може свободно да се движи.

И той собственоръчно разхлаби възлите.

д'Ормон повдигна воала и откри главата на пленницата.

Залп от възклицания, придружен от всеобщо смайване, избухна между присъстващите. Раул, от височината на своя пост, от който наблюдаваше всичко и всички, видя лицето на една жена — жена, която беше в пялото си великолепие на тържествуваща младост и неотразима красота.

Вик на изумление се изтръгна още един път от гърлата на съзаклятниците. Принц д'Аркол, пръв по ранг, пристъпи напред с променено лице и разширени очи. Той заекна:

— Това е тя... това е тя... аз я разпознах... Какво има за учудване? Обяснете!

И после принцът произнесе следната многозначителна фраза:

— Тя има същия вид, какъвто имаше на двадесет години! Жената беше седнала и държеше горната част на тялото си изправена, със свити между коленете длани. Нейната шапка беше паднала по време на нападението и прическата ѝ, наполовина развалена, се спускаше над раменете в плътна маса, задържана от един златен гребен. Косите зад слепоочията ѝ бяха накъдрени. Две жълто-червеникави панделки се виждаха зад малките, като изваяни от слонова кост, нежни уши.

Лицето на жената бе възхитително красиво, оформено от много чисти линии и оживено от неописуемо изражение, което въпреки царящата враждебност, въпреки страха, изглеждаше усмихнато. С брадичка по-скоро тънка, с леко издадени напред скули, с много прикрити очи и с тежки клепачи, тя напомняше жените от картините на Леонардо да Винчи или по-скоро на Бернардино Луини, творбите на когото крият неуловима грация. Тя се състои в една усмивка, която не се вижда, но се отгатва — удивлява и едновременно тревожи. Нейното облекло бе семпло: под пътническата дреха, която тя остави да падне, една сива вълнена рокля подчертаваше тънката талия, високите едри гърди и заоблените рамене.

„По дяволите! — помисли Раул, който не я изпускаше от погледа си. — То изглеждало доста безвредно това «адско създание». Адско? Не! Великолепно създание! И срещу тази красива жена са застанали, готови за битка, девет или десет души?“

Тя внимателно наблюдаваше обкръжаващите я — д'Етижу и неговите приятели, — стараяйки се да различи в полумрака всички лица.

Накрая пленницата каза:

— Какво искате от мен? Не познавам никого от тук присъстващите. Защо ме доведохте?

— Вие сте наша неприятелка — заяви Годфроа д'Етижу. Тя бавно поклати глава.

— Ваша неприятелка? Трябва да има някаква грешка. Някакво зловещо недоразумение. Сигурни ли сте, че не се мамите? Аз съм мадам Пелегрини.

— Вие не сте мадам Пелегрини.

— Аз ви потвърждавам...

— Не! — повтори почти викайки барон Годфроа.

И той прибави следните думи, също така объркващи, като думите, произнесени преди от принц д'Аркол:

— Пелегрин л, това беше едно от имената, под които се прикриваше в XVIII век мъжът, на когото претендирате да сте дъщеря.

В момента тя нищо не отговори, защото не схвана дори абсурдността на фразата. После запитва:

— Как следователно се наричам според вас?

— Жозефин Балзамо, графиня Дьо Калиостро.

[1] Ко (Саих — фр.) — равнина в Нормандия, на север от река Сена. Б.пр. ↑

[2] Колза (le colza — фр.) — вид цветно зеле с маслодайни семена. Б.пр. ↑

ГЛАВА II

ЖОЗЕФИН БАЛЗАМО, РОДЕНА В 1788...

Калиостро! Изключителната особа, която толкова живо разпали любопитството на Европа и толкова дълбоко възбуди двора на Франция при царуването на Людовик XVI! Огърлицата на кралицата... кардинал Дьо Роан... Мария-Антоанета... колко вълнуващи епизоди от един мистериозен живот!

Един мъж, неразгадаем чудак, гениален интригант, който разполагаше с реалната мощ на неоспоримо превъзходство. Той беше винаги в полумрак. Най-ярката светлина не можеше да освети неговата личност.

Измамник? Кой знае! Имаме ли право да отричаме възвисения разум, когато той хвърля сянката си върху света на живите и мъртвите погледи и остава винаги неразгадаем за простосмъртните? Трябва ли да се смята за шарлатанин и луд този, който с възкресяването на спомените си за свои предишни съществувания извлича лична полза от лекомислени благородници? Който използва личните си качества и възможности, които сега наричаме свръхестествени, за да стане жетон за бърза и сигурна печалба? Не сме ли самите ние, хората, готови въпреки ефимерните усилия за противопоставяне да попадаме лесно в подобни паяжини?

Ако Раул д'Андрези, свит в дъното на своята наблюдателница, не беше скептик по рождение, и ако не се надсмиваше понякога сам на себе си, обратът, който вземаха събитията, би го учудил; изглеждаше, че присъстващите на случая приемат поначало, като неоспорима действителност, изпълнението му по този екстравагантен начин. Имаха ли те, следователно, неоспорими доказателства за вината на ответницата в тази тъмна афера? Можеха ли да познаят в жената, която мълчаливо ги слушаше, дъщерята на Калиостро — този, на когото някога се приписваше свръхпроницателност и го боготворяха като славен вълшебник и необикновен лекар?

Годфроа д'Етижу, който единствен между всички бе останал прав, се наведе към младата жена и ѝ каза:

— Името на Калиостро е като вашето, нали?

Тя помисли малко. Изглеждаше, че в старанието си да се защити, търсеше най-подходящите маневри и искаше преди да се ангажира с каквото и да било, да се опита да се запознае с оръжията, с които нейният неприятел разполага. После спокойно отговори:

— Нищо не ме задължава да ви отговоря поради единствената причина, че нямате право да ме разпитвате. Аз, въпреки горното, не отричам, че в моя акт за раждане пишеше името Жозефин Пелегрини. След това имах фантазията да започна да се наричам Жозефин Балзамо графиня Дьо Калиостро — двете имена, това на Калиостро и това на Пелегрини, допълват личността, която винаги ме е интересувала — Жозеф Балзамо.

— За кого или в полза на кого — уточни баронът — според вас и в противовес на известни на нас декларации криехте прякото си произхождение?

Тя повдигна рамене и замълча. Беше ли предпазливост? Надменност? Протест срещу очевидната абсурдност?

— Аз не преценявам това мълчание нито като признание, нито като отричане — отново започна Годфроа д'Етижу, обръщайки се към своите приятели. — Думите на тази жена нямат никакво значение и ще бъде загубено време, ако почнем да ги опровергаваме. Ние сме се събрали, за да вземем съдбоносни решения по една афера, която всички знаем, но на която мнозинството от нас не познава известни детайли. Следователно, крайно необходимо е да си припомним фактите. Те са описани в резюме и аз ще ви ги прочета. Моля ви да ме слушате внимателно.

Той извади няколко ръкописни листа и започна да ги чете. Раул беше сигурен, че те са редактирани от Боманян.

"В края на месец март 1870 година, четири месеца преди началото на войната между Франция и Прусия, сред пълната с чужденци столица на французите никой не привличаше така често вниманието като графиня Дьо Калиостро. Нейното име интригуваше. Романът^[1] на Александър Дюма-баща въведе на мода Жозеф Балзамо, наричащ себе си граф Дьо Калиостро. Използваща същите начини на действие и даже по-дръзки, тя се хвалеше, че е дъщеря на Калиостро и

говореше за събитията от времето на Наполеон I. Беше много хубава, богата и представена в двора на Наполеон III. Тогава много се говореше за сеансите, на които императрица Йожени събираше около красивата графиня най-интимния кръг от придворните си. Един брой от тайно печатания сатиричен вестник „Шаривари“, незабавно конфискуван от властите, ни разказва за подобен сеанс, на който е присъствал един от неговите нещастни сътрудници. Помествам по-долу неговия разказ:

"Нещо за новата Джоконда. Израз, който не се сменя, но не може да се отдели, който е и ласкаво наивен, и жесток, и порочен. Фантазия на гениален художник? Погледът е блестящ — таи едновременно надежда и горчивина, допълва неизменната усмивка и не можем да не се съгласим с осемдесетте години, които тя самата си дава. Ето в този момент тя изважда от джоба си малко златно огледало, изсипва върху него две капки от незабележим флакон, избърсва го и се съзерцава. И отново пред нас на огледалото се появява очарователна младост.

Когато я запитахме, ни отговори:

— Това огледало е принадлежало на граф Дьо Калиостро. За тези, които с вяра се оглеждат в него, времето спира. Гледайте, датата е изписана върху рамката — 1783 година — и е последвана от четири черти, изброяващи четири големи тайни. Тези тайни, които беше готов да разгадае, той знаеше лично от кралица Мария-Антоанета и казваше: *„Личността, която намери ключа за разгадаването на тайните, ще бъде крал на кралете.“*

— Би ли могло да се узнаят? — запита някой.

— Защо не? Да се узнаят, значи да се разшифроват. Самият Калиостро нямаше време да стори това. Аз мога само да ви предам наименованията на тайните. Ето ги^[2]:

In robore fortuna.

Надгробният камък на кралете на Бохемия.

Сполуката на кралете на Франция.

Канделабърът със седем поставки.

Тя говори след това с всеки един от нас и направи разкрития, които ни удивиха.

До този момент всичко беше само една прелюдия. Императрицата, която се въздържаше да поставя въпроси, засягащи я персонално, благоволи да я запита за някои събития, които биха могли да станат в бъдеще.

— Доколко, ваше величество, бихте благоволили да ми подскажете леко за това, от което се интересувате — каза графинята и ѝ протегна огледалото.

После тя започна да разглежда изпаренията, които, духайки, разстилаше по повърхността на огледалото и тихо замърмори:

— Виждам ясно хубави неща... една голяма война през това лято... победа... завръщане на войските под Триумфалната арка... акламират императора... принца...

— Този е — каза Годфроа д'Етижу — документът, който ни бе предаден. Наистина, много объркващ документ, защото е бил публикуван много седмици преди обявяването на войната. Каква е била тази жена? Авантюристка? Чие нареждане е изпълнявала? Това предсказание, внушено от неуравновесена личност, е довело до злощастната катастрофа от 1870 година. Някой (чета същия брой на „Шаривари“) един ден ѝ бил казал:

— Щом ви харесва, останете дъщеря на Калиостро. Но коя е вашата майка?

— Моята майка — отговорила тя — трябва да търсите много високо между съвременничките на Калиостро... Още по-високо... Да, точно така... Жозефин дьо Боарне... бъдещата жена на Наполеон Бонапарт, бъдещата императрица...

Полицията на Наполеон III не можеше да остане безучастна. В края на месец юни беше представен секретен доклад от един от най-добрите агенти, изготвен вследствие на задълбочено разследване. В доклада се посочва следното:

„След като сравних всички италиански паспорти, издадени на синьорината по датата на раждане — пишеше агентът, — установих името на Жозефин Пелегрини-Балзамо графиня Дьо Калиостро, родена в Палермо на 29 юли 1788 година. Когато посетих Палермо, успях да намеря старите регистри на енория Мортарана и в един от тях на дата 29 юли 1788 година открих съобщение за раждането на Жозефин Балзамо, дъщеря на Жозеф Балзамо и на Жозефин дьо ла П., поданичка на френския крал.

Дали името на майката на новороденото беше Жозефин Ташер дьо ла Пажери — името на младото момиче, тайна съпруга на виконт Дьо Боарне и бъдеща съпруга на генерал Бонапарт? Търсих в тази насока и в резултат на търпеливи изследвания научих от стари ръкописи, притежание на един лейтенант от гвардията на превото^[3] на Париж, датирани преди арестуването му в 1788 година, че сестрата на Калиостро, която, официално екстернирана от Франция след аферата с открадването на огърлицата на кралицата, е живяла под името Пелегрини в малък хотел във Фонтенбло. Дамата е била висока, елегантна и слаба. И така — Жозефин дьо Боарне по това време също живее във Фонтенбло, и тя е висока, елегантна и слаба. В деня, определен за арестуването на граф дьо Калиостро, последният изчезва. На следващия ден Жозефин дьо Боарне също заминава.^[4]

Един месец по-късно в Палермо се ражда детето.“ Тук докладът свършва.

Тези съвпадения са крайно многозначителни и придобиват огромна стойност, след като се допълнят с последния от изнесените факти. Осемнадесет години по-късно императрица Жозефин въвежда в двореца Малмезон една млада девойка. Тя е представена за нейна кръщелница и печели обичта на императора до такава степен, че той играе с нея като със свое дете. Какво е нейното име? Жозефин, или галено Жозин.

Империята пада. Цар Александър I прибира Жозин и я изпраща в Русия. Каква титла приема тя? Графиня Дьо Калиостро!

Барон д'Етижу произнесе последните си думи сред абсолютна тишина. Бяха го слушали с дълбоко внимание. Раул, объркан от тази невероятна история, се опитваше да долови по лицето на графинята проява на възбуда или на каквото и да е Чувство. Но тя оставаше безучастна, усмихвайки се леко с красивите си очи.

Баронът продължи:

— Вероятно този рапорт, както и опасното влияние, което графинята имаше в Тюйлери, изкъсо подрязаха крилата на нейното щастие. Беше подписана заповед за изгонването ѝ от пределите на Франция. Тя замина за Италия. Отседна в Модена, придружена от млад офицер. Офицерът се наричаше принц д'Аркол. Той е тук. Същият, който можа да ни снабди с двата документа — броя на „Шаривари“ и секретния доклад на полицейския агент, оригиналът на който е в

ръцете му, с марки и подписи. Именно той, който преди малко удостовери пред вас несъмнената идентичност на тази жена — същата, която е видял онази сутрин и която вижда и днес.

Принц д'Аркол стана, изгледа съзаклятниците, спря тежък поглед върху пленницата и каза:

— Не вярвам никога в чудеса, но все пак това, което ще кажа, е потвърждение на едно чудо. Ще кажа истината. Задължен съм да заявя съгласно офицерската си чест: тази е същата жена, която посрещнах на гарата в Модена преди двадесет и четири години.

— И която сега поздравихте, като че ли не я познавате, без нито една учтива дума? — се обади Жозефин Балзамо.

Тя се беше обърнала към принца и го питаше с весел глас, в който имаше известна доза ирония.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че един френски офицер не взема допълнително отпуск, за да посрещне една хубава жена в Италия и да я придружи до хотела само заради обикновен протоколен поздрав.

— Какво значи това?

— Това значи, че когато правехте вашето изложение, трябваше да го допълните с няколко думи.

— Може би. Не си спомням вече... — каза силно смутен принц д'Аркол.

— Тогава се наведохте към изгнаницата, господине. Вие ѝ целунахте ръка и тази целувка продължи по-дълго, отколкото го изискваше протоколът. Трябваше да добавите, че казахте:

„Надявам се, мадам, че часовете, които имах удоволствието да прекарам близо до вас, ще продължат още дълго. Аз не ще ги забравя никога, те ще останат в сърцето ми.“

И вие повторихте, като подчертахте с особен акцент намеренията си да продължите връзката:

„Никога няма да ви оставя, чувате ли, мадам? Никога...“

Принц д'Аркол бе мъж с много добро възпитание. Но припомняното на един скъп за него миг, от който го разделяше четвърт век, го развълнува толкова силно, че той започна да заеква:

— Не... за Бога...не!

Преодолял слабостта си с едно свръхнапрежение на волята, той се изправи, взе отново инициативата и каза с нервен тон:

— Аз забравих, мадам. Ако споменът за тази среща беше приятен, то споменът за втората го заличи.

— И този втори път, господине?...

— Той бе в началото на следващата година във Версай, където придружавах френските пълномощници. Те бяха натоварени да водят преговорите за мир след поражението. Забелязах ви в едно кафене, седнала пред маса, пиеща и смееща се в компания на германски офицери. Единият от тях беше адютант на Бисмарк. Този ден разбрах ролята ви в Тюйлери и на кого бяхте емисар.

С горните изявления перипетиите на един бурен живот бяха разбудени за по-малко от десет минути. Никакви предположения, никакви логически експерименти, никакво излишно красноречие за налагане на необясними тези. Нищо освен факти. Нищо освен доказателства: кратки, силни като удари с юмрук. Те оборваха защитата на младата жена, спомените за която водеха началото си отпреди повече от един век! Фантастика? Хипноза? Дали тя беше казала вече всичко?

Раул д'Андреци бе много изненадан. Сцената му приличаше на роман или по-скоро на фантастична мелодрама, игра на затъмнена сцена. Заговорниците му изглеждаха като хора въвн от реалното време — те слушаха всички тези истории, като че ли за тях имаха стойността на безспорни факти. Разбира се, Раул не игнорираше умствената посредственост на събраните провинциални благородници, последни остатъци от една минала епоха. Но как беше възможно — все пак те бяха трезви хора — да приписват тези престъпления, случили се преди толкова години, на тази млада жена? Ако бяха доверчиви и не дотам умни, нямаха ли очи да гледат?

Застанала сама срещу враговете си, Калиостро се държеше повече от странно. Защото почти пълното мълчание, в което беше потънала, не беше ли потвърждаване на фактите и полупризнаване на вината? Не се ли беше вече решила да разруши легендата за вечната младост, за която бе слушала благосклонно досега и като че ли съвпадаше с нейните по-нататъшни намерения? Не съзнаваше ли страшната опасност, която висеше над главата ѝ, или считаше пялата постановка за една обикновена шега?

— Това бе миналото — завърши барон д'Етижу. — Не наблегнах на междинните епизоди, които го свързват с настоящето. Всичко за

миналото, когато Жозефин Балзамо графиня дьо Калиостро беше забъркана задкулисно в една трагедия, по-право в една ужасна драма, защото по един или друг начин тя беше взела участие във всички гибелни за страната ни събития — на бонапартизма, в Панамската криза и пр. Ще отбележа, че ние имаме сведения само за секретната роля, която е изпълнявала. Минаваме по-нататък. Още една дума, все пак. Госпожо, след като ви запознахме с нашите документи, няма ли да кажете нещо?

— Да, ще кажа — отговори тя.

— Говорете тогава.

Младата жена започна да говори със същата малко подигравателна интонация:

— Бих искала да знам, защото, както изглежда, правите от този така наречен процес, един процес, подобен на трибуналите на Светата инквизиция през Средните векове, дали смятате всичко изнесено досега за нещо сериозно? Считате ли за сериозни атаките и доказателствата си? Ако е така, следва да ме осъдите да бъда незабавно изгорена на клада като еретичка, като магьосница, като шпионка и пр. и пр. — престъпления, които Светата инквизиция не прощаваше.

— На първия въпрос ще отговоря положително — отвърна Годфроа д'Етижу. — Вашите приключения бяха разказани, за да ви изяснят само положението, в което се намирате. Няколко щрихи за осветляване на картината, доколкото е възможно.

— Аха! Смятате, че сте осветили картината, доколкото е възможно?

— От наша гледна точка, да.

— Доста сте сдържани. Все пак, каква връзка виждате между описаните досега авантюри?

— Виждам я в три аспекта: първо — свидетелстваха всички хора, които тогава са ви срещали, второ — благодарение на показанията успяхме да доизясним вашия образ, трето — признахте почти всичко с високомерното си държание.

— Признала ли съм? Какво има да признавам?

— Ами... изнесеното досега. После, това което се е случило на гарата в Модена между вас и принц д'Аркол. Целия разговор.

— Добре — каза тя. — И какво от това?... После?

— После, ето три портрета, които са ваши. И трите, нали? Тя ги разгледа и отговори:

— Трите портрета са мои.

— Чудесно — каза Годфроа д'Етижу. — Първият е миниатюра, рисувана в Москва през 1816 година, на Жозефин графиня дьо Калиостро. Вторият е фотография и датира от 1870 година. Последният е правен неотдавна в Париж. Трите портрета са подписани от вас. Подписът е еднакъв. Почеркът също.

— Какво искате да докажете?

— Да докажа, че същата жена...

— Как една и съща жена — го прекъсна тя — може да запази в 1894 година лицето си от 1816 и 1870 година? Според вас аз съм се замразила на една и съща възраст! Да сте чували нещо за науката биология?

— Не се смейте, госпожо! В този момент смехът ви е отвратително богохулство!

Тя направи нетърпелив жест и удари по облегалката на скамейката.

— Хайде, господа, да свършваме вече с тази комедия! Какво има? За какво ме упреквате? Защо съм тук?

— Вие сте тук, госпожо, за да дадете отчет за престъпленията, които сте извършили.

— Какви престъпления?

— Заедно с моите другари бяхме дванадесет души. Дванадесет души, които преследваха една и съща цел. Сега сме само девет. Другите са мъртви, убити от вас.

Една лека сянка, която Раул д'Андрези успя мимоходом да долови, се спусна като облак и засенчи лицето на Джокондата. Но това беше само за част от секундата. После хубавото лице веднага прие обичайния си вид, като че ли нищо не беше казано. Изглеждате, че нищо не може да наруши невъзмутимото спокойствие на тази жена — дори ужасното обвинение, издигнато против нея, остана без последствие, независимо от язвителността на барона. На околните се струваше, че обикновените човешки чувства са ѝ непознати, или подобре казано, че тя външно не ги издаваше чрез признаци на недоволство, на възмущение, на ужас — всички, които разтърсват при подобно обвинение човешките същества. Какво самообладание!

Виновна или не, тя мълчеше, чертите на лицето ѝ оставаха непроменени. Никакъв знак, чрез който да се узнае дали това е от цинизъм или от пълна невинност.

Приятелите на барона стояха неподвижни, със затворени, каменни липа. Зад тях, скрил се напълно от погледа на Жозефин Балзамо, Раул забелязват Боманян. Неговите ръце бяха подпрени на облегалката на стола, а дланите му скриваха напълно лицето. Но между цепнатините на пръстите очите изпускаха искри и бяха заковани в точката, където беше неприятелката.

Сред пълна тишина Годфроа д'Етижу прочете обвинителния акт, или по-право, трите акта за чудовищното обвинение в преднамерени убийства. Той го направи сухо, без излишни подробности, както се чете протокол.

Преди осемнадесет месеца, Дени Сент Обер, най-младият измежду нас, един ден е ловувал по своите земи в околностите на Хавър. Късно следобед той оставя своя арендатор и пазача на имението, които са го придружавали. Мята пушката си на рамо и отива на високите стръмни скали край брега, за да се любува на залеза на слънцето — как то потъва в морето. Той не се връща до настъпването на нощта. На следващия ден намират трупа му върху скалите, които морето открива при отлив.

Самоубийство? Дени Сент Обер беше богат, много здрав, винаги във весело настроение. Защо ще се самоубива? Престъпление? Тогава не се мислеше за престъпление. Следователно бе нещастен случай.

През юни, следващия месец — нов траур за нас, при аналогични обстоятелства. Жорж д'Еснова, при лов на чайки в една много ранна утрин на стръмните канари при Диеп, се подхлъзва върху водораслите по толкова нещастен начин, че главата му се удря в остра скала и той пада в безсъзнание. Няколко часа по-късно двама рибари го забелязват. Бил е мъртъв. Оставя вдовица с две малки дъщери.

Още един нещастен случай, нали? Да, нещастен за вдовицата, за двете сирачета, за фамилията... Но за нас? Беше ли възможно случайността на два пъти, по един и същ начин, да атакува малката група, която бяхме формирали? Дванадесет души приятели се сдружават, за да разкрият една голяма тайна и се стремят към целта си продължително време. Двама измежду тях са поразени. Не трябва ли да се предположи, че тук се крият престъпните намерения на някое

лице, което, стремящо се към същата цел, е готово чрез убийства да пристъпи към елиминирането на малката група?

Принц д'Аркол бе този, който ни отвори очите и ни поведе по верен път. На принц д'Аркол му бе известно, че не сме единствените, които знаят за съществуването на тайната. Тоя знаеше, че по време на един сеанс при императрица Йожени е било напомнено за четирите тайни, предадени от граф Дьо Калиостро на неговите потомци, и че една от тях е точно тази, която ни интересува: тайната на канделабъра със седем поставки за свещи. Следователно не трябваше ли убийците да се търсят измежду тези, на които легендата е била известна или разказана?

Благодарение на големите възможности, с които разполагахме при провеждането на следствието, за петнадесет дни анкетата ни приключи. В частен хотел, на една глуха улица в Париж, се беше настанила дама на име Пелегрини. Тя живеела там много уединено и често изчезвала за цели месеци. Извънредно красива и с твърде дискретни обноски, за да минава незабелязана, тя понякога се назовавала с името графиня Дьо Калиостро — име, известно в средите, занимаващи се с вълшебство, окултизъм и черна магия.

Успяхме да се снабдим с нейната фотография, тази тук, и да я изпратим на принц д'Аркол, който тогава пътуваше в Испания. Той със смайване разпозна същата жена, която някога бе виждал в Модена.

Осведомихме се за нейните странствания. В деня на смъртта на Сент Обер в околностите на Хавър тя пътъом е била в същия град. Тя е била и в Диеп по същото време, когато Жорж д'Есновал е берял душа в подножието на стръмните скали!

Разпитах семейството. Вдовицата на Жорж д'Есновал ми довери, че в последно време нейният съпруг е имал връзка с една жена, която често посещавал. С тези си деяния той я направил безкрайно нещастна. От друга страна, чрез писмо с признание на Сент Обер, намерено в неговите книжа и запазено от майка му, ние разбрахме, че нашият приятел е имал неблагоприятното да отбележи всичките дванадесет имена от групата ни и указания, отнасящи се за канделабъра, в своя бележник. Впоследствие той е бил откраднат от една жена.

От този момент всичко се изясни. Господарка на една част от нашите тайни и желаеща да ги узнае в по-големи подробности, жената,

която е обичала Сент Обер, се влюбва отново в Жорж д'Есновал. Думата влюбва трябва да се разбира в преносен смисъл. Получила техните признания, от страх да не бъде разобличена от нас, тя ги убива. Тази жена е тук, господа, пред вас.

Годфроа д'Етижу направи ново прекъсване. Настана пак потискаща тишина, толкова тежка, че съдиите изглеждаха неподвижни в тягостната, заредена с тревога атмосфера. Само графиня Дьо Калиостро запазвате разсеяния си вид, като че ли нито една от досега казаните думи не се отнасяше за нея.

Чул всичко от наблюдателния си пост, Раул д'Андрези се възхищавате от сладострастната и чаровна красота на младата жена и в същото време съжеляваше за доказателствата, натрупани срещу нея. Фактите я атакуваха от всички страни и Раул ни най-малко не се съмняваше, че някой от последните ще има решаващо значение за нейното довършване.

— Трябва ли да говоря за третото престъпление? — запита баронът.

Тя уморено отговори:

— Ако това ви харесва. Всичко, което казвате, ми е непонятно. Вие споменавате за личности, на които досега не знаех даже имената. Какво значение би имало тогава едно престъпление повече или по-малко?

— Искате да кажете, че не сте познавали Сент Обер и д'Есновал?

Тя повдигна рамене, без да отговори.

Годфроа д'Етижу се наведе и каза с по-висок глас:

— И името Боманян? Тя го изглежда невинно:

— Боманян?

— Да, третият от нашите приятели, които убихте. Неотдавна... него... няколко седмици вече... той е мъртъв, отровен. Не го ли познавахте?

[1] Читателят сигурно се досеща, че става дума за книгата „Графиня Дьо Шарни“. Б.пр. ↑

[2] Първата тайна беше разкрита от една девойка (виж книгата „Доротейя — танцьорката на въже“). Следващите две бяха разкрити от Арсен Люпен (виж книгите „Островът на трийсетте ковчега“ и „Кухата игла“). Четвъртата е предмет на тази книга. Б. а. ↑

[3] Прево (prevot — фр.) — название на френски магистрати преди Великата френска революция, които са се грижили за поддържането на реда в столицата Париж. Б. пр. ↑

[4] Досега никой от биографите на Жозефин дьо Боарне не може да обясни защо и по какъв начин е изчезнала от Фонтенбло. Само Фредерик Масон, долавяйки истината, пише: «Може би един ден ще се намери някакъв документ, който уточнява и потвърждава физическата необходимост от едно заминаване». Б. а. ↑

ГЛАВА III

РАЗПИТЪТ НА СЪДА

Какво означаваше това обвинение? Раул гледаше Боманян. Той леко се беше надигнал, но без да показва докрай високия си ръст и скривайки се зад приятелите си, постепенно се бе приближил към подсъдимата. Тя, застанала срещу барон Годфроа, не му беше обърнала внимание.

Тогава Раул разбра защо Боманян се беше крил и страшната клопка, устроена за младата жена. Ако тя действително е искала да отрови Боманян, ако тя действително го смяташе за мъртъв, от какъв ли ужас щеше да потрепери, щом го види жив пред себе си и готов да обвинява! Ако, напротив, тя не трепне при появата на този мъж и ако той ѝ изглежда също така непознат като другите — какво по-голямо доказателство за нейната невинност!

Раул се чувстваше съучастник и горещо желаше тя да бъде невинна и да осуети заговора. По едно време той даже се запита какво може да направи, за да я предупреди. Баронът обаче не изпускаше от поглед плячката си и вече отново започваше разпита:

— Сигурно също не си спомняте нищо и за това престъпление, нали?

Тя намръщи вежди и като прояви за секунда леко нетърпение, си замълча.

— Може би никога не сте познавали Боманян? — запита наведен над нея барон Годфроа, както магистрат при съдебен разпит, когато дебне обвиняемия да изтърве някоя излишна дума. — Говорете де! Познавахте ли го?

Тя не отговори. Срещу тази упорита настойчивост някакъв вътрешен глас ѝ нашепвате, че трябва да бъде предпазлива, и само нейната усмивка изразявате известно безпокойство. Като животно, преследвано от ловци, тя вече наддушваше клопката и пипнешком търсеше правилния път в тъмнината.

Калиостро наблюдава известно време Годфроа д'Етижу, после се обърна към Вополиер и Бенето и накрая на другата страна, където стоеше Боманян.

Изведнъж, като го видя изправен, тя направи жест като обезумяла — като че ли пред нея се беше появил фантом. Нейните очи се затвориха и тя протегна умоляващо ръце, за да отблъсне ужасното видение. Чуха я да шепне:

— Боманян... Боманян...

Беше ли това дългоочакваното признание? Щеше ли, вече изнемощяла, да признае престъпленията си? Боманян чакаше. Видими бяха усилията, които полагаше в двубоя — юмруците му бяха свити, вените на слепоочията издути, лицето се изкривяваше от конвулсии. Той се беше стегнал в едно свръхчовешко усилие, втречено фиксираше подсъдимата и волята му изискваше, очакваше пристъпа на слабост у противника, след който всяка съпротива рухва.

За момент той повярва, че успява. Младата жена като че ли се огъваше и поддаваше на неговото желание. Жестока радост го преобрази. Напразна надежда! Отърсила се от моментното главозамайване, тя изправи глава. Всяка изтичаща секунда малко по малко ѝ възвръщаше спокойствието и усмивката на лицето. След това каза с логика, на която не можеше да се възрази:

— Вие ме изплашихте с неочакваното си появяване, Боманян, защото бях прочела във вестниците съобщението за смъртта ви. Но защо сега вашите приятели искаха да ме измамят?

Раул тутакси си изясни, че всичко случило се досега нямаше съществено значение. Двубоят тепърва започваше. Двете истини на противниците се намираха една срещу друга. Ако се дадеше право на оръжията на Боманян — тези, с които разполагаше, и се изолираха тези на младата жена, то нещата бяха предрешени.

Лукавите атаки на барон Годфроа бяха успешно отбити. След тях не последва видим успех. Започна безразборно нападение на един неприятел, доведен до озлобление от ненавист и гняв.

— Лъжа, лъжа! — провикна се той. — У вас всичко е лъжливо. Вие сте лицемерна, подла и порочна предателка! Всичко, което е низко и отвратително, се крие в усмивката ви. Ах, тази усмивка! Каква отвратителна маска! Искане ми се да я изтръгна от лицето ви с нажежени

до червено клеци. Вашата усмивка означава смърт, вечно проклятие за онзи, който се остави да го хване... Ах, каква негодяйка е тази жена!...

Впечатлението, което Раул имаше за този човек още щом го видя като присъстващ на разпита, окончателно се затвърди при това яростно избухване. Той хвърляше анатели със заслепението и силата на монах фанатик от Средните векове. Неговият глас трепереше от негодувание, жестовете му заплашваха, като че ли искаше да хване за гърлото нечестивката, тази, която с божествената си усмивка го караше да губи разум и го обричаше на пъклени изтезания.

— Успокойте се, Боманян — му каза тя доста меко, тъй като той се беше изчервил от вълнение.

Боманян се опита да се овладее и да контролира думите си, които напиреха в гърлото му. Но те изскачаха от запъхтяната уста много стремителни или до такава степен шептящи, че неговите приятели, към които се обръщаше сега, трудно разбираха страшната изповед, която сега правеше. Той се удряше по гърдите, както правеха някога каещите се, когато искаха да привлекат публиката за свидетел на грешките им.

— Аз съм този, който търси разплата след смъртта на д'Еснвал. Да, бях уверен, че магьосницата е насъскана срещу нас... знаех повече от другите...по-твърд за изкушението... Вие знаете колко решителен бях по онова време, нали? Бях се посветил на служба на църквата, исках да облека расото на свещеник. Посветил се на Бога, бях запазен за обикновените човешки болки, за човешките страсти — имах възвишената си вяра. Обичах всекидневните църковни задължения, бях педант. И един път отидох на един от тези спиритични сеанси, на който знаех, че ще я срещна.

Тя действително беше там. Приятелят, който ме заведе, не беше необходимо да ми я посочва. Признавам, че на входа неизвестен страх ме караше да се колебая дали да вляза. Аз я наблюдавах. Тя говореше малко с хората, сдържано се движеше, слушаше и пушеше цигари с дългото си цигаре.

Съгласно предварителните ми указания, моят приятел отиде да седне близо до нея и влезе в разговор с хората от обкръжението й. После ме извика, назова ме по име и ни представи. Забелязах бегла тревога в нейния поглед, но тя не се издаде, че познава името ми, което бе прочела в откраднатия бележник на Дени Сент Обер. Боманян, това

беше името на един от дванадесетте членове на групата... един от десетте оцелели. Тази жена, която досега изглеждаше, че живее откъснато от земята, изведнъж се събуди. Минута по-късно ми заговори. В продължение на два часа тя ми показва цялата прелест на своя ум и красота и получи обещание от мен, че ще я посетя на следващия ден.

От този момент до секундата, в която през една нощ я напуснах, изскачайки от вратата на нейното жилище, аз би трябвало да се изпаря или да се скрия накрай света. Но не го направих и после беше вече много късно. Бях загубен. У мен нямаше нито кураж, нито воля, нито проникателност, нямате нищо — само лудото желание да я видя отново. Разбира се, пред нея скривах това желание с помпозни думи, но... Аз изпълних задачата си...въпреки че трябваше предварително да познавам играта на неприятеля, и убеден в неговите престъпления, да го накажа за тях... Толкова доводи! В действителност, след първата среща бях убеден в нейната невинност. Прелестната ѝ усмивка за мен бе белег на чиста душа.

Нито свещеният спомен за Сент Обер, нито този за нашия беден д'Еснвал ме възпираха. Живях в безнравственост няколко месеца, наслаждавах се на срамни удоволствия, не се изчервявах, знаейки, че ставам обект на позор и възмущение, като се отричах от моята вяра и клетви.

За мъж като мен това бяха непонятни престъпления. Аз самият не се разбирах, кълна ви се, приятели мои. Обаче в състоянието, в което се намирах, извърших още едно — това, което многократно надмина всички останали. Издадох нашата подбуда. Наруших клетвата за мълчание, която положихме, за изпълнение на общото дело. Тази жена обаче знаеше за голямата тайна. Знаете всичко, което знаехме и ние!

Негодуващо мърморене посрещна последните думи. Боманян наведе глава. Раул сега по-ясно разбра драмата, която се играеше пред него, и действащите лица, които бяха актьори в нея, придобиха по-реални образи. Провинциални простаци, селяни, грубияни — да, разбира се, но там Боманян беше този, който ги подтикваше към действие с енергията си и им предаваше своето въодушевление. Той сбъдигаше до образ на пророк и фанатик, заобиколен от хора с обикновено съществуване и с посредствени възможности. Той беше

организатор на цялата работа и мотор на съзаклятието, на което беше посветил тялото и душата си, така както някога вярващите се посвещаваха на Бог и напускаха каменните си кули, за да заминат на кръстоносен поход.

Тези разновидности на мистични страсти се трансформираха в тях, горяха в душите им, както горят в душите на герои или на палачи. Имаше наистина и случаи на неизлечимост, както при Боманян. В XV век той щеше да бъде гонител и мъчител, за да изтръгва от нечестивците името на дявола.

Той имаше инстинкт за превъзходство и държание на мъж, за когото не съществуват препятствия. Между желаната цел и него се изпречваше една жена. Каква нелепост! Той бе обичал тази жена, но сега тя му пречеше. Пречката трябва да бъде премахната! Как? Чрез публично признание, което го пречистваше. Така, както вярващ пред Бога. Всички, които го слушаха, изпитваха превъзходството на този суров учител, долавяха, че неговата суровост се насочва против него самия.

Смирен от признанието за падението си, той не се гневеше повече и завърши с глух глас:

— Защо сгреших? Не знам. Един мъж като мен не трябва да греши. Не би могло да ми послужи и извинението, че тя ловко ме разпитваше. Не! Тя често намекваше за четирите тайни, посочени от Калиостро, и един ден, без да съзнавам, произнесох непоправимите думи...подло...за нея бе добре дошло... за да имам в очите ѝ голяма стойност... за да бъде усмивката ѝ по-нежна. Казах сам на себе си: „Тя ще бъде наш съюзник...Тя ще ни помага със своите съвети, с голямата си проникателност.“

Аз я боготворях...Бях луд. Опиянението от греха бе разколебало разума ми. Даже бях ѝ казал, че ни предстои да претърсим основно едно имение в околностите на Диеп.

Пробуждането беше ужасно. Един ден — оттогава минаха три седмици — трябваше да замина с поръчение за Испания. Бях се сбогувал с нея сутринта. Следобед, към три часа, напуснах малкото жилище, което заемах близо до двореца Люксембург. Обаче откривайки, че съм забравил да дам някои инструкции на моя прислужник, се върнах в дома си през двора по задното стълбище. Прислужникът ми бе излязъл и оставил вратата на кухнята отворена.

Вървях бавно. Стори ми се, че имаше някой в спалнята. Във всекидневната, където бях, на голямото огледало се отразяваше един образ — образът на една жена. Образът на тази жега!

Аз я наблюдавах. Какво правеше наведена над един от куфарите ми за път?

Тя отвори малка картонена кутия, която съдържаше хаповете, взети от мен, за да се боря с безсънието си по време на пътуването. Тя махна един от хаповете и на мястото му сложи друг, който извади от портмонето си.

Вълнението ми бе толкова голямо, че не помислих да реагирам. Само успях да се скрия зад плътната завеса, за да изчакам да си отиде. Не исках ла се срещам с нея.

След като тя си замина, взех кутията и изтичах при един аптекар да направи анализ на хапчетата. Бях поразен — едно от тях съдържаше отрова!

По такъв начин имах едно неопровержимо доказателство. Имал неблагоприятното да ѝ кажа всичко, което знам за тайната, аз бях осъден от нея. Много просто, нали? Повече не ѝ бях нужен — тя се отървава от един свидетел и конкурент, който някой ден би могъл да ѝ поиска част от плячката или да открие истината, да я атакува като неприятел, да я обвини и победи. Следователно смърт. Смърт, както за Дени Сент Обер и Жорж д'Есновал. Смърт глупава, нелепа, без доказателства, които могат да я уличат.

Писах на един от моите кореспонденти в Испания. Няколко дни по-късно някои вестници съобщиха за смъртта на французин, именуван Боманян.

Оттогава живях в собствената си сянка и я следвах стъпка по стъпка. Тя най-напред се върна в Руан, после посети Хавър, после Диеп — местата, където бяха земите на нашите приятели. И нашите изследвания. Съгласно признанията ми, тази жена знаеше, че ни предстои да разпитаме една бивша игуменка от околностите на Диеп. Тя отиде там само за ден, но имението бе изоставено. Започна да търси и аз ѝ загубих дирите. Отново я намерих в Руан. Вие знаете останалото от нашия приятел барон д'Етижу. Знаете как бе подготвена клопката и как тя попадна в нея, примамена от стръвта — канделабъра със седемте поставки, който, между нас казано, никакъв селянин не е намирал в ливадата си.

Приятели, обрисовах ви тази жена такава, каквата е. Дайте си сметка за мотивите, които ни възпрепятстват да я дадем на правосъдието. Ще стане скандал, който ще хвърли светлина върху нашите начинания и ще ги направи невъзможни за изпълнение. Следователно наше задължение е, колкото и опасно да бъде то, да я съдим сами, без омраза, но със суровост, която тя заслужава.

Боманян млъкна. Той бе свършил обвинителната си реч, пълна с доказателства, по-опасни за обвиняемата от неговия гняв. Тя изглеждаше действително виновна — образът, който се разкрива в тази серия от предумишлени убийства, бе ужасен. Раул д'Андреци не знаеше какво повече да мисли за този мъж и го ненавиждаше — беше обичал младата жена и я предаваше, спомнил си, тръпнейки, радостите на светотатствената любов...

Графиня Дьо Калиостро беше станала и гледаше малко подигравателно своя противник право в лицето.

— Ако не се лъжа — каза тя — и зависеше само от вас, бихте ме поставили веднага на кладата...

— Ще стане това — отвърна Боманян, — което решим общо, без да мога лично да възпрепятствам изпълнението на една справедлива присъда.

— Присъда? На какво основание? — запита тя. — Има за това съдии. Никой от вас не е съдия. Страх от скандал, казвате вие. Какво ме засяга фактът, че имате нужда от тишина и тъмнина, за да изпълните подозрителните си проекти? Освободете ме!

Той иронично се усмихна.

— Свободна? Свободна, за да продължите вашата игра на смърт? Вие сте наша пленница. Ще понесете присъдата ни.

— Вашата присъда ли? За какви деяния? Ако между вас имаше поне един Истински съдия, поне един мъж, който знае какво е право, щеше да се изсмее на вашите глупави обвинения и несвързани доводи.

— Думи! Фрази! — провикна се Боманян. — Не би трябвало да ви слушаеме... Не казахте нищо, което да обори доказателствата в моите очи.

— Тогава защо трябва да се защитавам? Вашето решение е взето.

— То е взето, защото сте виновна.

— Виновна? Затова, че гоня същата цел като вас? Да, признавам го, но е мое право и съвсем не е причина, заради която сте извършили

подлостта да ме шпионирате, като играете любовна комедия. Ако сам сте се хванали, толкова по-зле за вас! Ако сте ми направили признание по повод па тайните, за които вече знаех от документа на Калиостро, че съществуват...толкова по-зле за вас! Крайно съм отегчена от всички ви и се бях заклела да мълча, въпреки присъдата, каквато и да е тя. Аз ви презирам. Ето моето единствено престъпление.

— Вашето престъпление е, че сте убивала — каза Боманян, разгневен отново.

— Не съм убивала — непоколебимо отговори тя.

— Казах, госпожо, убивала. Вие тласнахте Сент Обер в пропастта и ударихте д'Есновал по главата.

— Сент Обер? д'Есновал? Не ги познавам. Техните имена чувам за първи път днес.

— А мен? А мен? — буйно извика той. — А мен не ме ли познавахте? Не искахте ли да ме отровите?

— Не.

Той кипна и в пристъп на необуздан гняв започна да й говори на ти:

— Но аз те видях, Жозефин Балзамо! Аз те видях така, както те виждам сега! Докато поставяше отровата, видях свирепата ти усмивка в ъгълчетата на устните, което показваше много повече... това беше една гримаса... като гримасата на осъдения на вечни мъки...

Тя поклати глава и каза:

— Не съм била аз.

Боманян изглеждаше потресен. Как има дързостта?... Но тя спокойно постави ръка на рамото му и подхвана:

— Ненавистта ви кара да губите ума си, Боманян. Душата ви на фанатик се бунтува против прегрешението от любов. Но... разрешавате ми да се защитавам, нали?

— Ваше право е. Но побързайте!

— Тогава ще бъда кратка. Вземете от вашия приятел миниатюрата, тази, която е направена в Москва през 1816 година на графиня Дьо Калиостро...

Боманян се подчини и взе миниатюрата от ръцете на барона.

— Добре...Разгледайте я внимателно. Това е моят портрет, нали? — завърши тя.

— Накъде биете? — запита той.

— Отговорете, това моят портрет ли е?

— Да — ясно каза той.

— Тогава, ако това е моят портрет, значи аз съм живяла през същата година? Оттогава са минали осемдесет години, а на него аз съм на двадесет и пет или тридесет. Обмислете добре, преди да отговорите! Е, колебаете се, нали, пред подобно чудо? Не се осмелявате да твърдите. Но има още нещо... отворете отзад рамката на миниатюрата и ще видите на гърба на порцелана един друг портрет, портрета на една усмихната жена, чиято глава е обвита с ефирен воал, слизащ до веждите ѝ, през който се виждат косите, разделени на две накъдрени плитки. Жената съм отново аз, нали?

Докато Боманян изпълняваше нейните указания, тя беше поставила върху главата си воал от тюл, чийто край леко докосваше веждите ѝ. Тя наведе клепачи с чаровно изражение. Боманян заекна, разбрал всичко:

— Това сте вие... това сте вие...

— Никакво съмнение, нали?

— Никакво. Това сте вие...

— Добре! Прочетете датата от дясната страна! Боманян засрича:

— Направено в Милано през 1498 година.

Тя се изсмя чистосърдечно — смях, който ясно прозвуча в залата.

— Имате много учуден вид — каза тя. — Преди всичко знаех за съществуването на този двоен портрет и го търсих дълго време. Бъдете сигурен, че в него не се крие чудо. Няма да се опитвам да ви заблуждавам, че съм била модел на художника и че съм на четиристотин години. Не, просто това е лицето на Дева Мария и е копие от фрагмент на „Светото семейство“ от Бернардино Луини — милански художник, ученик на Леонардо да Винч и.

После, внезапно станала сериозна, без да оставя на противника си време за отдых, тя каза:

— Вие разбирате сега накъде бия, нали? А, Боманян? Между Девата на Луини, младата жена от Москва и мен има нещо неуловимо и приказно. Има абсолютна прилика, която е неопровержима. Три лица, събрани в едно-единствено. Три лица, които не са на три различни жени, а са на една и съща жена. Тогава защо не искате да допуснете, че едно и също явление, съвсем естествено преди всичко,

при определени обстоятелства се възпроизвежда, и че жената, която сте видели във вашата стая, не съм била аз, а друга жена, която прилича на мен достатъчно, за да създаде правдоподобна илюзия?... Една друга, която сте познавали и която е убила приятелите ви Сент Обер и д'Еснвал?

— Видях... аз ви видях... — протестира Боманян, почти докосвайки я, прав срещу нея, с бледо лице, треперейки от негодувание. — Видях. Очите ми я видяха.

— Вашите очи също видяха портрета, който е на двадесет и пет години, миниатюрата, която е на осемдесет години, и картината, която е на четиристотин. Всичко следователно съм аз?

Тя поднасяше своята млада фигура на погледа на Боманян, своята свежа красота, своите блестящи зъби и нежни бузи. Той се провикна:

— Ах, магьоснице, не отричам, че има моменти, в които вярвам на този абсурд. Не се знае нищо предварително, когато присъстващ и ти. Виж, жената от миниатюрата има под своето голо рамо, точно над бялата си гърда, една черна бенка. Тази бенка я има и там, под твоето рамо...Аз я видях...Гледайте...покажи я на другите, за да я видят също, за да я идентифицират.

Той бе посинял и по челото му течеше пот. Протегна ръка към затворения корсаж. Но тя го отблъсна и с голямо достойнство каза:

— Стига, Боманян! Вие не знаете какво правите и не го знаете от месеци. Изслушах ви търпеливо и бях озадачена, защото говорехте за мен, като че ли съм била ваша метреса, но аз не съм била такава. Това е нещо твърде интимно, за да може човек публично да се бие в гърдите. Може, но ако не е благороден, не, не казвам по произход, а по душа. Признанието ви трябваше да бъде чистосърдечно, но нямате достатъчно кураж. Демонът на високомерието не ви позволи унизителното признание за един неуспех и страхливо ви остави да вярвате това, което не е било. Вие се молехте и заплашвахте, но никога, кълна се, даже един-единствен път вашите устни не можаха да докоснат ръцете ми. Ето тайната на поведението ви и на омразата ви.

След като не успяхте да ме омилостивите, решихте да ме погубите и пред приятелите си нарисовахте ужасния образ на шпионка и на магьосница. Да, на магьосница! Мъж като вас може да устои на всичко, според вашия израз. Тъй като не устояхте, значи това не може

да бъде нищо друго, освен дело на дяволски магии. Не, Боманян, вие вече не знаете какво правите и какво говорите — както тогава, така и сега. Видели сте ме във вашата стая да слагам хапчето, което щяло да ви отрови? Хайде де! С какво право се позовавате само на свидетелстването на очите си? Та те бяха влюбени в моя образ, те го виждаха навсякъде. Той ви е следвал неотлъчно и в другата жена, която е била в стаята, вие отново сте видели мен.

Да, Боманян, повтарям го — другата жена... Има друга жена по пътя, който всички ние следваме. Има друга жена, която е наследила някои документи от Калиостро и която приема същите имена, които имаше и той: маркиза Дьо Белмонт, графиня Дьо Феникс... търсете я, Боманян, търсете я. Тя е, която сте видели, и това в действителност е груба халюцинация на побъркан мозък. Но благодарение на нея сега стъкмявате лъжливите си обвинения към мен.

Играем лекомислена комедия и имах пълното право да не вземам участие, да остана безмълвна сред вас: първо, като невинна жена, и второ, като човек, който нищо не рискува. С приетите образи на съдии и палачи и въпреки интереса, който всеки един от вас има от сполуката на общото дело, в действителност сте честни хора, които няма да ме убият. Вие може би, Боманян, който сте фанатик и който се страхува от мен, вие ще се противопоставите, но досега не изнесохте нито един факт, който да не се гради на предположения за моята вина... Тогава какво... да ме затворите? Да ме хвърлите в някой тъмен ъгъл? Щом това ви забавлява — да бъде! Но знайте, няма килия в света, от която да не излезе толкова лесно, колкото вие от тази зала. Господа съдии, съдете! аз няма да кажа повече нито една дума.

Тя отново седна, свали воала и се облегна. Нейната роля беше свършила. Беше говорила с дълбоко убеждение, без сприхавост, с неопровержима логика, като съедини лютите атаки против себе си с дълголетната легенда, в която преобладаваше фантастичното. А за легенди не се присъжда затвор, нито се наказва със смърт.

— Всичко се знае — бе казала тя — и трябва да подкрепите своя обвинителен акт не с миналото от преди сто години, а с въображаемите ми „криминални“ престъпления днес. Но ако съм забъркана действително в тях, според изводите ви излиза, че съм героиня и в миналите. Жената от различните портрети е престъпницата. Е, добре, питам ви — възможно ли е това?

Какво да се отговори? Боманян мълчеше. Дуелът не завърши в негова полза и той не се опитваше да го скрие. Впрочем приятелите му не бяха с неумолимите в началото на разпита лица и нервните реакции на хора, които са на път да се произнесат решително за смъртна присъда. Бе ги обзело съмнение и Раул д'Андреци ясно го чувстваше; у него се таеше надежда, че извършените приготовления от Годфроа д'Етижу и Бенето ще бъдат излишни.

Боманян и барон д'Етижу разговаряха известно време на висок глас и после Боманян нервно повтори като човек, за когото спорът е приключил:

— Имате всичките факти, изнесени на процеса, приятели мои. Обвинението и защитата казаха последната си дума. Вие видяхте с каква увереност Годфроа д'Етижу и аз обвинихме тази жена, която се защитава с проницателност, окопавайки се зад мнима прилика и показвайки не на последно място изключителна компетентност, изразителен пример на сръчност и адска лукавост. Следователно ситуацията е много проста: противникът, който разполага с огромна мощ и ресурси, не ни оставя на спокойствие. Нашето дело е компрометирано. Неумолима ръка ни изтребва един след друг. Нашият живот е повлечен фатално към гибел.

Да кажем ли, че няма друг изход освен смъртта и че това заслужено наказание е единствено правилното, което трябва да предвидим? Да, ние трябва да го кажем! Тя трябва да изчезне, за да не може вече никого да съблазнява. Ние нямаме право да се питаме дали съвестта ни се бунтува или не пред справедливото решение, просто трябва да го изпълним, защото не сме се събрали тук да наказваме, а да защитим делото си.

Следователно, ето предложението, което ние правим съвсем резервирано и представяме за ваше одобрение. Тази нощ един английски кораб ще мине на известно разстояние от нашия бряг. От кораба ще бъде изпратена лодка, която ще посрещнем в десет часа под „Иглата на Белвал“. Жената ще бъде предадена на англичаните, отведена в Лондон и затворена в болница за нервно болни, където ще бъде задържана, докато завършим работата си. Не мисля, че някой измежду вас ще се противопостави на избрания начин на действие, който е хуманен и благороден. Този, който заплашва работата ни,

трябва да е наясно, че ще бъде сложен на завет, за да не ни безпокои. Но нека не папаме ръцете си с кръв!

Раул забеляза играта на Боманян и веднага си каза: „Това е смърт. Няма английски кораб. Има две лодки, от които едната пробита. Тя ще бъде оставена в морето далеч от брега. Графиня Дьо Калиостро ще изчезне, без никой да знае какво е станало.“

Двуличието на плана и коварният маниер, по който беше изложен, го изплашиха. Съзаклятието напълно поддържаше Боманян. Впрочем той не поиска от никого да изкаже мнението си. Също така никой не протестира и Боманян беше свободен да действа посредством Годфроа д'Етижу.

Приятелите продължаваха да мълчат. Без тяхно знание те я бяха осъдили на смърт.

Всички станаха да си тръгват очевидно щастливи, като че ли са направили отлична сделка. Имаха вид, като че си отиват от малък интимен съвет, където е било дискутирано за незначителни неща. Не беше направена никаква забележка. Някои от тях трябваше да хванат вечерния влак, който спираше на станцията. Преди да е изтекла една минута, всички бяха излезли с изключение на Боманян и двамата братовчеди.

И така, настъпи това, от което Раул се страхуваше най-много — драматичната сцена, след която идваше неизбежно смъртта на младата жена — смърт, постигната чрез отвратително хитруване и щеше да свърши в малката пробита лодка. Тук развързката ставате, преди да е изминало логично необходимото за нея време, както в процес, в който присъдата се обявява по време на съдебните дебати.

През цялото време коварният и лукав характер на Боманян ставаше все по-ясен на Раул д'Андреци. Неумолим и фанатичен, разяден от любов и надменност, мъжът бе решил да избере смъртта. След като не можеше да притежава желаното, той предпочиташе да го унищожи, за да не го завладее някой друг. Но у него имаше скрупули, низости, лицемерие, опасения от неприятности, които го задължаваха да избере оня път, по който можеше да успокои съвестта си и може би да не попадне под ударите на правосъдието. Наред с другите си недостатъци, той притежаваше и най-отвратителното от всички — подлостта. Иначе откъде това тъмно решение, тази чисто феодална власт, стигнала благодарение на хитрата измама до гнусна низост?

Сега, застанал на прага прав, той наблюдаваше жената, която трябваше да умре. Оловносив, с намръщени вежди, с мускули и челюсти, разтреперани от нервен тик, със скръстени ръце, той, както обикновено, имаше малко театралното държание на романтичен герой от „Комеди Франсез“^[1].

Безпокойни мисли се въртяха в мозъка му. Колебаеше ли се в последния момент?

Във всеки случай размишленията му не бяха продължителни. Той сграбчи Годфроа д'Етижу за рамото и двамата напуснаха залата. Навън заповяда:

— Пазете я! И без глупости, а? Без каквито и да е...

По време на тези влизания и излизания графиня Дьо Калиостро не помръдваше, лицето ѝ оставаше замислено, но напълно спокойно, което бе за възхищение, като се има предвид ситуацията.

„Разбира се — помисли Раул, — тя не подозира опасността. Пленничество в болницата за луди, ето всичко, което тя предвижда — перспектива, от която ни най-малко се безпокои.“

Измина един час. Сянката на нощта започна да спуска тъмното си крило в залата. Два пъти младата жена поглежда своя часовник, който носеше на корсажа си.

После тя се опита да влезе в разговор с Бенето и веднага нейното лице се изпълни с невероятна съблазън и гласът ѝ прие тембър, който звучеше като трогателна ласка.

Бенето изгрухтя с намръщен вид и не отговори.

Още половин час. Тя погледна наляво и надясно и забеляза, че вратата беше открената. В този момент несъмнено я споходи мисълта за бягство и всичко у нея се напрегна, като че ли се готвеше за скок. От своя страна Раул търсеше начин, за да ѝ помогне в това начинание. Ако имаше револвер, щеше да повали Бенето. Помисли също да скочи в залата, но отворът не бе достатъчно широк.

Бенето може би несъзнателно почувства опасността. Той беше въоръжен, сложи револвера си върху масата и изруга:

— По дяволите! Един жест, само един и ще стрелям. Кълна се в Бога, госпожо!

Той беше мъж, който държеше на думата си. Калиостро повече не помръдна. Със стиснато от тревога гърло Раул я съзерцаваше, без да ѝ се насити.

Към седем часа Годфроа д'Етижу се върна.

Той запали една лампа и каза на Оскар дьо Бенето:

— Да приготвим всичко. Ще потърсиш под заслона носилката. След като я намериш, иди да вечеряш.

Когато остана сам с младата жена, баронът започна да се колебае. Раул видя, че свирепост изпълва очите му и че имаше намерение да говори или да действа, но думите и действията му, предположи младежът, щяха да разкрият истината пред нея. Предположението излезе вярно и атаката стана брутална.

— Молете Бога, госпожо — каза внезапно баронът. Тя повтори с неразбиращ глас:

— Да се моля на Бог? Защо такъв съвет? Тогава той каза много високо:

— Направете го, ако желаете... трябваше да ви предупредя...

— За какво да ме предупредите? — попита тя все по-тревожно.

— Идват моменти — промърмори той, — в които човек трябва да се моли на Бог. Например когато трябва да умре...

Тя бе разтърсена от внезапен ужас. Изведнъж схвана цялата ситуация. Ръцете ѝ трескаво се раздвижиха.

— Да умра?... Да умра?... Но не ме осъдихте на смърт, нали? Боманян каза... той спомена за една болница за нервно болни...

Баронът не отговори. Слушаше нещастницата, която заекваше:

— А! Господи, той ме излъга... болница, това не е вярно... Това е нещо друго... ще ме хвърлят във водата. Посред нощ... О!

Ужас! Но това е невъзможно... Аз да умра!... На помощ!...

Годфроа д'Етижу бе донесъл под мишница едно ленено платно. С бясна бруталност той обви главата на младата жена и запуши устата ѝ с ръка, за да заглуши тревожните викове.

Бенето се завърна. Двамата я сложиха да легне в носилката и здраво я завързаха. На страничната дъска на носилката имаше желязна халка, за която да бъде закрепен с въже тежкият камък...

[1] Комеди Франсез — знаменит театър в Париж, основан от Людовик XIV за трупата на Молиер в 1680 г. Намира се на площад Андре Малро срещу Пале Роял. В театъра са играли велики актьори и актриси. Достатъчно е да се споменат имената на Талма и мадмоазел Марс. Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

ПОТОПЕНАТА ЛОДКА

Мракът ставаше все по-гъст, затова Годфроа д'Етижу запали лампата и двамата братовчеди започнаха погребалното си дежурство. Под слабата светлина едва се виждаха техните зловещи лица, които от самата мисъл, че предстои да бъде извършено престъпление, гримасничеха.

— Ти би трябвало да донесеш една бутилка с лекарство против хрема — мръщеше се Оскар дьо Бенето, — има моменти, в които не трябва да се мисли какво се прави.

— Ние не сме в един от тези моменти — отговори баронът. — Напротив! Ще бъде необходимо голямо внимание.

— Това е смешно. Всичко предварително се знае.

— Трябваше да обсъдим с Боманян и да се откажем от участие.

— Невъзможно.

— Тогава подчинявай се!

Бенето се приближи до пленницата, послуша се и се върна.

— Даже не стене. Корава жена е.

И добави с глас, в който имаше голяма доза страх:

— Вярваш ли всичко, което се говори за нея?

— Хм... да речем...

— Нейната възраст?... Всичките някогашни истории?

— Глупости.

— Боманян им вярва.

— Кой би могъл да знае какво мисли Боманян!

— Все пак признай, Годфроа, че има нещо действително куриозно... след всичко казано и прочетено... остава да се предположи, че тя... хм... е на повече от сто години? Годфроа д'Етижу промърмори:

— Да, очевидно... Самият аз, четейки всичко за нея, се обръщах към другите, като че тя действително е живяла в онази епоха.

— Тогава ти вярваш, че е така?

— Стига глупости! Как можа да предположиш... Да не говорим повече! Всичко бе много объркано. Ах! Кълна се в Бог — и той повиши тон, — че ако бих могъл да не приема... само да бих могъл...

Баронът не беше в настроение да разговаря. Той не желаше да каже нищо повече за тази история, която му изглеждаше безкрайно неприятна.

Но Бенето отново започна:

— Аз също се кълна в Бог, че за нищо не съм виновен. Ние всички сме въвн от играта. Да, казах ти вече, че Боманян знае неща, които са скрити за нас, и че сме пионки в неговите ръце. Един ден, когато няма да има повече нужда от нас, ще ни благодари с реверанс и ще видим, че хитро е използвал аферата за себе си.

— Това няма да стане.

— Обаче... — възрази Бенето.

Годфроа сложи ръка върху устните му и прошепна:

— Мълчи! Тя ни чува.

— Няма значение — каза другият, — след малко...

Те повече не се осмелиха да нарушат мълчанието. От време на време часовникът на църковната камбанария отмерваше часовете и те брояха ударите само с помръдване на устни, като се гледаха.

Когато ударите станаха десет, Годфроа д'Етижу силно удари с юмрук по масата, което накара лампата да подскочи:

— По дяволите! Трябва да се върви!

— А! — възкликна Бенето. — Какъв позор! Сами ли ще бъдем?

— Другите искаха да ни придружават, но ги спрях. Те вярват за английския кораб.

— Предполагах, че ще отидем всички.

— Мълчи! Нарездането се отнася само за нас. И после, другите биха могли да бръцолевят... Ще ги оставим на скалите и няма нищо да видят. Ще бъде изпипано чисто. Шш-т, ето ги.

Другите бяха тези, които не взеха влака, това ще рече: д'Ормон, Рекс д'Естиер и Ролевил. Те пристигнаха с голям фенер, който баронът загаси.

— Без светлина — каза той. — Разходката ни по скалите трябва да стане на тъмно, за да не се бръцолеви после. Слугите легнаха ли си?

— Да.

— А Кларис?

— Тя не е напускала стаята си.

— Всъщност днес е неразположена. На път!

д'Ормон и Ролевил хванаха носилката. Трябваше да се пресече овощната градина и да се навлезе в ивицата земя, съединяваща се с полския път, който водеше от селото до стълбите на кюрето. Небето беше черно, без звезди и кортежът вървеше пипнешком, като се блъскаше по коловозите. Сипеха се ругатни, потушавани бързо от гнева на Годфроа.

— Без шум, без шум, благородници! Биха могли да разпознаят гласовете ни.

— Кой, Годфроа? Няма абсолютно никой. Или вземаш предпазни мерки заради митничарите?

— Да. Те са в кръчмата, поканени от мъж, в когото съм сигурен. Все пак една обиколка е възможна.

С течение на годините платото се беше слегнало и сега образуваше падина, която пътят следвате. Те пристигнаха както и да е до мястото, където започваха стълбите. Те бяха направени отдавна, след като разкопаха скалите по инициатива на едно кюре от Бенувил, и благодарение на стълбите хората от местността можеха направо да слизат до плажа. През деня удобните пролуки в живия плет се осветяваха от лъчите на слънцето и откриваха великолепни гледки към морето, към мястото, където вълните се разбиваха в брега, който изглежда те продължаваха неуморимо да рушат.

— Ще ви бъде трудно — каза Ролевил. — Бихме могли да ви помогнем. Поне да осветяваме стълбите.

— Не — твърдо заяви баронът. — Никаква светлина, казах. Благоразумно е да се разделим.

Другите се подчиниха и се отдалечиха. Двамата братовчеди, без да губят ценно време, започнаха трудната операция на слизането по стълбите на кюрето.

То бе продължително. Стъпалата бяха твърде високи, завоите следваха неочаквано, мястото за носилката не достигаше и те трябваше да я вдигат високо над главите си. От време на време си светеха с едно джобно фенерче. Оскар дьо Бенето не се разстройваше от трудностите и какъвто си беше „веселяк“, предложи по едно време да изхвърлят

„всичко това“ през борда, т. е. през една от пролуките на оградата, за да не си правят труда да слизат до морето.

Най-после те достигнаха до плажа, покрит с дребен чакъл, и можаха да си поемат дъх. На известно разстояние се забелязваха двете лодки, разположени една до друга. Морето бе много спокойно, без нито една вълна и къпеше киловете им. Бенето показва дупката, която беше издълбана в по-малката от двете и която временно оставаше затапена с кълчища. Братовчедите поставиха носилката върху трите седалки на лодката.

— Всичко да вържем заедно — нареди Годфроа д’Етижу. Бенето му обърна внимание:

— Ако, не дай Боже, някога има следствие и се открие нашият лов на дъното на морето, носилката ще бъде едно доказателство повече срещу нас!

— Прав си. Трябва да отидем достатъчно навътре, за да не може никога да се открие нещо. Впрочем това е стара носилка, излязла от употреба от двадесет години, и беше захвърлена. Няма защо да се страхуваме.

Той говореше с изплашен глас и трепереше така, че Бенето просто не можеше да го познае.

— Какво ти е, Годфроа?

— На мен ли? Какво искаш да ми е?

— Тогава?

— Тогава да тласнем лодката... Най-напред, според инструкцията на Боманян, да ѝ махнем кърпата от устата и да я запитаме дали има някакво последно желание. Искаш ли да го направиш?

Бенето се смути:

— Да я попитам? Да я гледам? Предпочитам да пукна... а ти?

— Аз също не бих могъл... не бих могъл...

— Тя обаче е виновна... Убивала е...

— Да... да... поне е вероятно... Само че изглежда толкова мила... толкова сладка...

— Да — отвърна Бенето. — Тя е толкова красива... красива като Девата...

В същото време те бяха паднали на колене върху дребния чакъл и започнаха на висок глас да се молят за тази, която щеше да умре. За

успокоение на душата на жертвата те призоваха застъпничеството на Дева Мария.

Годфроа смесваше думите на молитвите, които Бенето скандираше наслуки и повтаряше „амин“ след всеки три-четири думи. Молитвите изглежда им придадоха малко кураж, защото внезапно се повдигнаха, за да изпълнят задачата си. Бенето донесе големия камък, който предварително бе приготвил, свърза го бързо с желязната халка и тласна лодката, която тутакси заплава в спокойните води. Накрая с общи усилия те плъзнаха другата лодка и скочиха в нея. Годфроа улови двете гребла, а Бенето, с помощта на въже, влачете лодката на осъдената.

И така, с леки удари на греблата, те поеа към открито море. Падащите от греблата водни капчици предизвикваха лек шум. Сенките на скалите, по-черни от нощта, им позволяваха да плават между тях и да се стремят към предначертаната цел. Но след двадесет минути движението стана по-бавно и лодката спря.

— Не мога повече... — шепнете баронът, отпаднал напълно, — ръцете ми отказват. Твой ред е...

— Няма да имам сили — призна Бенето. Годфроа направи нов опит, после се отказа и призна:

— Няма да мога. Какъв смисъл? Ние сигурно сме преминали линията на отлива. Мнението ти?

Другият одобри.

— Има лек бриз — каза той, — който ще откара лодката още по-далеч от линията.

— Тогава махни запушалката!

— Ти си този, който трябваше да го направи — протестира Бенето, който възприе заповяданото действие като изпълнение на екзекуция.

— Стига глупости! Да свършваме с нея!

Бенето затегли въжето. Килът, завъртян, се заклати срещу него. Той се наведе, за да го хване и си натопа ръката.

— Страх ме е, Годфроа — оплака се той. — Моля те, в името на спасението на душата си нека не съм аз този, който трябва да махне тапата. Нека по-добре си ти, чуваш ли?

Годфроа подскочи към него, отстрани го, наведе се през борда и потопявайки ръката си във водата, измъкна с един удар тапата. Започна

бълбукане и се чу шумът на клокочещата вода — това го стресна до такава степен, че инстинктивно посегна да запуши дупката. Твърде късно. Бенето беше взел веслата. Изплашен от шума и възвърнал цялата си енергия, полагайте огромни усилия да отдалечи двете лодки.

— Стой! — заповяда Годфроа. — Стой, негоднико! Искам да я спася. Спирай веднага... спирай... Ах! Ти я уби!... Убиец... убиец... аз исках да я спася.

Но Бенето, пиан от ужас, без нито да разбира, гребете така, че веслата се огъваха.

Графинята остана сама в повредената лодка — неподвижна, безпомощна и без да може да извика за помощ. Смъртта протягаше към нея ледените си пръсти.

Годфроа д'Етижу знаете всичко това. Разбрал, че усилията му са безсмислени, той хвана едното весло и двамата съучастници се прегърбиха от отчаяните усилия да избягат по-бързо от мястото на извършеното престъпление. Те се страхуваха да не дочуят някакъв мъчителен вик или ужасния шум от нещо, което плува и върху което водата се затваря завинаги.

Изоставената лодка, почти неподвижна, балансираше над вълните. Въздухът, притиснат от ниските облаци, изглежда, че наблягаше върху нея с цялата си тежест. Д'Етижу и Оскар дьо Бенето бяха вече преполовили обратния път. Всякакъв шум секна.

В този момент лодката се наведе на дясната си страна. Изпадналата в бедствено състояние млада жена имаше усещането, че развързката е близка. Нейната агония започваше. Тя не потрепери, не се възмути от неправдата. Примирението със смъртта предизвиква едно състояние на духа, когато на човек му се струва, че е вече от другата страна на живота.

Тя обаче се учуди, че не трепери от обсега на студената вода — нещо, което плашеше особено много нейната нежна женска плът. Не, лодката не се продънваше. По-скоро изглеждаше, че ще се преобърне — като че ли някой искаше да се прехвърли през борда.

Някой? Баронът? Неговият съучастник? Тя разбра, че не е нито единият, нито другият, защото един глас, който не познаваше, прошепна:

— Успокойте се, аз съм приятел, който иска да ви помогне...

Този приятел се наведе над нея и без да знае дори дали тя го чува или не, веднага обясни:

— Никога не сте ме виждали... Казвам се Раул... Раул д'Андреци... Всичко върви добре... Запуших отвора с едно дървено парче покрито с парцал. Ще поправим присъдата... но, трябва да се справя първо с този грамаден камък.

Той разряза с нож въжетата, с които беше омотана младата жена, после сграбчи камъка и успя да го изхвърли през борда. Накрая разкъса плата, с който беше завито лицето ѝ, наведе се и ѝ каза:

— Колко съм доволен! Нещата се преобърнаха, макар че не го вярвах, и ето ви свободна! Водата не успя да се изкачи до вас, нали? Какъв шанс! Страдате ли?

Тя прошепна така, че едва се разбираше:

— Боли ме глезенът... техните върви ми извиха крака.

— Това е нищо — каза той. — Главното сега е да достигнем до брега. Дватамата негодяи несъмнено вече са слезли на брега и вероятно изкачват стълбите. Следователно няма защо да се опасяваме.

Той бързо набара едно гребло, което предварително бе скрил на дъното на лодката, седна на кърмата и продължи обясненията с радостен тон, като че ли нищо особено не се беше случило, нищо, което да се различава от една игра или забавление.

— Питам се, как да ви се представя малко по-точно? Никак не съм представителен сега, нали? С този костюм, нещо като бански гащета, изработен от мен, на който бях привързал но-жа... Раул д'Андреци ще ви служи, както случаят му позволи. А, този е много обикновен... но изненадващ разговор... Знаех, че се готви заговор против една дама... Тогава взех, разбира се, преднина... Слязох на плажа и когато двамата братовчеди се появиха, скочих във водата и се хванах за вашата лодка. Криех се зад борда, докато престъпниците влачеха лодката след себе си. Това е всичко, което направих. Нито единият, нито другият помисли, че водят заедно с жертвата си и нейния освободител, шампион по плуване, решен на всичко, за да я освободи. Няма друго за казване. По-късно ще научите историята в подробности, когато бъдете в състояние да ме разберете по-добре. Момент, имам една идея, която за последно ще ви избърборя. Той се спря за минута.

— Аз страдам — каза тя, — изтощена съм... Раул отговори:

— Един съвет: загубете съзнание. Нищо не отморява така, както състоянието при загубване на съзнание.

Тя вероятно го послуша, тъй като след няколко неволни стенания започна да диша спокойно и равномерно. Раул покри лицето ѝ, тръгна с лодката към брега и приключи обясненията с думите:

— Това е за предпочитане. Имам пълна свобода на действие. Не мога да разчитам на никого, но не се безпокоя. Аз съм тук — това е достатъчно! Неприятели мои, пазете се!

Никой не му попречи да говори сам на себе си със задоволството на човек, очарован от действията си. Монологът вървеше бързо под влияние на извънредната му експулсивност. Тъмната маса на крайбрежните скали вече се очертаваше.

Когато желязото на кила проскърца в камъните, той скочи с лекота, повдигна младата жена, което красноречиво показваше силата на мускулите му, и я остави на брега.

— Също шампион по бокс — си каза той — и по класическа борба. Ще ви призная, понеже не можете да ме чуете, че намерих тези достойнства в наследството на баща си... и колко още други! Но стига празни приказки... Починете си тук, под тази скала, където сте на завет от вероломните вълни... Колкото до мен, вече се възстанових. Предполагам, че смятате да вземете реванш от двамата братовчеди и шайката? Значи е необходимо да се потопи лодката, за да се мисли, че сте удавница. Следователно, малко търпение.

Без да се бави, Раул д'Андрези изпълни всичко намислено. Отново откара лодката в открито море, махна запушалката и скочи във водата. Той се повъртя малко около потъващата лодка и пое обратния път. Щом стигна до брега, потърси дрехите си, които беше скрил в малка пещера, издълбана от вълните, отърва се от банските си гащета и се облече. После се върна при графинята.

— Раул, момчето ми, тръгвай! — заповяда си той. — Трябва да се качиш отново горе, а с товар това не е лесно.

Младата жена идвате бавно в съзнание. На светлината на фенерчето си той видя, че тя отваряте очи.

Тя се опита с негова помощ да стане права, но болката в глезена ѝ изтръгна един вик и отново безсилно се отпусна. Той развърза обувката и видя, че долу кракът ѝ беше в кръв. Раната не бе опасна, но

я караше да страда. С носната си кърпичка Раул превърза глезена и реши, че няма какво повече да чака на брега. Тук беше опасно.

Той я вдигна на рамо и започна да изкачва стълбите. Триста и петдесет каменни стъпала! Ако Годфроа д'Етижу и Бенето имаха трудности при слизането, можем да си представим колко по-трудно беше това противоположно действие, осъществявано от един юноша! На четири пъти той се спира, облян в пот, със сърце, което искаше да изскочи от гърдите. Изтощен от усилията, на него му се струваше невъзможно да продължи.

Но независимо от трудностите, доброто му настроение го съпътстваше. На третото спиране, вече свикнал с изкачването, я сложи на коленете си и му се стори, че тя се усмихва в отговор на неговите шегички и въодушевление, което беше неизчерпаемо. Тогава той завърши изкачването, без повече да говори, притискайки по такъв начин върху гърдите си чаровното тяло, че неговите ръце почувстваха напълно гъвкавите му форми.

Пристигнал на върха, не направи почивка. Беше задухал прохладен вятър, който метете равнината. Той бързате да остави младата жена на закрито и пресече платото, като я занесе до изоставена плевня, до която бе решил още отначало да достигне. Предвиждайки събитията, бе оставил там две бутилки студена вода, коняк и малко храна.

Той се качи по една стълба, влезе с товара си и спусна дървеното бичме, което служеше за резе.

— Дванадесет часа за почивка и за разминаване на опасността. Тук никой няма да ни безпокои. Утре към обяд ще ви намеря кола и ще опътувате накъдето пожелаете.

Така те останаха сами, затворени в една плевня, по време на най-трагичното и най-прекрасно приключение, за което може само да се сънува. Колко далеч бяха сега ужасните събития от следобеда и нощта. Съдът на инквизицията, неумолимите съдии, злокобните провинциални благородници, Боманян, Годфроа д'Етижу, осъждането, слизането към морето, лодката, плаваща в тъмнината — какви кошмари, заличени вече и завършващи с дружбата между жертвата и спасителя!

Младата жена лежеше между балите сено, които изпълваха плевнята. На светлината на закачената на една греда лампа, Раул се

погрижи за нея: даде ѝ да пие вода, примесена с няколко капки коняк, и превърза спокойно раната на глезена. Покровителствана от него, далеч от клопките, нямайки повече от какво да се опасява, Жозефин Балзамо възвърна изцяло доверието си. Тя затвори очи и задряма.

Лампата осветяваше напълно нейното красиво лице, на което ужасът от трагичните преживявания беше сложил тежкия си отпечатък. Раул коленичи пред нея и продължително я съзерцава. Отпуснала се от топлината в плевнята, тя беше отворила своя корсаж и Раул забеляза хармонично развитите рамене, чиято линия съвършено се съединяваше с идеално изваяния врат.

Той си спомни за черната бенка, за която Боманян беше споменал и се виждате на миниатюрата. Как Раул можеше сега да устои на изкушението да види на свой ред и да се убеди дали действително същият белег се намира там, върху гърдата на жената, която бе спасил от смърт? Бързо отстрани плата. Пред замаяния му поглед се показаха две алабастрови гърди, нежни и гъвкави, украсени на върха с две коралови перли, големи колкото края на кутрето му. На дясната гърда, малко над зърното, една бенка, черна като луничките, които кокетките от времето на Луи XV са си поставяли, маркирате бялата, мека като коприна кожа и се повдигате леко от равния ритъм на дишането. Раул не се сдържа. Той погали хубавите гърди, наведе се и нежно целуна едно след друго едрите зърна.

— Коя сте вие? Коя сте вие? — прошепна развълнувано той. — От кой свят идвате?

Раул, както и другите, изпитват необяснимо притеснение от тайнственото влияние, което се излъчваше от това създание, самото то тайнствено поради неизвестния си произход, досегашния си живот и прекрасната си външност. И той го изпитваше против себе си, като че ли младата жена можеше да стане и да отговори на въпросите му от името на тази, която едно време е служила за модел на миниатюрата.

Устните ѝ изричаха думи, които не разбра. Той беше толкова близо до нея и дъхът ѝ беше толкова сладък, че Раул ги докосна леко със своите устни, треперейки целият.

Тя въздъхна. Очите ѝ се отвориха. Виждайки Раул над себе си, тя порозовя, като в същото време се усмихваше, и тази усмивка продължи, докато тежките клепачи се спуснаха и тя отново потъна в сън.

Раул беше обезумял от желание и възхищение, шептеше възторжени думи, допрял длани като пред идол. Да, за него тя беше идол на красотата и той отправяте към него този пламенен и луд химн на безгранично обожание.

— Колко сте хубава... Никога не съм вярвал, че ще срещна толкова красота в живота си. Усмивайте се, усмивайте се... Кълна се, че няма да позволя тези хубави очи отново да плачат. Вашата усмивка вълнува... Искаха да я заличат, за да не я види повече никой... А! Усмивайте се само за мен, аз ще ви заменя всички...

И по-ниско, но страстно:

— Жозефин Балзамо... колко е сладко вашето име! И колко по-тайнствена ви прави. Магьосница! Вие се появихте от мрака и сте като слънчева светлина... Жозефин Балзамо... пленителна...чаровна... Ах! Земята се разтваря пред мен!... Вие сте всичко, в което виждам щастие!... Моят живот започва от минутата, в която ви взех в ръцете си... Нямам повече спомени... Надявам се само на вас, Жозефин... Господи! Господи! Колко сте хубава! Просто да се разплачеш от отчаяние...

Раул казвате това съвсем близо до нея и устата му почти прилепна до нейната, но откраднатата целувка беше единствената ласка, която си позволи. Имаше наистина голяма доза сладострастие в усмивката на Жозефин Балзамо, но също и такава скромност, че Раул, проникнат от уважение, завърши въодушевения си изблик сериозно, с думи по младежки предани:

— Ще ви помогна... Няма да могат да направят нищо против вас. Ако искате да стигнете целта, която и те преследват, обещавам ви, че ще сполучите. Далеч или близо до вас, ще бъда този, който защитава, който спасява... Имайте вяра в моята преданост...

Той също заспа изморен, мънкайки обещания и клетви, в които нямаше голям смисъл. Сънят му беше дълбок, без сънуване, като съня на децата, които имат нужда да възстановят своя млад, но преуморен организъм. В изоставената плевня настана тишина...

Камбанарията на църквата в Бенувил удари единадесет часа. Раул с нарастваща изненада преброи ударите.

„Единадесет часа сутринта, възможно ли е?“

През цепнатините на вратата и през пролуките на стария сламен покрив проникваше денят. От страната на платото слънцето огряваше

вътрешността на плевнята.

— Къде сте? — каза той. — Не ви виждам.

Лампата беше угаснала. Раул изтича до капака на прозореца и го дръпна към себе си. Плевнята се изпълни със светлина. Но никъде не забеляза Жозефин Балзамо. Спусна се към балите сено, размести ги, разхвърли ги яростно, за да достигне капака, който се отваряше към приземния етаж. Никой. Жозефин Балзамо бе изчезнала. Той слезе, претърси овощната градина, надникна в съседната нива и пътя. Напразно. Макар и ранена, неспособна да пристъпи, тя беше напуснала убежището, скочила долу, пресекла градината, равнината...

Раул д'Андрези се върна отново в плевнята, за да направи щателен преглед. Нямахше нужда да търси продължително. На пода забеляза правоъгълен картон.

Той го вдигна. Беше фотографията на графиня Дьо Калиостро. На гърба бяха написани с молив следните два реда:

„На моя спасител съм благодарна, но нека не се опитва да ме види отново.“

ГЛАВА V

ЕДНА ОТ СЕДЕМТЕ ПОСТАВКИ ЗА СВЕЦИ

Има много разкази, в които героят, след като е преживял най-чудновати приключения, при развързката стига до заключението, че е бил само една играчка в ръцете на съдбата.

Когато Раул намери велосипеда си зад склона, където го беше оставил предишния ден, внезапно се запита дали не излиза от поредица съновидения — развлекателни, опасни и в края на краищата лъжовни.

Това предположение не го занимава дълго време. Истината беше пред него — фотографията, която държеше в ръцете си. В по-голяма степен тя се проявяваше в опияняващия спомен за нежната целувка от устните на Жозефин Балзамо. Това беше факт, на който не можете да не вярва.

От този момент той установи с угризение на съвестта различния начин, по който мислеше за Кларис и Жозефин. За Кларис си спомняте едновременно с прекараните деликатни часове на нежност предишната сутрин. Но вече не виждате бъдещето си свързано с нея. Към Кларис не изпитваше изпепеляващо желание за притежаване, каквото имаше към Жозефин. Нещо съдбоносно се криеше в този стремеж да бъде винаги с нея, да ѝ се възхищава, да я закриля и притежава. В живота новата страст измества винаги предишната. Новото, това, което не сме изпитали още, е по-силно от дълга и ни привлича неотразимо. За възрастта на Раул противоречията на сърцето се уреждаха лесно; изглеждаше, че то се разделя на две части — едната продължаваше несъзнателно да обича Кларис, а другата се отдаваше с бяс на съблазните на новата страст. Образът на Кларис се открояваше — смътен и мъчителен — като в дъното на малък параклис, пред който се отива от време на време за молитва. Но споменът за графиня Дьо Калиостро се извисяваше като огромна готическа катедрала, в олтара на която има само едно божество, пред което човек трябва да се моли всеки ден. Това божество беше деспотично и ревниво и то не му

позволяваше да укрие и най-малката мисъл и най-малката тайна. Но той страстно обичаше това божество, подчиняваше му се доброволно и наложените окови бяха сладки и желани.

Раул д'Андрези — нека продължим да наричаме засега така този, който по-късно прослави името Арсен Люпен — Раул д'Андрези не беше обичал. Действително, по-скоро пропускате времето, отколкото повода. Изгарящ от амбиция, но без да знае в коя област и с какви средства да реализира мечтите си за слава и власт, той се изразходваше на всички страни, за да бъде готов да отговори на зова на съдбата. Интелигентен, духовит, волеви, с физическа сръчност, силни мускули, гъвкав и издръжлив, усъвършенстващ качествата си до краен предел, учудил сам себе си, че вижда този предел да отстъпва винаги пред мощта на неговите усилия.

Освен това, той живееше без никакви средства, наследени от родителите си. Сирак, сам в живота, без приятели, без връзки, без професия, той все пак живее. Как? Това беше въпрос, по който даваше само откъслечни сведения и които самият той не изследваше много отблизо. Живее както можеше. Справяте се с нуждите и желанията си според моментните обстоятелства.

„Шансът е с мен — си казвате той. — Да вървим напред. Това, което трябва да стане, ще стане и имам вярата, че ще стане величествено.“

Тогава среща на пътя си Жозефин Балзамо. Веднага почувства, че за да я завоюва, трябва да постави в действие цялата енергия, която беше събрал досега в себе си.

За него Жозефин Балзамо нямате нищо общо с „адското създание“, което Боманян беше изправил пред неспокойното въображение на своите приятели. Това кръвожадно видение, всички атрибути за престъпления и вероломство, цялата бутафория на вещица, изчезваха като кошмар пред фотографията на красавицата, в която съзерцаваше чистите очи и непорочните устни.

„Отново ще те намеря — кълнеше се той, — ще те покрия с целувки и ти ще ме обичаш така, както аз те обичам. Ти ще станеш моя любовница, най-послушна и най-обичана. Твоят тайнствен живот ще бъде прочетен от мен като отворена книга. Властта, с която караш хората да те боготворят, чудесата на невероятните ти превъплътения през вековете, постъпките ти, които плашат непосветените — всичко

ще бъде само за мен и ние заедно не се надсмиваме над другите хора. Ти ще бъдеш моя, чуваш ли, Жозефин Балзамо!“

Клетвата, в която Раул чувстваше самия себе си, беше претенция на дързостта му. В действителност Жозефин Балзамо го платеше и той изпитваше към нея раздражение като дете, което иска да бъде равно с възрастните и което трябва да им се подчинява, както се подчинява на по-голяма сила от собствената си.

В продължение на два дни Раул се уедини в малката стая, заемана от него на приземния етаж на странноприемницата. Прозорците на стаята гледаха към двор, засаден с ябълкови дръвчета. Дни на размисъл и очакване. Един ден направи разходка по полето, това ще рече, по същите места, където беше възможно да срещне отново Жозефин Балзамо.

Всъщност той предполагате, че младата жена, ранена при злополучния опит за убийство, няма да има възможност да се върне в жилището си в Париж. За да отмъсти на враговете си и тя получи първа обекта, който се издирваше, тя не трябваше да се отдалечава от полето на битката. Беше се спасила — какво по-голямо преимущество! Жива, а всички, които я убиваха, бяха уверени, че е мъртва.

Вечерта на третия ден той намери на масата в стаята си букет априлски цветя: зеленика, нарциси, иглики, кукувички. Запита съдържателя. Не бяха виждали никого.

„Това е тя“, помисли Раул, целувайки цветята, които тя току-що бе набрала.

Четири последователни дни той заставаше зад един заслон в дъното на двора. Когато наоколо се чуваха стъпки, сърцето му силно биеше. Всеки път разочарован, изпитваше силна болка.

На четвъртия ден, в пет часа следобед, между дърветата и гъсталаците, които изпълваха двора, гой дочу шумолене на женска рокля. Раул изпита вълнение, поиска да се впусне напред, но тутакси се спря и едва овладя гнева си.

Той разпозна Кларис д’Етижу.

Тя носеше в ръка букет цветя, точно копие на предишния. Измина бавно разстоянието до приземния етаж, протегна ръка през прозореца и остави букета.

Когато тя се връщаше обратно, Раул я видя в лицето и остана поразен от нейната бледност. Страните ѝ бяха загубили нежния си

цвят, под очите се бяха появили тъмни кръгове от тъга и дълги часове на безсъние.

„Ще страдам много за теб“ — беше казала тя, без да предвиди обаче, че страданието ѝ ще започне толкова рано и че денят, в който изпита най-голямата си нежност към любимия си, ще бъде за сбогуване и необяснимо изоставяне.

Той си спомни за предсказанието и се раздразни заради болката, която ѝ бе причинил. Беше излъган в надеждата си донесените цветя да не са от Кларис, а от тази, която очакваше. Остави я да си отиде.

При все това, цветя от Кларис — от Кларис, която сама разруши шанса си за щастие. В цветята имаше писмо и разпечатвайки го, той прочете:

„Любими, това краят ли е вече? Не, нали? Аз плача без причина?... Не е възможно да искаш раздяла, след като получи всичко от твоята Кларис.

Моя любов, тази вечер баща ми и приятелите му ще вземат влака и ще се върнат утре. Ти ще дойдеш, нали? Няма да ме оставиш отново да плача?... Ела, скъпи мой...“

Бедни отчаяни редове... Раул нямаше да бъде дочакан, защото не се трогна от писмото. Той мислеше за споменатото пътуване и си спомни следното обвинение на Боманян: „Бях даже ѝ казал, че смятаме скоро да посетим и обърнем от горе до долу едно имение в околностите на Диеп.“

Не бе ли това целта на експедицията и нямаше ли да бъде удобен случай за присъединяване към борбата, с оглед да извлече полза, като узнае от неприятелите всичко?

Същата вечер, в седем часа, облечен като рибар от крайбрежието, неузнаваем пол пласта боя, с която беше начервил лицето си, той се качи на същия влак, който взеха барон д'Етижу и Оскар дьо Бенето, направи като тях две смени и слезе на малка междинна гара, където преспа.

Следващата сутрин пристигнаха д'Ормон, Ролевил и Рекс д'Естиер и потърсиха двамата братовчеди. Приятелите взеха кола и тръгнаха на път. Раул се спусна след тях.

След десет километра колата спря пред занемарен чифлик, който предизвикателно сс наричаше „Замъкът на Гюйор“. Приближавайки се

до отворената порта, Раул установи, че паркът гъмжи от народ и група работници прекопава алеите и тревните площи.

Беше станало десет часът. Пред постройката, върху каменното стълбище, предприемачите посрещнаха петимата приятели. Раул успя да влезе, без да бъде забелязан, смеси се с работниците и ги разпита. Той научи, че „Замъкът на Гюйор“ е бил току-що купен от маркиз Дьо Ролевил и че работата по обзавеждането е почнала сутринта.

Раул чу единия от предприемачите да отговаря на барона: — Да, господине, указанията са дадени. Всеки от моите хора, който намери, разкопавайки земята, монети, предмети от метал, желязо, мед и прочее, има нареждането ми да ги донесе срещу награда.

Беше очевидно, че хората имаха за цел да открият нещо заровено в земята.

„Но какво?“ — се питаше Раул.

Той се разходи из парка, направи един кръг около къщата, промъкна се в избата.

В единадесет часа и половина не беше стигнал до никакъв резултат, но необходимостта да действа се налагаше в ума му с нарастваща сила. Всяко забавяне оставяше на другите все по-увеличаващи се шансове и той рискуваше да се сблъска със свършен факт.

В този момент групичката от петимата съучастници стоеше зад главната постройка, на правоъгълна площадка, която доминирате над парка. Малка стена с перила я ограждате. Тя бе от дванадесет тухлени опори, които служеха за цокли на някогашни каменни вази, сега почти целите разбити.

Група работници, въоръжени с кирки, започнаха да събарят стената. Раул замислено ги гледаше какво правят, с ръце в джобовете, с цигара в устата, без да се грижи, че неговото присъствие на това място може да изглежда неестествено.

Годфроа д'Етижу също извади от табакерата си цигара и нямайки кибрит, се приближи до Раул и го помоли за огън.

Раул протегна цигарата си и докато баронът палеше, в главата му се оформи един стихиен проект, твърде прост, и най-малките детайли на който изглеждаха в своята последователност логични. Но трябваше да бърза.

Раул свали баретата си и разбърка косите си. Прическата му, разбира се, не беше като на моряк.

Годфроа д'Етижу внимателно го изгледа и озарен от внезапно просветление, избухна в гняв.

— Пак вие! Преоблечен? Каква е тази нова интрига и как се одързостихте да ме последвате тук? Аз ви отговорих по най-категоричен начин, че женитба между вас и дъщеря ми е невъзможна.

Раул го сграбчи за ръката и настоятелно каза:

— Без скандал! От това и двамата ще загубим. Заведете ме при вашите приятели!

Годфроа поиска да откаже.

— Заведете ме при вашите приятели — повтори Раул. — Ще ви направя услуга. Какво търсите? Един свещник, нали?

— По-право един стар канделабър със седем поставки за свещи — отговори баронът след кратко колебание.

— Така да бъде, щом сте по точните определения. В течение съм. Ще ви дам указания, които ще ви бъдат полезни за преследваната цел. За госпожица д'Етижу ще говорим после, поне не днес... Повикайте приятелите си. Бързо!

Годфроа се поколеба, но увереният вид на Раул му направи впечатление. Той извика своите приятели и те го заобиколиха веднага.

— Познавам това момче — обясни той — и според него ще успеем може би да намерим...

Раул го прекъсна:

— Без може би, господа. Аз съм местен. Като дете играех в този замък с децата на стария градинар, който едновременно беше и пазач. Той често ни показваше ръждясала желязна халка в една от избите. Тук има скривалище, казваше той, виждал съм различни антики, свещници, часовници...

Разкритията силно възбудиха приятелите на Годфроа. Бенето възрази:

— Избите? Ние ги посетихме.

— Не сте гледали добре — подчерта Раул. — Ще ви при-5. Графиня Дьо Калиостро дружа.

До избите се стигате по стара каменна стълба. Тя отведе групата под земята. Отвориха две големи врати и след няколко нови стъпала видяха редица от сводести зали.

— Третата отляво — каза Раул, който по време на разследванията си беше научил разпределението. — Вижте... тази тук...

Той въведе петимата приятели в една изба с много нисък таван. Човек би трябвало да се наведе, за да може да се движи.

— Нищо не се вижда — оплака се Рекс д'Естиер.

— Действително — отвърна Раул. — Кибрит имам. Също така забелязах късче от свещ върху едно от стъпалата на стълбата. Момент... Тичам...

Той затвори вратата, светкавично обърна ключа, измъкна го от бравата и се отдалечи, подвиквайки на пленниците:

— Палете винаги заедно свещите на седемте поставки. Канделабърът ще намерите под последната плоча, грижливо обвит в паяжини...

Още не беше излязъл вн от избата, когато чу шума от ударите, с които петимата приятели налагаха яростно вратата, и помисли, че тази разклатена и проядена от червеи врата няма да устои повече от няколко минути. Но отсрочката му беше достатъчна.

С един скок се намери на площадката, взе кирката от ръцете на един работник и изтича до деветата тухлена опора, като скочи във вазата. После започна да разбива циментовия капител, целия напукан от времето и прикриващ тухлите. След няколко секунди капителът падна, разбит на парчета. В пространството, което подреждането на тухлите оставяше свободно, имаше смес от земя и чакъл. Оттам Раул успя лесно да извади една дръжка от разяден метал, която всъщност представляваше поставка от онези големи канделабри за литургия, които можеха да се видят върху олтарите на по-големи катедрали.

Веднага групата от работници направи около него кръг. Хората започнаха да възклищават, като видяха предмета, който размахвате Раул. За пръв път от сутринта се стигате до някакво откритие.

Раул трябвате може би да запази хладнокръвие и да се престори, че отнася металната Дръжка на петимата работодатели, за да им я предаде. Обаче точно в този момент се чува викове откъм чифлика и Ролевил, следван от другите, се появи внезапно. Той викаше:

— Крадец, крадец! След него! Хванете го!

Раул се хвърли с главата напред през групата работници и избяга. Това бе нелепост, както и цялото му досегашно поведение. Ако наистина искаше да спечели признанието на барона и на неговите

приятели, не трябваше да ги затваря в избата, нито да им крале това, което търсеха. Но Раул в действителност се бореше за Жозефин Балзамо и нямаше друга цел в живота си, освен елин ден да ѝ поднесе трофея, който току-що беше завоювал.

Пътят по главната алея бе охраняван. Раул премина покрай едно водно огледало, отблъсна двама мъже, които искаха да го хванат, и следван на двадесетина метра от виещата като побесняла шайка от преследвачи, излезе на открито в зеленчукова градина, обградена от всички страни с високи стени.

„Пусто да остане — помисли той, — блокиран съм. Тук ловците ще настигнат бедното животно и ще го разкъсат... Какъв малшанс!“

Отляво зеленчуковата градина граничеше с църквичката на селото и гробището ѝ започваше непосредствено след нея. Между градината и гробището имаше съвсем малък парцел, предназначен за погребения на просяци и осъдени на смърт. Наоколо беше засадено с тисове. Здрава решетка затваряше парцела. Но в същата секунда, в която Раул се спускаше покрай оградата, една вратичка се откряна и бяла, хубава ръка прегради пътя на младия мъж. Гой слисан се видя привлечен в тъмнината от жена, която тутакси затвори под носа на нападателите вратичката.

Той по-скоро отгатна, отколкото можа да разпознае, че жената е Жозефин Балзамо.

— Елате — каза тя и навлезе сред тисовете.

Друга врата зееше отворена в стената, свързваща парцела с гробището на селото.

Близо до горния край на църквата стара демодирана берлина^[1], която трудно би могла да се срещне вече по пътищата освен по селските, беше спряла впрегната с два коня. Конете бяха малки, кльощави и лошо гледани. Върху капрата кочияшът със синя риза и бяла брада чакаше готов.

Раул и графинята нахълтаха в колата. Никой не ги беше видял.

Тя каза на кочияша:

— Леонар, пътя за Линрой и Дудевил. Бързо!

Макар и с неугледна външност, берлината беше удобна, защитена от недискретни погледи с дървена решетка и толкова интимна, че Раул падна на колене и даде свобода на своята екзалтирана влюбеност.

Църквата беше на края на селото. По пътя за Линрой се избягвате минаването покрай къщите. Веднага след селото започваше стръмен склон, след който се разпростираше платото. Двете мършави кончета го взеха в тръс, ход, използван за извеждане на конете по хиподрумите.

В това време Раул се задавяше от радост. Дали графинята му беше обидена за нещо или не, на него му беше все едно. Тази втора среща се превръщаше в среща на признания, и то признания толкова лични, че денят на спасяването изглеждаше като бледо копие на днешния ден. Признанията започнаха с декларация за вяност.

Той ѝ говореше на един дъх, толкова непринудено, че я обезоръжаваше напълно. Трудно би се намерила жена, която да издържи на неговите страстни тиради.

— Вие? Това сте вие? Каква неочаквана развръзка! В момента, в който глутницата щеше да ме разкъса, ето, Жозефин Балзамо излиза от сянката и ме спасява на свой ред. Ах! Колко съм щастлив! Колко ви обичам! Обичам ви от години... от цял век! Но, разбира се, крия в себе си стогодишна любов... стара любов, като вас млада и красива!... Не мога да ви гледам, без да се вълнувам... Вие носите радост. Ако ви прегърна, ще имам впечатлението, че прегръщам красотата на земята, която е безкрайна.

Изразът на очите пи, вашата усмивка, всичко това е неуловимо и вечно...

Той трепереше и шепнеше:

— О! Вашите очи се обърнаха към мен! Искате ли ме? Съгласна ли сте с любовта ми?

Тя отвори вратата:

— Ако ви помоля, ще слезете ли?

— Ще откажа.

— Ако извикам кочияша на помощ?

— Ще го убия.

— Ако самата аз сляза?

— Ще продължа обяснението си на пътя.

Тя започна да се смее.

— Хайде, имате за всичко готов отговор. Останете. Но стига лудости! По-добре е да ми разкажете какво ви се случи току-що и защо тези мъже ви преследваха.

Той ликуваше:

— Да, ще ви разкажа всичко, защото не ме отблъсквате... понеже приемате любовта ми.

— Нищо не приемам — каза тя, смеейки се. — Вие ме обсипвате с обяснения, без да ме познавате.

— Аз не ви познавам!

— Вие едва ме видяхте през нощта на светлината на едно фенерче.

— А в деня, който предшестваще тази нощ? И тогава ли не ви видях? Нямах достатъчно време, за да ви се възхитя напълно по време на отвратителната сцена в Етижу.

Тя го погледна изпитателно, станала изведнъж сериозна.

— А! Вие сте присъствали...

— Да, бях там — каза пламенно Раул. — Бях там и знам коя сте! Дъщеря на Калиостро, аз ви познавам. Долу маските! Наполеон I-ви е говорел на ти... Предала сте Наполеон III, служила сте на Бисмарк и сте причинила самоубийството на храбривия генерал Буланже! Къпете се в извора на младостта. Вие сте на сто години... и ви обичам.

Една бръчка на загриженост се спусна по нейното чисто чело.

След кратка пауза тя отново заговори:

— Вие сте били там... предполагам го. Негодниците, колко ме накараха да страдам!... И сте чули гнусните им обвинения?...

— Слушах глупости — се провикна той — и видях една екзалтирана банда, която ви ненавиждаше и мразете всичко, което е хубаво. Техните действия граничеха с лудост, с абсурд. Да не мислим за това днес. Аз искам само да си спомням за прелестните пеша, които се раждат след вас, както цветята след настъпването на пролетта. Искам да вярвам във вечната ви младост. Искам да вярвам, че нямаше да бъдете мъртва, даже ако не бях ви спасил. Искам да вярвам, че моята любов е свръхестествена и че това е едно от вълшебствата, които предизвиквате в хората. Вие сте фея и може да изчезнете, но и веднага след това да се появите от хралупата на един тис.

Успокоена напълно, тя поклати глава.

— За да вляза в градината на Гюйор, минах през тази стара врата. Ключът беше на бравата. Знаех, че ще претърсват градината, и затова ги дебнех.

— Чудо, ви казвам! Иди, че не вярвай, нали? От седмици, а може би и от повече време в този парк се търсете елин стар канделабър.

Сред тази тълпа и въпреки че бях следен от съперниците, аз го открих за няколко минути. Импулс ми давате мисълта, че ще изпитате удоволствие, след като ви го поднеса:

Тя изглеждаше изумена:

— Какво? Какво казвате?... Вие го намерихте?...

— Целия предмет не, но една от седемте поставки на канделабъра. Ето я.

Жозефин Балзамо грабна металната дръжка и я заразглежда трескаво. Тя беше кръгла, доста здрава, леко накъдрена и металът се скриваше под дебел пласт патина. Единият край бе малко сплескан и имаше върху една от страните си виолетов камък, закръглен и полиран.

— Да, да — шепнеше тя... — Никакво съмнение. Дръжката е била отрязана непосредствено над цокъла. О! Вие не можете да си представите колко съм ви благодарна!...

С няколко живописни фрази Раул ѝ разказа за борбата. Младата жена не можеше да се начуди.

— Що за идея? Откъде това внушение да разрушите точно деветата опора, а не някоя друга? Хазарт?

— Съвсем не — отрече гой. — Една увереност. Единадесет от всички дванадесет подпори бяха построени преди края на седемнадесети век. Деветата беше след него.

— Как го узнахте?

— Тухлите, от които са изградени единадесетте останали подпори, не се произвеждат от двеста години насам. Тухлите на номер девет са такива, каквито се използват и днес. Следователно номер девет е била разрушена и после изградена отново. Защо, ако не ла се скрие в нея този предмет?

Жозефин Балзамо запази дълго време мълчание. После бавно продума:

— Това е необикновено... Не съм вярвала никога, че ще може да се успее по начина, избран от вас... толкова бързо... където всички останали пропаднаха... Да, в действителност — прибави тя, — ето едно чудо...

— Едно чудо на любовта — допълни Раул.

Колата се движеше с необикновена бързина, срещана често по глухите междуселски пътища, които не пресичаха населените места. Нито стръмнините, нито спусканията отслабваха буйната пламенност

на двете малки кончета. От двете страни на каретата гледките бързо се сменяха и преминаваха като картини от сънищата.

— Боманян беше ли в парка? — попита графинята.

— Не — отвърна Раул. — За негово щастие.

— За негово щастие?

— Иначе щях да го удуша. Ненавиждам тази мрачна особа.

— По-малко от мен — съобщи тя с твърд глас.

— Но вие не сте го ненавиждали винаги — каза той, неспособен да сдържи ревността си.

— Лъжи и клевети — отговори Жозефин Балзамо, без да повишава тон. — Боманян е измамник, неуравновесен и с болезнена надменност. Понеже отблъснах неговата любов, той поиска смъртта ми. Казах всичко това и той не протестира... не можеше да протестира...

Раул падна отново на колене в пристъп на ентузиазъм.

— Ах, мили думи! — възкликна той. — Тогава... тогава никога не сте го обичали! Какво щастие! Но беше ли това допустимо? Ха, ха, ха. Жозефин Балзамо да се влюби в Боманян...

Той се смееше и пляскаше с ръце.

— Слушайте, не искам повече да ви наричам така. Жозефин, това е много дълго име. Жозин, както ви наричаха Наполеон и вашата майка Боарне. Съгласна, нали? Вие сте Жозин... моята Жозин...

— От уважение към мен преди всичко — каза усмихнато тя на неговата детинщина — аз не съм вашата Жозин.

— От уважение! Но аз съм целият изпълнен с него. Как! Ние сме създадени един за друг... Вие сте без защита и аз съм вашият рицар. Оставам благоговеещ пред вас като пред идол. Страхувам се. Треперя. Ако ми дадете ръката си за целувка, няма да се осмеля!...

[1] Берлина /la berline — фр./ — старовремска луксозна каляска с четири колела, в която се впрягат един или няколко коня. Б.пр. ↑

ГЛАВА VI

ПОЛИЦАИ И ЖАНДАРМИ

Цялото пътуване бе само едно дълго обожаване. Може би графиня Дьо Калиостро имаше право да не разреши и най-плахия опит на Раул да ѝ целуне ръката, но в действителност, ако бе настоял за това и бе твърдо решил да го стори, щеше да успее. От своя страна, той изпитватے респект към нея, въпреки че му се искате да я обсипе с целувки. Не посмяваше. Позволяватے си само да я обсипва с любовни думи.

Слушаше ли го тя? Понякога да, както се слуша дете, което мило ви разказва за своята привързаност. Понякога се затваряше в дълбоко мълчание, от което Раул се объркваше.

Накрая той се провикна:

— Ах, но говорете ми, моля ви. Опитвам се да се шегувам, за да кажа неща, които не се осмелявам да споделя със сериозен тон. Наистина, смущавам се от вас и не знам за какво да говоря. Моля, отговорете ми! Няколко думи само — те ще ме върнат в действителността.

— Само няколко думи?

— Да, не повече.

— Добре, ето ги: гарата на Дудевил е съвсем близко и влакът ви чака.

Той скръсти ръце с възмутен вид.

— А вие?

— Аз?

— Да, какво ще се случи с вас, останала съвсем сама?

— Господи, ще се постарая да уредя нещата, както винаги съм правила досега.

— Невъзможно, без мен няма ла можете вече да се справяте. Влязла сте в битка и моята помощ ви е необходима. Боманян, Годфроа д'Етижу, принц д'Аркол и другите бандити ще ви унищожат.

— Те ме смятат за мъртва.

— Чудесно, вие сте мъртва. Обяснете ми, тогава как ще можете да действате?

— Не се грижете за това. Ще действам, без да ме виждат.

— Може би, но колко е по-лесно с моето посредничество. Не, аз ви моля и този път говоря сериозно, не отблъсквайте помощта ми. Има неща, които една жена не може да извърши сама. Очевидните факти говорят, че следвате целта на тези мъже. Вие го подчертахте по такъв начин и с толкова убедителни аргументи, че в даден момент видях във вас магьосницата и престъпницата, която Боманян засипвате със своята омраза и презрение. Не, не ме прекъсвайте. Щом като им устояхте, разбрах заблуждението си. Боманян и неговите съучастници не бяха нищо повече от дребни негодници, отвратителни и подли. Вие, с цялото си достойнство, надделяхте напълно над тях и днес няма място в ума ми за техните клевети. Но трябва да приемем, че ви помогнах. Ако съм ви оскърбил, като признах обичта си, няма повече да стане въпрос за нея. Искам само да ви се посветя, както се посвещава човек на нещо много хубаво и чисто.

Тя отстъпи. Отминали бяха голямото село Дудевил. Село, независимо от името си^[1]. Малко по-късно, когато тръгнаха по пътя за Ивето, берлината внезапно сви в един двор, обграден с буки и ябълкови дръвчета, и спря в него.

— Слизаме — каза графинята. — Този двор принадлежи на една добра жена, майка Васьор, ханджийка от известно време.

Преди беше моя готвачка. Идвам понякога тук, за да си почина при нея два-три дни. Ще закусим... Леонар, тръгваме след един час.

Те тръгнаха по пътеката. Тя вървете с лека стъпка като съвсем млада девойка. Носете пристегната в талията сива рокля и синкаволилава шапка с велурена панделка, завързана под брадичката. Букетче от виолетки украсяват шапката. Раул д'Андрези вървете малко по-назад и не я изпускате от поглед.

След малко те видяха малка бяла постройка със сламен покрив, пред която имате градина с цветя. Голяма трапезария заемате целия приземен етаж.

— Чува се мъжки глас — каза Раул и показа откритата входна врата.

— Това е общата зала. Тук тя ми сервираше закуската. Сигурно има няколко селяни вътре.

Графинята едва завърти думите си, когато вратата напълно се отвори и се появи доста възрастна жена с престилка от памучна тъкан и дървени обувки на нозете.

Жената се развълнува, като видя Жозефин Балзамо, затвори бързо вратата и започна да заеква. Нито не се разбра от това, което искате да каже.

— Какво има? — запита неспокойно графинята. Майка Васьор се поуспокои и замънка:

— Вървете си... спасявайте се... бързо...

— Но защо? Говорете де! Обяснете...

От устата на старата жена се чува следните думи:

— Полиция... търсят ви... Обискираха стаята, в която сложих вашите куфари. Те чакат... Бягайте или сте загубена.

Графинята залитна, обзета от слабост, която я застави да се облегне на ръката на Раул. Нейните очи, умолявайки, потърсиха тези на младия мъж. Тя се чувстваше загубена и молете за помощта му.

Той бе смутен. Успя ла каже:

— Какво ви интересуват полицаите. Сигурно не сте тази, която търсят. Тогава?

— Не, не, търсят нея — повтори майка Васьор. — Търсят графинята. Спасете я...

Раул беше много бледен. Той схвана бързо точното значение на сцената, която можете да завърти със залавянето на графинята. Стисна окуражително ръцете ѝ и я тласна обратно по пътеката.

Но едва пристъпила, тя ужасено се обърна, мърморейки:

— Жандарми!... Видяха ме...

Раул я прегърна и влязоха бързо в антрето след майка Васьор. Ханджийката треперете пяла и глупаво шептеше:

— Жандармите... полицаите...

— Тишина! — каза с басов глас Раул, който с мъка оставаше спокоен. — Тишина! — Аз отговарям за всичко. Колко са полицаите?

— Двама.

— И двама жандарми. Със сила не можем нищо да направим, обкръжени сме. Къде се намират куфарите, които са прегледали?

— Горе.

— А стълбището, което води дотам?

— Оттук.

— Добре. Останете спокойна и се постарайте да не се издавате, че сте ни видяла. Още един път — отговарям за всичко.

Той хвана ръката на графинята и се отправи към посочената врата. Стълбището бе много тясно и водете до мансардна стая, където бяха разпилени всичките рокли и цялото бельо, което са могли да намерят полицаите в куфарите на графинята. Раул с тихи стъпки се приближи до капандурата, пробита в средата на сламения покрив, и съгледа двамата жандарми, слезли от конете, да привързват юздите за стълбовете пред къщата.

Жозефин Балзамо не помръдваше. Раул забеляза нейното смутено лице с изострени от безпокойство черти. Това я беше състарило.

Той ѝ каза:

— Бързо! Трябвала си смените дрехите! Сложете една от тези рокли... черна за предпочитане.

Той се обърна към капандурата и видя долу полицаите, които бяха излезли от странноприемницата, и жандармите да разговарят. Когато тя се преоблече, Раул взе сивата рокля, небрежно захвърлена от графинята върху леглото и я нахлузи през главата си. Той беше тънък, строен и роклята, която стигаше до глезените му и прикриваше напълно нозете, чудесно му ставаше. Изглеждаше толкова чаровен в дегизировката си и толкова хладнокръвен, че младата жена започна да се успокоява.

— Слушайте ги — каза Раул.

Чуваше се ясно разговорът, който четиримата мъже водеха пред прага на залата. Извисяваше се гласът на един от тях — без съмнение, някой от жандармите, който питаше с дебел и провлачен глас:

— Сигурни ли сте, че тя от време на време живее тук?

— Сигурни и пресигурни. Доказателството... два куфара са оставени в мансардата. Единият от тях носи нейното име: мадам Пелегрини. После... всеки познава майка Васьор като добра и честна жена, нали?

— По-добра и по-честна от майка Васьор няма в цялата област! Всеки го знае.

— Хубаво, майка Васьор ни каза, че тази Пелегрини е идвала да прекарва по няколко дни при нея за отмора.

— Дявол да го вземе! Между две кражби.

— Съвсем вярно.

— Щом плячката е добра за мадам Пелегрини, нали?

— Разбира се. Квалифицирани кражби. Мошеничества. Укривателство. С една дума, дявол и половина и свързаното с него... без да се смятат тълпата съучастници.

— Имаме ли отличителните ѝ белези?

— И да, и не. Налице са два нейни портрета, но те са напълно различни. Единият от тях е нов, другият стар. Колкото до нейната възраст, е отбелязано — между тридесет и шестдесет години.

Те избухнаха в смях и дебелият глас отново поде:

— Сигурни ли сте в следата?

— И да, и не. Преди петнадесет дни е действала в Руан и Диеп. Там следата ѝ се губи. Отново я намират на главната железопътна линия и пак я губят. Продължила ли е към Хавър, или се е отклонила към Фекамп? Невъзможно е да го узнаем. Изпаряване в нищото. Пълно объркване.

— Защо дойдохте тук?

— Хазарт. Опитваме си щастието. Един чиновник на гарата, изпратил куфарите до тук, си спомни, че името Пелегрини било написано на етикета на единия от тях. Етикетът се бил отлепил.

— Разпитахте ли другите пътници и клиенти на странноприемницата?

— Клиенти, пътници? Хм, те тук са рядкост.

— Не напълно. Видяхме една дама на пътеката, когато идвахме насам. Тя влезе вътре.

— Една дама?

— Няма грешка. Ние бяхме още на конете, когато тя стоеше до тази врата и се обръщате да тръгне към нас. После, както вече казах, изведнъж влезе в къщата, като че ли не искаше да бъде видяна.

— Невъзможно!... Една дама в тази странноприемница?...

— Една особеност — беше в сиво. Дали ще мога да я разпозная, не съм сигурен. Но цвета ѝа роклята, да... Също и на шапката... шапка с букет от виолетки...

Четиримата мъже замълчаха.

Раул и графинята изслушаха този разговор, без да пропуснат нито една дума, един срещу друг и без да помръднат от местата си.

При всяко ново доказателство лицето на Раул ставаше все по-сурово. Тя не протестираше.

— Те ще дойдат... ще дойдат... — шепнете неспокойно тя.

— Да — каза той. — Настъпва моментът за действие...

Пропуснем ли го, те ще се качат и ще ви намерят в тази стая.

Жозефин не беше свалила шапката си. Раул я взе и я сложи на главата си, свали малко периферията и върза панделките около шията си.

След тези действия той даде последните инструкции:

— Ще ви отворя път. След като той бъде свободен, слезте и тръгнете спокойно по пътеката към двора на фермата, където е вашата берлииа. Заемете си мястото, а Леонар да подкара...

— А вие? — бързо запитва тя.

— Настигам ви след двадесет минути.

— Ако ви арестуват?

— Няма да ме арестуват. Нито вас. Спокойно. Не тичайте по пътеката. Нужно е хладнокръвие.

Той се приближи до капандурата. Видя, че мъжете бяха влезли. Тогавя без колебание прекрачи рамката, плъзна се по сламата и скочи в градината. Следващите му ходове бяха да извика.

като че ли се е изплатил от някого, и много бързо да побегне. След него тутакси се чува крясъци.

— Това е тя!... Сива рокля!... Виолетки на шапката!... Стой или ще стрелям!...

С един скок Раул се прехвърли през пътя, пресече разоран парцел и се покатери по склона към една съседна ферма. Следваше нов склон, по-стръмен от първия. После ниви и пътека, която стигаше до фермата между два живи плета от къпини.

Стигнал до тях, Раул се обърна. Нападателяте бяха доста изостанали и не можеха да го видят. За секунда той се освободи от роклята и шапката и ги хвърли в къпинака. После си сложи моряшкия каскет, запали цигара и пое обратно с ръце в джобовете.

На ъгъла до фермата двамата полицаи се появиха внезапно и запъхтени се сблъскаха с него.

— Хей, моряк!... Срегнахте ли една жена, а? Една жена в сиво?

Той потвърди:

— Разбира се... една жена, която тичаше като подгонена от хиляда дяволи, нали?... Една луда...

— Тя е... Къде отиде?

— Влезе във фермата.

— Как? Какво?

— Как ли? Ами през вратата.

— Отдавна ли?

— Преди не повече от двадесет секунди.

Двамата мъже се отдалечиха, тичайки, а Раул спокойно продължи своя път. Срещнал жандармите, той ги поздрави приятелски с добър ден и с безгрижна стъпка стигна до главния път, малко след странноприемницата и съвсем близо до завоя. Сто метра по-далеч бяха буквите и ябълковите дръвчета, под които берлината го чакате. Леонар бе на капрата, с юздите в ръка. Жозефин Балзамо, скрита вътре, държеше вратата отворена.

Той нареди:

— Към Ивето, Леонар!

— Какво? — възрази веднага графинята. — Но ние ще минем пред странноприемницата!

— Те не са ни видели да излизаме оттам, така че пътят е свободен. Да се възползваме... В лек тръс, Леонар... Ход на погребална кола, която се връща празна.

Те действително минаха пред странноприемницата на майка Васьор. В този момент полицаите и жандармите се връщаха през нивите. Един от тях носете сивата рокля и шапката. Другите оживено жестикулираха.

— Намерили са вашите дрехи — каза Раул — и знаят в какво се състоят нещата. Те не търсят вече вас, а мен, моряка, който срещнаха. Колкото за колата — не са ѝ обърнали никакво внимание. Е, ако някой сега им каже, че хората, които търсят, са в тази берлина, че вие сте мадам Пелегрини, а аз съучастникът моряк, те биха избухнали в смях.

— Ще разпитат майка Васьор.

— Тя ще се справи.

Когато изгубиха от погледите си групата, Раул нареди на Леонар да шибне кончетата и ускори хода на колата.

— О-хо-хо! — извика той, когато двата коня се впуснаха напред след първия удар па камшика. — Бедните животни няма да стигнат

далеч. От колко време са на път?

— От тази сутрин — отговори тя — от Диеп, където прекарах нощта.

— Къде отиваме?

— До бреговете на Сена.

— Дявол да го вземе! Още шестнадесет или седемнадесет левги^[2] с този галоп, хайде де! Това е невъзможно.

Графинята не отговори.

Между двете предни стъкла имате тъпка мрежа с прикрепено огледало, в което той можете да я вижда, без да се обръща към нея. Тя беше облякла една по-тъмна рокля и лека шапчица с доста гъст воал, който скривате цялото ѝ лице. Жозефин го развърза и изтегли кожен сак от багажната мрежа. Коженият сак се оказа походен несесер, в който имаше огледало с дръжка и обков от злато и предмети за тоалет: червило, сенки, четки... Държейки огледалото в дясната си ръка, тя съзерцаваше в него умореното си и състарено лице.

После графинята сипа няколко капки върху дланта си от едно тънко флаконче, разтри лицето си с тях с помощта на копринено парцалче и отново се огледа.

Отначало Раул нищо не разбра и не забеляза строгото изражение на очите ѝ и обзелата я меланхолия, като гледаше своя рухнал образ.

Така минаха десет или петнадесет минути — в тишина и в усилията на една воля да се концентрира, изолирайки се от всичко външно. Първо на лицето се показва усмивка, колеблива и боязлива като слънчев лъч през зимата. След един момент тя стана по-дръзка и разкри чрез някои подробности резултат, който накара Раул да повдигне учудено очите си. Устните станаха по-сочни. Кожата се изпълни с цвят. Плътта изглеждаше, че укрепва. Страните и брадичката добиха чистите си очертания и чар осветяваше отново хубавата и нежна фигура на Жозефин Балзамо.

Чудото беше станало.

„Чудо? — си каза Раул. — Не, нещо повече, чудо на волята, а не на небето. Въздействие па ясна и упорита мисъл, която не търпи поражение и възстановява дисциплината там, където цари безпорядък и колебание. Да оставим флакона — той беше обикновена комедия.“

Раул взе оставеното от нея огледало и го разгледа. Очевидно то бе обектът, описан по време на съвещанието в Етижу, същият, с който

графиня Дьо Калиостро си е служила пред императрица Йожени. По дръжката имаше резки, златната обковка отзад беше наранена от удари.

Върху дръжката имаше още една графска корона^[3], дата 1783 и гравирани списък с четирите тайни на Калиостро.

Раул, който изпитваше желание да я засегне, се пошегува:

— Вашият баща ви е завещал вълшебно огледало. Благодарение на този талисман здравето се възстановява след неприятна възбуда.

— Истина е, че се обърках — отговори тя. — Случва ми се рядко. А аз обикновено се държа добре в много по-тежки обстоятелства от току-що случилото се.

— Ох, ох, по-тежки... — усмихна се Раул с иронично съмнение.

Те не размениха повече нито дума. Конете продължаваха със същия равен ритъм да се носят напред. Просторните равнини на Ко, подобни и все пак толкова различни, се разстилаха до необятния хоризонт, изпъстрени тук-там с горички.

Графиня Дьо Калиостро бе спуснала воала си. Раул почувства, че тази жена, толкова близка с него два часа по-рано и на която той поднесе така възторжено своята любов, изведнъж се отдръпна, като че ли бяха непознати. Без повече контакти. Мистериозната душа се обкръжавате от плътен мрак и това, което сега можете да се забележи, се различавате много от това, което искаше да си представи.

Душа на крадла... душа потайна и неспокойна... днешна неприятелка... беше ли възможно! Как да допусне, че това лице като лицето на непорочна девственица, че този чист поглед като водата на планински извор са само лъжлива външност?

Той беше достигнал такова състояние надуха, че когато пресичаха малкия град Ивето, искате да скочи от колата и да избяга. Не изпълни решението си и от това неговият гняв се засили. Споменът за Кларис д'Етижу се появи в съзнанието му и като възмездие за изневярата си той си спомни за сладката и нежна девойка, която му се беше отдала толкова благородно.

Жозефин Балзамо не мислете да изпуска плячката си. Тя го следеше внимателно през спуснатите клепащи. Толкова повехнала, сега тя му изглеждаше като паднал ангел. Но тя беше тук! Един опияняващ дъх идеше от нея. Той леко докосваше дрехите ѝ. Можеше с едно движение да вземе нейната ръка и да целуне напарфюмираните ѝ пръсти. Тя беше цялата изтъкана от желание, от страст, от

сладострастие, с две думи, съдържаеше смуцаващата тайнственост на жена, която знае как да бъде обичана, но и как да обича. И отново споменът за Кларис д'Етижу изчезна.

— Жозин! Жозин! — шепнеше той толкова тихо, че тя почти не го разбра.

Имаше ли нужда да вика за своята любов и мъка? За тези неща не се крещи по площадите. Можеше ли тя да му върне загубеното доверие и да намери в неговите очи престижа, който почти беше загубила.

Приближаваха Сена. На възвишението, от страната, по която се слизаше за Кодебек, берлината обърна наляво между гористите хълмове, които господстваха над долината Сен Вандрий. Те тръгнаха покрай развалините на прочутото абатство и следваха течението на реката, напояваща цялата долина. После заобиколиха един хълм и хванаха пътя за Руан.

Миг по-късно колата спря. Леонар остави пътниците си при началото на малка горичка и тутакси тръгна отново. От това място се разкриват великолепна гледка към Сена. Реката се разстилаете пред погледа им. Една ливада, цялата разлюляна, ги разделяше от нея.

Жозефин Балзамо подаде ръка на другаря си и му каза:

— Довиждане, Раул. Малко по-нагоре срещу течението ще намерите станцията Ла Майере.

— А вие? — попита той.

— О! Жилището ми е съвсем близо.

— Аз не виждам нищо...

— Да. Обърнете внимание обаче на онзи патрулен катер там, който едва се различава между клоните.

— Ще ви придружа.

Скоро те пристигнаха на дигата и съвсем близко до катера, който още оставаше полускрит зад завеса от върби. Никой не можеше да ги види, нито да ги чуе. Те бяха сами под огромното синьо небе. Минутите бързо изтичаха. Завинаги щяха да се запазят в спомените им като минути, повлияли решително на по-нататъшната им съдба.

— Довиждане... — отново каза Жозефин Балзамо. — Довиждане... Благодаря за всичко...

Раул се колебаеше пред протегнатата за последно сбогом ръка.

— Не искате ли да ми стиснете ръката? — попита тя.

— Да... да... — шепнеше той. — Но защо да се разделяме?

— Защото нямаме какво повече да си кажем.

— Повече нищо, действително, но ние и досега нищо не си казахме.

Той млъкна, взе в ръцете си хладната и мека ръка на графинята и продължи:

— Думите на тези мъже... техните обвинения в странноприемницата... истина ли беше?

Той се стремете към обяснение, пък макар и лъжливо, което би му позволило да запази известна надежда. Графинята изненадано го погледна и бързо отговори:

— За какво ще ви послужи това обяснение?

— Как за какво?

— Да повярвам ли, че ако направя някои разкрития, те ще се окажат решаващи за бъдещото ви поведение? Ако, разбира се, се срещнем някога.

— Не ви разбирам. Много съм развълнуван.

— Господи, нещо много просто за разбиране. Искам да кажа, че разбрах тревогата ви от евентуалното потвърждение на чудовищните обвинения. Да... не ме прекъсвайте!... За престъпления, които Боманян и барон д'Етижу, давайки лъжливи показания, ми осигуриха. За тях няма да говоря сега.

— Спомням си какво казаха тези негодни.

— Те обвиняваха мен, а не тази, чието име им дадох — маркиза Дьо Белмонт. Не се касае за престъпления. Знайте, че това, което в очите на някого може да изглежда престъпление, в очите на друг е само лоялна конкуренция. Зависи само от гледната точка. Но има ли това някакво значение за вас?

Той бе объркан от неочаквания въпрос. Тя се смееше срещу него много доволна и започна отново:

— Без съмнение, виконт Раул д'Андрези е шокиран от моите пошироки възгледи за нещата. В живота е така. Всичко е конкуренция и успява този, който е по-бърз и по-ловък. Свобода, равенство и братство... хм... лозунгите на революцията са лозунги за слабите и нерешителните. Равенство не може да има, така както хората не се раждат равни по интелект и физически качества. Но виконт Раул

д'Андрези може би има високи нравствени качества, изтънчеността на един благородник...

— Потвърди ли се казаното за вас, ще изпитам известно разочарование... — каза без ентузиазъм той.

— Ах! Боже мой, ще ме разплачете, малкия — изсмя се графинята. — На добър час! Думата е казана! Вие сте разочарован!

Тичахте след една красива мечта и всичко изведнъж изчезна. Жената се появи такава, каквата е. Отговорете откровенно, тъй като се обясняваме честно — разочарован ли сте от мен?

Той й отговори сухо:

— Да.

Настана тишина. Тя внимателно го гледате и прошепна:

— Аз съм една крадла, нали? Това ли искате да кажете? Една крадла?

— Да.

Тя се усмихна и запита:

— А вие?

И докато той проумее казаното, тя го хвана за ръката и повелително му подхвърли на „ти“:

— А ти, малкият ми? Какъв си ти? Най-после и твоята игра свърши. Кой си ти?

— Казвам се Раул д'Андрези.

— Глупости! Ти се казваш Арсен Люпен. Твоят баща Теофаст Люпен, който заемате по съвместителство професиите на учител по бокс и на неудачник с по-доходната професия на мошеник, беше осъден и затворен в Съединените щати, където умря. Твоята майка след неговата смърт взе отново бащиното си име и живя като бедна роднина при един далечен братовчед, херцог Дьо Дрьо-Субиз. Един прекрасен ден херцогинята установи изчезването на историческо скъпоценно украшение с голяма стойност, което е било фамилна огърлица на кралица Мария-Антоанета. Въпреки издирванията никога не се узна кой е извършил тази смела кражба, изпълнена с дяволска ловкост. Аз го знам. Това беше ти. На тест години.

Раул слушате бледен от гняв и с трепереща челюст. Той възропта:

— Майка ми бе нещастна и унижена. Искан да я възмездя.

— Крадейки?

— Бях на шест години.

— Днес си на двадесет, твоята майка е мъртва, ти си здрав, умен, пълен с енергия. Как живееш?

— Работя.

— Да, по джобовете на другите.

Тя не му остави време да протестира.

— Нищо не казвай, Раул. Познавам твоя живот до най-малките подробности и мога да разкажа за неща, случили ти се тази година, или за други, по-стари, защото те знам от много време и от всичко, което казах, ти знаеш по-добре само това, което направи в странноприемницата. Полицаи? Жандарми? Обиски? Преследване?... Ти мина през всичко, ти, който нямаш още двадесет години! Тогава струва ли си труда да се упрекваш? Не, Раул. Тъй като познавам твоя живот и случаят ти поднесе част от приключенията ми, да свалим маските. Присвояването на чуждото е хубаво нещо: да затворим очи и да мълчим.

Той не каза нищо. Една голяма умора го обземате. Виждаше предстоящото си през мъгла и нещастие, в него нищо повече нямаше цвят, красота и грация. Имаше желание да плаче.

— Довиждане за последен път, Раул — каза тя.

— Не...не... — заекна той.

— Трябва, мое малко момче. Причиних ти само болка. Не искай да свържеш твоя живот с моя. Ти имаш амбиция, енергия и качества и можеш да избереш собствен път.

После добави по-тихо:

— Моят не е добър, Раул.

— Защо тогава го следвате, Жозин? Ето какво ме плаши.

— Много е късно да го сменя.

— Тогава и за мен е същото.

— Не, ти си млад. Спаси се. Избягай от съдбата, която те заплашва.

— Но вие, вие, Жозин?...

— Това е моят път.

— Ужасен живот, от който страдате.

— Ако мислиш така, защо искаш да го споделиш?

— Защото ви обичам.

— Едно основание в повече, за да ме избягваш, мое момче. Всяка любов между нас предварително е забранена. Ти се изчервяват от мен

и аз не се доверявам на теб.

— Аз ви обичам.

— Днес. А утре? Раул, подчини се на нареждането, което ти написах на гърба на фотографията си през първата нощ след срещата ни край морето: „На моя спасител съм благодарна, но нека не се опитва да ме види отново.“ Раул, иди си!

— Да, да — каза бавно Раул д’Андреzi. — Имате право. Но е ужасно да помисля, че всичко между нас ще свърти, преди да съм имал време да се надявам... на нещо повече. Скоро ще ме забравите.

— Лесно не се забравя този, който ви е спасил два пъти.

— Така е. Но спомняйте си, че ви обичам. Тя поклати глава.

— Няма да го забравя — каза тя. И престанала да се обръща към него на „ти“, добави с вълнение:

— Вашият ентусиазъм, вашият възторг... всичко чистосърдечно и непринудено, което е във вас... и другите неща, които само отгатвам... всичко безкрайно ме трогва.

Те дълго време не разделиха ръцете си, гледайки се очи в очи. Раул тръпнеше от нежност. Тя тихо му каза:

— Когато човек се разделя завинаги, трябва да върне това, което му е дадено. Върнете ми портрета, Раул!

— Не, не, никога — възкликна той.

— Тогава аз — каза тя с усмивка, която го опияняваше — ще бъда по-честна и ще ви върна това, което ми дадохте.

— Какво, Жозин?

— Първата нощ... в плевнята... докато спях, Раул, вие се наведохте към мен и почувствах вашите устни върху моите.

С ръце, кръстосани зад врата му, тя привлече главата на младия мъж и техните устни се съединиха.

— Ах, Жозин! — извика той обезумял. — Правете с мен каквото поискате, обичам ви... обичам ви...

Те вървяха по брега на древната река. Тръстиките се люлееха под тях. Дрехите им мачкаха дългите и тънки листа, с които северният вятър си играете. Те вървяха без други мисли, освен тези, които ги караха да потръпват от любов. Техните ръце се кръстосваха.

— Кажете ми още едно нещо, Раул, кажете ми го само с една дума — каза му тя, спирайки се. — Искам да бъда наясно. Има ли друга жена в живота ти?

— Няма.

— Ах! — каза тя горчиво. — Вече една лъжа.

— Една лъжа?

— А Кларис л'Етижу? Да, Раул, срещал си се с нея. Хората са пи видели.

Той се ядоса.

— Стара история... флирт без значение.

— Кълнеш ли се, че не я обичаш?

— Кълна се.

— Толкова по-добре — каза тя с мрачен глас. — Толкова по-добре за нея. Няма да страда. Няма никога да се вмъква между нас!

Той я прегърна.

— Обичам само Жозин и никога не съм обичал друга освен Жозин. Моят живот започва днес.

[1] Вил (la ville — фр.) — град. Авторът иска да каже, че името на селото завършва с думата град. Б.пр. ↑

[2] Левга — френска мярка за дължина, равна на 4444 метра. Б.пр. ↑

[3] Графска корона — тя е била с лъчи, завършващи с бисери с преплетени по-ниско ягодови листа. Б.пр. ↑

ГЛАВА VII

НАСЛАДИТЕ НА ВЛЮБЕНИТЕ

„Безгрижния“ бе катер, приличащ на всички други; доста стар, с олющена боя, но с добре излъскани метални части и добре поддържал от моряците, т. е. от тези, които се казваха господин и госпожа Дьолатър. Отвън не се виждаше нещо по-голямо от това, което можете да транспортира „Безгрижния“: няколко каси, празни бъчви — това беше всичко. Но ако някой се спуснете под мостика, щеше лесно да установи, че катерът не се използва за търговия.

Цялата вътрешност беше разделена на три малки помещения, комфортни и блестящи: две кабини, разделени със салон. В тях Раул и Жозефин Балзамо живяха в продължение на един месен. Съпрузите Дьолатър, особи безгласни, по жлъчни, с които напразно Раул на няколко пъти се опита да завърже разговор, се грижеха за пътуването и кухнята. От време на време малък влекач идвате при „Безгрижния“ и го теглете по някоя извивка на Сена.

Историята на красивата река се разстилаете пред тях с очарователните си пейзажи, където те отиваха да се разхождат, държейки се за ръце... Бретонската гора, руините на Жумиеж, абатството Сен Жорж, хълмовете на Буйи, мостът на Арш...

Седмици на пълно щастие! През тях Раул изразходва съкровища от веселост и ентусиазъм. Чудесните изгледи, красивите готически катедрали, залезите на слънцето и светлината на луната: всичко това бе претекст за пламенни декларации.

Жозин, по-мълчалива, се усмихваше като в щастлив сън. Всеки ден я приближаваше все повече към нейния любим. Ако в началото се бе подчинила на един каприз, сега понасяше властта на една любов, която караше сърцето ѝ силно да бие и да чете от страниците на книгата на голямата страст.

За миналото, за своя таен живот, тя не споменаваше никога нито дума. Един път обаче на тази тема бяха разменени няколко фрази. Раул

се шегуваше с това, което наричаше чудото на нейната вечна младост. Тогава тя отговори:

— Чудо е това, което не се разбира. Някога нашите прадеди са си измисляли различни богове. Защо? Явленията в природата, които не са могли да си обяснят, са наричали чудеса. За всяко чудо — отделен бог. Ние ги наричаме езичници. Но аз ви питам: с какво е по-изискан моралът, който се проповядва днес, от онзи, който е бил проповядван от Христос, от Буда, от Сократ и Платон, от Конфуций и който и да било автор на „Панчатантра“?^[1] Боже мой, преди петдесет хиляди години хората са били по-честни, по-чисти, отколкото сега! Кой може да каже какво е чудо? Ние обикаляме по двадесет места на ден... ти казваш чудо. Но при малко по-голямо внимание би си дал сметка, че разстоянието до Сена бе минато не с два, а с четири коня. Леонар бе сменил животните в Дудевил, в двора на странноприемницата. Там другите коне ни чакаха отпочинали.

— Добре изиграно — провикна се очарован младият мъж. — Нищо не забелязах.

— Ти не би могъл да го забележиш, защото играеше на криеница през това време. Друг пример. Никой в света не знае, че се казваш Люпен. Запитай ме тогава защо знам истинското ти име, и то още от нощта, в която ме спаси от смърт?... Чудо? Ни най-малко. Разбираш добре, че всичко, което се отнася за граф Дьо Калиостро, ме интересува. Минаха четиринадесет години, откакто чух за изчезването на огърлицата на кралицата при херцогиня Дръо-Субиз. Направих свое следствие, което ми позволи да стигна до младия Арсен Люпен, син на Теофаст Люпен. По-късно срещнах следата ти отново в няколко афери. Разследването ми бе точно.

Раул помисли няколко секунди и каза много сериозно:

— По това време, скъпа Жозин, когато едва ли си била на дванадесет години, е доста необикновено, че дете на твоята възраст е разгадало следата, в която всички следователи заседнаха. Ти може би ще кажеш, че си била на същата възраст, на която си днес, и това е още по-необикновено, чу ли, дъще на Калиостро?

Тя намръщи вежди. Изглежда шегата ѝ беше неприятна.

— Да не говорим никога за това, искаш ли, Раул?

— Добре, но е досадно — каза Раул, сърдит, че е бил разкрит като крадец. Той търсеше реванш. — Няма на света нещо, което да ме

встрастява повече от проблема за твоята възраст и за различните ти подвизи преди един век. Имам си няколко идеи, които не са съвсем безинтересни.

Въпреки казаното, тя го изгледа с любопитство. Раул се възползва от нейното колебание и отново поде леко подигравателно:

— Аргументирам се с две аксиоми: първа — както каза, няма чудо, и втора — ти си дъщеря на твоята майка.

Тя се усмихна:

— Започват добре.

— Ти си дъщеря на твоята майка — повтори Раул, — което означава, че първо е имало една графиня Дьо Калиостро. На двадесет и пет или тридесет години, тази, която е заслепила с красотата си Париж в края на Втората империя и е заинтригувала двора на Наполеон III с помощта на своя така наречен брат, който я придружавал навсякъде (брат, приятел или любовник — все едно). Тя е изфабрикувала цялата история за роднинските си връзки с Калиостро и е изготвила фалшивите документи, с които полицията си е послужила да осведоми императора за дъщерята на Жозефин дьо Боарне и Калиостро. Изгонена от Франция, тя отива в Италия, в Германия, после се изпарява... за да възкръсне двадесет и четири години по-късно под идентичните черти на своята обожавана дъщеря, втората графиня Дьо Калиостро, тук присъстваща. Изложението ми е правдиво, нали?

Жозин, безучастна, не отговори. Той продължи:

— Между майката и дъщерята приликата е изумителна... толкова изумителна, че авантюрата съвсем естествено започва отначало. Защо са необходими две графини? Не, не е необходимо! Ще има само една-единствена, истинската, тази, която е наследила тайните на своя баща Жозеф Балзамо граф Дьо Калиостро. И когато Боманян прави следствието си, стига до неизбежното: отново да намери загубените от полицията на Наполеон III документи и серията портрети и миниатюри, които потвърждават идентичността на винаги младата жена и доказват произхода ѝ от Девата на Бернардино Луини — едно случайно, но несъмнено сходство.

Впрочем има един свидетел: принц д'Аркол. Той е видял едно време графиня Дьо Калиостро. Принцът я отвел в Модена. Видял я отново във Версай. И сега, щом я забелязва, от него се изтръгна вик: „Това е тя! Тя е на същите години!“

После ти го затрупа с куп доказателства: спомена за няколкото разменени думи между майка ти и него в Модена, разказа, който си прочела в клюкарския вестник, съхраняван грижливо от майка ти. Уф! Ето основата на авантюрата. Много е просто. Една майка и една дъщеря си приличат и тяхната красота напомня една картина на Луини. Случайна прилика, това е всичко. Има, разбира се, маркиза дьо Белмонт, но предполагам, че приликата между тази дама и теб е доста смътна и че трябва голямо доброжелателство плюс умопобъркания мозък на глупака Боманян, за да можете да бъдете смесени двете. В резюме, нищо за драматизиране, една добре водена забавна интрига. Това е всичко.

Раул млъкна. Изглеждаше му, че Жозефин Балзамо бе малко пребледняла и че лицето ѝ се бе свило. Според него, графинята би трябвало да изглежда обидена, но тя намери за по-лесно да се изсмее.

— Улучих, а? — подхвърли той. Тя отклони въпроса.

— Миналото ми принадлежи само на мен — каза тя — и възрастта ми няма за никого значение. Ти можеш да вярваш това, което ти харесва.

Той я взе в обятията си и страстно я целуна.

— Вярвам, че си па сто и четири години, Жозефин Балзамо, и няма нищо по-прелестно от това да целуваш една столетница. Когато помисля, че си познавала Робеспьер и може би Людовик XVI, настръхвам цял.

Раул д'Андрези повече не я разпитва за миналото ѝ. Той чувстваше толкова ясно раздражението на своята Жозин, че не се осмели да прави недискретни опити. Впрочем, не знаеше ли истината?

Разбира се, че я знаеше и никакво съмнение не се появяваше в съзнанието му. Обаче всичко у младата жена запазваше някакъв мистериозен престиж, който понасяше въпреки себе си и към който изпитваше неясна омраза.

На края на третата седмица Леонар отново се появи. Сутринта Раул съгледа берлината с двете малки мършави кончета. Графинята се качи в нея и замина.

Тя не се върна до вечерта. Леонар пренесе на „Безгрижния“ няколко вързопа, обвити в кърпи за лице, и ги плъзна през един капак, за чието съществуване Раул не знаеше досега.

През нощта Раул успя да отвори капака и прегледа вързопите. Те съдържаха чудесни дантели и скъпи дрехи.

След два дни — нова експедиция. Резултатът: великолепен килим от XVI век.

Тези дни Раул много се отегчаваше. В Мант, останал отново сам, нае велосипед и покара известно време през полето. След като обядва, забеляза на излизане от един малък град огромна къща, градината на която беше изпълнена с хора. Той се приближи. Продаваха се на търг красиви мебели и сребърни предмети.

От нямане какво да прави обиколи къщата. Задната фасада се допирате до изоставената градина, след която почваше малка горичка. Без да си дава сметка на какъв подтик се подчинява, Раул, съгледал една стълба, я издигна до стената, изкачи се и се прехвърли в къщата през перваза на отворения прозорец.

От вътрешността се чу лек вик. Раул забеляза Жозефин Балзамо, която веднага се овладя и каза с естествен тон:

— Я виж, това си ти, Раул? Тъкмо се възхищавам на една колекция от малки подвързани книги... Възхитителни! Те са рядкост!

Това бе всичко. Раул взе три елзевира^[2] и започна да ги разглежда, докато графинята, без да я види, постави ниско ръката си върху медалите в една витрина.

Те слязоха отново в приземния етаж. Сред врявата па тълпата никой не забеляза тяхното заминаване.

На разстояние от триста метра ги очакват колата.

Оттогава в Понтоаз, в Сен Жермен, в Париж, където „Безгрижния“ беше закотвян даже срещу префектурата на полицията и продължават да им служи за жилите, те „оперираха“ заедно.

Затвореният характер и загадъчната душа на Калиостро понякога си противоречеха с осъществяването на нейните планове. В този случай на помощ се явяваше непосредствената натура на Раул и положението беше спасено. Но след всеки такъв случай операциите завършваха с неговия силен смях.

— Докато работим волно — казват той, — понеже обърнах гръб на добродетелния път, да приемаме нещата весело, а не откъм мрачната им страна... както правиш ти, моя Жозин. Ние не сме надничари, а волни художници... работим тогава, когато поискаме, и за нас трудът не е задължение, а нето като удоволствие. Както при

социалистите на Сен-Симон^[3]. Какво по-хубаво... макар че те, според мен, са доста мрачни хора.

При всеки нов опит той откриваше у себе си неподозирани досега заложби. Понякога в магазин, в театър, на конни надбягвания неговата приятелка дочувате щастливо изпъкване с език и виждате в ръцете на любовника си часовник или нова карфица на връзката му. И винаги същото хладнокръвие, винаги спокойствието на невинен, когото никаква опасност не заплашва.

Това обаче не го караше да пренебрегва многобройните предпазни мерки, изискани от Жозефин Балзамо. Те излизаха от корабчето винаги преоблечени като хора от простолудието. На съседна улица ги чакаше старата берлина, впрегната с един-единствен кон. Там двамата се преобличаха. Калиостро никога не забравяте дантелата си със камеи, която ѝ служеше за воалетка.

Всички тези подробности, а и колко други осведомяваха Раул за истинския живот на неговата метреса. Той сега не се съмнявате, че тя бе начело па организирана банда от съучастници, с която си кореспондираше посредством Леонар. Също така не се съмнявате, че нейна основна задача сега беше аферата с канделабъра, както и че следи действията на Боманян и неговите приятели.

Двойният живот, който водете Жозефин Балзамо, много често настройваше Раул против нея. Тя го беше предвидила. Забравящ понякога собствените си постъпки, той изискваше неща, които бяха в разрез с нейните възгледи. Често той упорито настояваше само за да си запази това, което смятате за мъжка чест. Метреса крадла и шеф на банда — това го дразнеше. Не се замисляше какъв беше самият той. Между тях възникваха търкания по повод на незначителни неща. Техните две личности, толкова силни и толкова забележителни, не можеха заедно да мелят брашно.

Един инцидент до голяма степен изясни нещата. Те се бяха хвърлили в битката и макар че бяха изправени пред силни неприятели, разбраха всичко, което любов като тяхната, при определени обстоятелства, може да им донесе: ненавист, враждебност и надменност.

Този инцидент, който сложи края на това, което Раул наричате „насладите на влюбените“, беше неочакваната среща една вечер с

Боманян, барон д'Етижу и Дьо Бенето. Тримата приятели влязоха в театър „Вариете“^[4].

— Да ги последваме! — каза Раул. Графинята се колебаеше. Той настоя.

— Как! — възмути се Раул. — Представя ни се удобен случай и да не се възползваме!

Те влязоха и се настаниха в една тъмна ложа на партера. След малко в дъното на друга ложа, разположена до сцената, те успяха да забележат, преди разпоредителката да повдигне завесата, силуета на Боманян и на двамата му съучастници. Решетката обаче остана спусната.

Задачата за решаване беше поставена. Защо Боманян, човек на църквата и с навици наглед непоколебими, се отклоняваше от правия път в един театър на булевардите, където точно сега се играеше много деколтирано ревю? Какъв интерес представляваше за него ревюто? Очевидно никакъв. Тогава?

Раул постави въпроса на Жозефин Балзамо, но тя не отговори. Престореното безразличие показа ясно на Раул, че в случая младата жена не беше с него, че тя решително не желаше неговото сътрудничество във всичко, отнасящо се до тази необяснима афера.

— Така да бъде — каза ѝ откровено, но в топа му имаше предизвикателство. Нека всеки, реши той, да работи сам за себе си. Ще видим кой ще спечели голямата награда.

Докато се развиваха описаните събития, на сцената върволица жени вдигаха в такт крака и показваха дантелените си гащички. Представяха пиесата „Каскадърката“ и едно от действащите лица в момента — Ключарката, младо и красиво момиче, развличаше публиката не толкова с играта си, колкото с щедро излаганите си прелести, почти открити под извънредно икономично облекло. Момичето беше обсипано с водопади от фалшиви бижута, които струяха около него. Златна кордела с разноцветни камъни опасваше челото му. Електрическите лампи ги отразяваха в разпуснатите върху раменете коси.

Бяха изиграни два акта. Беноарът пред сцената запазваше херметически затворена решетката си, така че никой не би могъл даже и да се досети за присъствието на тримата приятели. Но през време на последния антракт Раул, като се разхождаше от страната на този

беноар, установи, че вратата му е леко открехната. Той надникна вътре. Никой. След като се информира, научи, че тримата господа напуснали театъра преди половин час.

— Няма какво повече да правим тук — каза той на графинята. — Те са се измъкнали.

В този момент завесата се вдигна. Ключарката отново се появи на сцената. Сегашната ѝ прическа позволяваше да се види по-добре корделата, която носете на челото си. Тя бе лента от златна материя, на която бяха монтирани големи полирани скъпоценни камъни, всичките с различни цветове. Бяха точно седем.

— Седем! — помисли Раул. — Ето какво обяснява идването на Боманян.

Докато Жозефин Балзамо се приготвяте, той научи от разпоредителката, че Ключарката от ревюто, Бриджит Руселен, живее в една стара къща в квартал Монмартър^[5], откъдето всеки ден слиза дотук с преданата си стара компаньонка на име Валантен, за да присъства и тя на репетициите.

Следващата сутрин точно в единадесет часа Раул изплава на повърхността от „Безгрижния“. Той обядва в един от ресторантите на Монмартър и в дванадесет часа пое по една стръмна и крива улица. Стигна до малка, с тясна фасада къща, с градинка пред нея. Къщата беше на калкан с по-висока жилищна сграда, чиито прозорци на последния етаж бяха без завеси. Явно етажът не бе нает.

Веднага Раул изгради, с обичайната си бързина и съобразителност, един от тези планове, които впоследствие изпълняваше почти механично.

Той поскита нагоре-надолу като мъж, който има среща. Изведнъж, като видя, че портиерката на сградата мете тротоара, той се промъкна зад нея, изкачи етажите, разби бравата на ненаетия апартамент, отвори един от страничните прозорци, който се извисяват над покрива на съседната къща, и като се увери, че никой не може да го забележи, скочи.

Съвсем близко имаше отворен малък тавански прозорец. Той се спусна на тавана, задръстен от неупотребявани предмети, от който можеше да се слезе през един лошо функциониращ капак. Раул го повдигна с мъка и си промуши главата. Виждаше се стълбището на втория етаж и отчасти стълбищната клетка.

Отдолу, това ще рече от първия етаж, се чуваше говор на две жени. Раул внимателно се послуша, наведе се още повече и успя да разбере, че единият от гласовете бе на младата Ключарка от снощното представление, която обядваше в будоара си. Той предположи, че другият глас е на нейната компаньонка, единствената прислужница в къщата, която ѝ сервираше.

— Чудесно — провикна се по едно време Бриджит Руселен. — Ах, моя добра Валантен, каква радост! Днес няма репетиции. Ще си легна отново до часа на излизането...

Този ден на почивка малко разбъркваше сметките на Раул, който се надяваше в отсъствие на Бриджит Руселен да направи спокойно едно домашно посещение. Той обаче не се отказа и зачака, като разчиташе на случая.

Изминаха десетина минути. Бриджит тананикаше мелодии от ревюто, когато се чу звънецът на входната врата.

— Чудно — каза тя. — Днес никого не чакам. Тичай да видиш, Валантен!

Прислужничката слезе. Дочу се изщракването на заключвана врата и после тя се изкачи отново, казвайки:

— От театъра... секретарят на директора, който донесе това писмо.

— Дай. Покани ли го да влезе в салона?

— Да.

Раул забеляза част от полата на младата актриса. Прислужницата протягаше плика, който тутакси беше разкъсан, и Бриджит полугласно зачете:

„Моя малка Руселен, дайте на моя секретар лентата със скъпоценни камъни, която слагате на челото си. Имам нужда от нея за модел. Спешно е. Ще ви я върна отново тази вечер в театъра.“

Доловил няколко фрази, Раул се разтрепери:

„Гледай! Гледай! — помисли той. — Лентата с камъните! Седемте скъпоценни камъка. Дали директорът е също по следата? Бриджит Руселен ще се подчини ли?“

Той веднага се успокои, защото младата жена каза:

— Невъзможно. Вече обещах тези камъни.

— Безразсъдно е — упрекна я прислужницата. — Директорът няма да бъде доволен.

— Какво искаш! Аз обещах и ще ми платят много скъпо.

— Тогава какво да отговоря?

— Ще му пиша — реши Бриджит Руселен.

Тя се качи в будоара си и няколко минути по-късно връчи плик на прислужницата си.

— Познаваш ли този секретар? Виждала ли си го в театъра?

— Бога ми, той е нов.

— Да каже на директора, че съжалявам и че лично ще му обясня всичко тази вечер.

Валантен излезе. Отново мина доста време, без да се случи нещо. Бриджит беше седнала зад пианото и упражняваше една песен. Шумът от песента заглуши без съмнение отварянето на входната врата, защото Раул не чу нищо.

Той изпитваше известно безпокойство, защото случката не му изглеждаше напълно ясна. Секретарят, когото не познаваха, молбата за бижутата — всичко миришеше на клопка, на подозрителна комбинация.

Малко по малко той се успокои. Една сянка премина през вратата и се отправи към будоара.

„Валантен, която се връща — си каза Раул. — Впечатлението ми е било погрешно. Мъжът си е отишъл.“

Но изведнъж, по средата на един припев, пианото ненадейно спря, табуретката, върху която беше седнала певицата, рязко бе блъсната и свалена на земята. Раул чу уплашения глас на момичето:

— Кой сте вие?... Ах! Секретарят, нали? Новият секретар... Какво искате, господине?...

— Господин директорът — каза мъжки глас — ми нареди да взема бижутото. Съжалявам, но трябва да настоя...

— Но аз му отговорих... — заекна Бриджит все по обезпокоена. — Камериерката ми сигурно ви е връчила писмото... Защо тя не се качи с вас? Валантен!

Тя няколко пъти извика уплашено:

— Валантен!... Ах! Вие ме плашите, господине... Вашите очи...

Вратата беше брутално блъсната. Раул чу шум от разместени столове, трясък от паднали предмети, после висок вик:

— Помощ!

Това бе всичко. В същия момент той, предчувствайки, че Бриджит Руселен е заплашена от опасност, се беше насилил да повдигне още по-нагоре капака. Отвори се проход, през който едва успя да се промъкне. Вследствие на тази пречка загуби ценно време. Той скочи, търкулна се и се намери срещу три затворени врати. Наслуки се хвърли към едната и влезе в помещението. Царете безпорядък. Не видя никого и изтича в будоара, а оттам — в стаята, в която мислите, че се беше провело сражението.

Действително в полумрака веднага съгледа простряна на килима жена, а над нея мъж, който с две ръце я стискаше за гърлото. Викове на болка се смесваха с отвратителни псувни.

— По дяволите, млъкни! Ах! Отвратителна мръсница! Ще дадеш бижутото! Веднага! Ще видиш, малката ми...

Раул го атакува. Той се хвърли върху мъжа с непреодолима ярост и го застави да пусне плячката си. Двамата се затъркаляха срещу камината и Раул си блъсна в нея доста силно челото. За момент остана замаян.

Убиецът беше по-тежък и двубоят между него и тънкия юноша, когото превъзхождаше по мускулатура, нямаше да продължи дълго. Това беше логично. И в действителност след няколко секунди единият се освободи, а другият остана прострян на пода и издаваше слаби стенания. Но този, който се повдигна, беше Раул.

— Хубав удар, а, господине? — се присмя той. — Много ми се отдаваха последните уроци на един учител на име Теофаст Люпен, цар на японските методи. Те ви пращат в по-хубав свят, правят ви безвреден като малко агънце.

Той се наведе над младата актриса, вдигна я и я постави на леглото. Веднага видя, че от ужасната хватка на нападателя около шията ѝ нямаше последици, от които да се страхува. Бриджит Руселен дишаше. Никаква рана не се забелязваше. Но тя трепереше с цялото си тяло и имаше поглед на побъркана.

— Страдате ли, госпожице? — тихо запита той. — Не, нали? Това е нищо. Не се страхувайте. Няма защо повече да се опасявате от него и за по-сигурно...

Той бързо разтвори завесите, измъкна шнуровите и стегна китките на мъжа. В стаята стана по-светло и той обърна убиеца към прозореца, за да види лицето му.

Неволно извика Раул и смаяно промърмори:

— Леонар... Леонар...

Той не бе имал никога възможност да види добре анфас този мъж. Най-често го беше виждал прегърбен върху капрата на колата, забил глава в раменете си и скрил ръста си до такава степен, че Раул почти мислеше, че е гърбав и хилав. Но той добре познаваше неговия костелив профил, който се удължаваше от сивееща брада, и ни най-малко не се усъмни — това бе Леонар, човек за всичко и дясната ръка на Жозефин Балзамо.

Раул завърти завързването, запуши добре устата му, обви главата му с пешкир и го завлече в будоара, където го привърза за краката на един масивен диван. После се върна при младата жена, която продължаваше да стене.

— Свърши се — каза ѝ той. — Повече няма да го видите. Починете си. Ще отида да се погрижа за вашата прислужница и ще узная какво е станало с нея.

Откри Валантен на приземния етаж, завързана в един ъгъл на салона. Тя бе умна жена. Като знаеше, че нападателят вече не може да пакости, не се обърка и се съобрази с нарежданията на Раул, който ѝ каза:

— Агент съм на тайната полиция. Спасих господарката ви. Идете и се погрижете за нея. Ще разпитам мъжа, за да разбера дали няма съучастници и кой го е изпратил.

Раул я побутна към стълбището. Имаше намерение да остане сам, за да се съсредоточи върху нерадостните мисли, които го безпокояха. Мислите бяха толкова неясни, че на моменти искаше да се отърве от тях, и ако послушаше инстинкта си и оставеше на случая грижата да оправи заплетената ситуация, би изоставил бойното поле и би избягал обратно т? съседната къща.

Но той не можеше да се подчини на топа свое желание. Не беше в характера му да се предава без бой. Неговото самообладание и убеждение, че може да командва положението като човек, който знае да взема решения при най-критични обстоятелства, го заставяха да действа. Той пресече двора и бавно опипа ключалката на градинската врата, като леко я открехна.

През процепа хвърли един поглед: от другата страна на улицата, малко по-надолу, бе спряла старата берлина.

На капрата съвсем млад слуга, когото бе виждал няколко пъти с Леонар и се казваше Доминик, пазеше конете.

Но вътре в колата дали нямаше друг съучастник? И кой беше този съучастник?

Раул не затвори вратата. Очевидно подозренията му се потвърждаваха и никой на света не би го разубедил да не отиде докрай. И тъй той се върна, изкачи се по стълбите и се наведе над пленника.

По време на борбата го бе учудила една подробност: голяма дървена свирка, завързана на верижка, се бе изплъзнала от джоба на Леонар, който въпреки опасността я беше хванал с машинално движение, като че ли се опасяваше да не загуби този инструмент. Автоматически в главата на Раул възникна въпросът трябваше ли Леонар в случай на опасност да си послужи със свирката, за да избяга съучастникът му, или напротив, това беше сигнал, когато обстоятелствата го налагат, за призоваването му?

По интуиция Раул прие последната хипотеза. Отвори прозореца за малко време — колкото беше необходимо, за да надуе свирката.

Скрит зад дантеленото перде, той зачака.

В гърдите сърцето му неспокойно подскачаше. Никога досега не беше изпитвал подобна тръпчива и отвратителна болка. В себе си той не се съмняваше в това, което щеше да се случи, и знаеше кой щеше да се появи на вратата. Но въпреки цялата очевидност се надяваше да не е така. Той не приемаше, той не се съгласяваше да приеме, че в тази тъмна афера убиецът Леонар е само съучастник.

Тежкото крило на вратата се блъсна.

— Ах! — безнадеждно извика Раул.

Жозефин Балзамо бе на входната врата.

Тя влезе спокойно и толкова непринудено, като че ли правеше посещение на своя приятелка. От момента, в който Леонар беше изсвирил, за нея пътят беше свободен и сега тя се представяше. Със спуснатата воалетка, с лека стъпка пресече двора и се вмъкна в къщата.

Раул беше вече възвърнал хладнокръвието си. Неговото сърце се успокои. Беше готов да кръстоса шпага с втория нападател, да се сражава така, както се беше сражавал с първия, само че с по-различни, но също ефикасни оръжия. Той извика полугласно Валантен и ѝ каза:

— Каквото и да се случи, нито дума. Има заговор срещу Бриджит Руселен и искам да го осуемя. Ето още един от

съучастниците. Абсолютна тишина, нали?

Прислужничката предложи:

— Мога да помогна, господине... да изтичам в комисариата...

— В никакъв случай. Ако аферата се разкрие, рискуваме нещата да вземат лош обрат за вашата господарка. Отговарям за всичко при условие, че никакъв шум няма да проникне в тази стая, никакъв!

— Добре, господине.

Раул затвори двете свързващи врати. Стаята, в която се намираше Бриджит Руселен, и тази, в която щеше да се разиграе схватката между него и Жозин, бяха изолирани. Както се надяваше, никакъв шум не можете да проникне от едната в другата.

В този момент Жозефин Балзамо се появи на стълбищната площадка. Тя го видя.

По дрехите също разпозна завързаното тяло на Леонар.

Незабавно Раул получи нагледен урок за това, което Жозефин Балзамо можеше да наложи с волята си в подобни тежки моменти. Без да се опитва да играе на дребно, констатирайки неочакваното му присъствие и безпорядъка в стаята, в която Леонар беше пленник, тя светкавично овладя разтърсилото я вълнение, размисли за секунда и като разбра всичко, запита:

— Какво значи това? Какво правиш тук, Раул? Кой е завързал Леонар?

После вдигна воалетката си и простичко се усмихна на напълно уверения в себе си Раул — този, от когото най-много се безпокоеше в момента.

— Защо ме гледаш така, Раул!?

На него му трябваше известно време, за да ѝ отговори. Думите, които щеше да каже, бяха ужасни и затова я гледаше право в лицето, за да не му убегне нито едно потрепване на мускулите ѝ, нито едно примигване на очите ѝ. Той прошепна:

— Бриджит Руселен е била убита.

— Бриджит Руселен?

— Да, снощната актриса, тази с лентата със скъпоценни камъни на челото и ти няма да се осмелиш да кажеш, че не знаеш коя е тя, защото си тук, при нея, и понеже си натоварила Леонар да те предупреди тукатси след свършването на работата.

Тя изглеждаше потресена.

— Леонар. Това е бил Леонар?

— Да — заяви Раул. — Той е убил Бриджит. Аз го изненадах, когато я стискаше с две ръце за шията.

Той я видя, че тя трепереше и че нейната първоначална увереност се разколебава. Тя заекна:

— Ах! Негодникът... негодникът... възможно ли е той да е направил това?

И добави по-ниско, с ужас, който пресичаше думите ѝ:

— Той е убил... той е убил... Възможно ли е?! Той винаги ми се е клел, че няма да убива повече... той ми се е клел... Ох! Не искам да повярвам...

Беше ли искрена или играеше комедия? Беше ли действал Леонар в пристъп на внезапна лудост или според предписаните от нея инструкции и шансът му беше изневерил? Страшни въпроси, които Раул сам си поставяше, без да може да си отговори.

Жозефин Балзамо повдигна глава и го погледна с пълни със сълзи очи, после внезапно се хвърли към него с прилепени като за молитва длани.

— Раул... Раул, защо ме гледаш така? Не... не... нали? Ти не ме обвиняваш... Ах! Това би било мъчително... Би ли могъл да допуснеш, че съм знаела?... Че съм заповядала или разрешила това отвратително престъпление?... Не... Закълни ми се, че не вярваш! Ох! Раул, погледни ме... Раул, скъпи...

Той малко грубо я застави да седне. После отблъсна Леонар в сянката на стената. След като се поразходи нагоре-надолу, отново се върна при Калиостро и я стисна за рамото. Тя потръпна и бавно повдигна очи.

— Слушай ме, Жозин — натъртено каза той с глас, който беше много повече глас на неприятел и обвинител, отколкото на любовник, — слушай ме. Ако до половин час не ме осветлиш напълно за тази афера и за всички машинации, които я усложняват, ще действам спрямо теб като спрямо смъртен враг, доброволно или със сила ще те отдалеча от тази къща, ще отида в най-близкия комисариат и ще издам престъплението, което твоят съучастник Леонар извърти току-що спрямо Бриджит Руселен. След което ще те оставя да се оправят сама. Знай, че никакъв спомен за минала обич или за минали наслади няма да ме спре.

Тя отново го изгледа. Сълзите продължаваха да мокрят преbledнелите ѝ страни.

— Раул, скъпи... защо ме измъчват?

— Аз измъчвам повече себе си. Условията ги знаеш. Питам: искаш ли да говориш?

[1] Панчатантра (Петокнижие) — една от знаменитите книги на древноиндийския епос. След Библията това е най-разпространената книга в света. Б.пр. ↑

[2] Елзевири — книги, издадени в Холандия от Елзевир (края на XVI — началото на XVII в.). Б.пр. ↑

[3] Сен-Симон, Клод-Анри, граф дьо — френски икономист и социалист-утопист (1760–1825). Б.пр. ↑

[4] Вариете — театър в Париж на булевард Монмартър за водевили и оперети. Б.пр. ↑

[5] Излишно е да напомняме на читателя, че булевард Монмартър няма нищо общо с квартал Монмартър — най-високо разположения квартал на Париж. Б.пр. ↑

ГЛАВА VIII

ВОЛЯТА НА РАУЛ И ВОЛЯТА НА ЖОЗИН

Войната беше обявена в избран от Раул момент. Имате всички шансове да я спечели. Жозефин Балзамо бе хваната натясно ненадейно и щете да бъде подложена на атака, силата на която не би могла да предположи.

Разбира се, една жена с нейната закалка нямате да се съгласи да загуби. Щете да се съпротивлява, но не можете да допусне само едно нето — че нежният и прекрасен любовник, какъвто беше Раул д'Андрези, може да стане неумолим и да наложи сурови изисквания спрямо нейната воля. Затова тя прибегна до ласкателства, до сълзи, до обещания, с две думи, до всички познати женски хитрини, с помощта на които един мъж може да бъде омилолюбив. Раул се показва безмилостен.

— Ти ще говориш! До гуша ми дойде от тъмнината, в която се движим. Възможно е на теб да ти харесва, но на мен — не! Трябва да се изясним.

— Но за какво? — раздразнено се провикна тя. — Още ли те интересува миналото ми.

— То ти принадлежи — каза Раул. — Открий миналото си, ако не се страхуваш да го узная. Ясно ми е, че винаги ще останеш загадка за мен, а и за всички, че твоето хубаво лице няма да ме осведоми за това, което става в дъното на душата ти. Това, което искам да узная, е само частта от живота ти, която се докосва до моя живот. Ние имаме обща цел. Покажи ми пътя, който следват. Ако ли не, рискуваш да понесеш последствията от престъплението на Леонар, а аз не искам това! Той удари с юмрук по дланта си.

— Чуваш ли, Жозин? Не искам да убивам! Да крада — да. Крадец чрез взлом ще бъда! Представяш ли си — Арсен Люпен — крадецът джентълмен! Но убиец — не, хиляди пъти не!

— Аз също не го искам — каза тя.

— Може би, но ти накара да убият.

— Лъжа!

— Тогава говори! Обясни се.

Тя зачупи ръце. Протестираше и въздишаше:

— Не мога... не мога...

— Защо? Кое ти пречи да ме запознаеш с всичко, което знаеш за аферата, тази, която разкри Боманян?

— Бих предпочела да не те забърквам — умолително шепнеше тя, — да не те противопоставям на него.

Той избухна в смях.

— Ти може би се страхуваш за мен? Хм... Хубав претекст. Успокой се, Жозин. Не се страхувам от Боманян. Има друг неприятел, от когото се опасявам много повече.

— Кой?

— Ти, Жозин.

И твърдо повтори:

— Ти, Жозин. По същата причина, поради която искам от теб изясняване. Когато те видя по-добре анфас, повече няма да се страхувам. Реши ли?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не — каза, — не. Раул кипна.

— Ще рече, че не ми се доверяваш. Аферата е хубава и искаш напълно да си я запазиш. Да бъде. Тръгваме. Навън ще прецениш по-добре положението.

Той я хвана през талията и я метна на рамото си по същия начин, по който го беше направил първата вечер в основата на скалата. И натоварен така, се отправи към вратата.

— Спри — каза тя.

Последното му решение, изпълнено с невероятна лекота, довърши съпротивата ѝ.

— Какво искаш да знаеш? — запита тя, след като той я беше пуснал отново на земята.

— Всичко — отговори Раул, — най-напред мотива. За присъствието ти тук и причината, поради която беше убита Бриджит Руселен от този негодник.

Тя каза:

— Корделата със скъпоценните камъни...

— Те са без стойност! Те са посредствени, фалшиви гранати, топази, берили, опали...

— Да, но има седем такива.

— И после? Трябват ли да я убие? Много по-просто беше да се почака и да се претърсят стаите при първия удобен случай.

— Очевидно, но изглеждаше, че и други са по следата.

— Други?

— Да, тази сутрин по мое нареждане Леонар се осведоми за Бриджит Руселен, която бях забелязала с диадемата вчера вечерта. Той се върна да ме предупреди, че около тази къща се навъртат някакви хора.

— Хора? Кои ли са били?

— Пратеници на Белмонт.

— Жената, която се бърка в работата ни?

— Да, тя е навсякъде.

— Как ти се струва? — повтори Раул. — Беше ли това повод за убийство?

— Той се е объркал. Сгреших, като му казах: „Искам диадемата на всяка цена.“

— Виждаш ли, виждаш ли — провикна се Раул, — ние зависим от волята на един грубиянин, който загубва ума си и убива глупаво, животински. Хайде, трябва да свършим с това. Аз мисля по-скоро, че хората, които са дебнели тази сутрин, са били изпратени от Боманян. Ти не си способна да се мериш с него. Остави ме да поема ръководството. Ако искаш да сполучиш, това може да стане чрез мен, единствено с мен ти сигурно ще спечелиш.

Жозин загуби сили. Раул потвърждаваше превъзходството си с толкова силно убеждение в гласа, че тя изпитваше от него почти физическа болка. Виждаше го сега по-едър, отколкото беше, по-могъщ, по-силен от всички мъже, които бе познавала, надарен с по-остър ум, с по-проницателен поглед, с по-ефикасни средства за действие от нейните. Тя се преклони пред тази неумолима воля и пред тази енергия, която никакво съображение не можеше да огъне.

— Да бъде — каза най-после. — Ще говоря, но защо тук? Трябва ли да останем в къщата?

— Тук и никъде другаде — натърти Раул, знаейки добре, че ако Калиостро се опомни, той няма нищо да постигне.

— Да бъде — отново повтори тя. Беше съсипана. — Да бъде, отстъпвам, защото е замесена нашата любов, която изглежда ти не цениш особено много.

Раул изпита дълбоко чувство на гордост. За пръв път осъзна превъзходството си пред нея и другите хора и наистина необикновената власт, с която налагате своите нареждания.

Тук ще направим едно малко отклонение. Читателят не бива да забравя, че Раул бе само на двадесет години и че ако се изключат няколкото „подвизи“, извършени от него като невръстно дете и юноша, това беше наистина неговото първо голямо приключение. Сега се формираше характерът му. Всички познават зрелия Раул д'Андреци, неумолимия Арсен Люпен. Благородник или крадец, нежно влюбен или жесток отмъстител, той вълнуваше обществото и рядко минаваше ден вестниците да не споменат нещо за неговата персона. Тук, сега, с графиня Дьо Калиостро^[1] се развиваше сражение, което щеше да остави трайни следи в бъдещия му живот. Обикновени кражби, кражби чрез взлом, измами, фалшификации, изнудвания, укриване на крадени вещи и какво ли не освен — нека читателят добре да запомни — убийства. Арсен Люпен никога не си послужи с револвер, за да убие. Той използваше само своя ум. Убийствата идват много по-късно...

Сега Калиостро не беше в състояние да владее напълно всичките си съпротивителни средства. Предполагаемото убийство на Бриджит Руселен беше действие, подкопаващо нейните възможности за съпротива, и спектакълът със завързания Леонар се прибавяте, за да довърши нервната ѝ разруха. Раул се възползва бързо, както искате, от предоставения му случай, извлече полза от преимуществата си и осигури чрез заплахата или страх, чрез сила или хитрост окончателната си победа.

Той беше господарят. Беше заставил Жозефин Балзамо да се предаде и в същото време дисциплинираше своята любов. Целувки, ласки, опити за съблазън, пристъпи на желание — не се страхуваше повече от нищо, понеже бе стигнал до границата на разрива. Раул махна покривката от кръглата масичка и я хвърли върху Леонар. После се върна и седна до Жозин.

— Слушам.

Тя му хвърли поглед, в който се четеше ненавист и безсилен гняв, и прошепна:

— Ти грешиш. Възползва се от моя мимолетна слабост, за да изискаш изповед, която щях да направя при пръв удобен случай, но по собствена воля. Това унижение е безполезно, Раул.

Той твърдо повтори:

— Слушам. Тогава тя каза:

— Ти го поиска. Да свършим, колкото е възможно по-бързо. Правя го, като изпускам всички подробности, за да отидем право към целта. Разказът ми няма да бъде нито продължителен, нито комплициран. Един прост рапорт. И така, преди двадесет и четири години, през месеците, които предшестваха войната от 1870 година между Франция и Прусия, кардинал Дьо Боншоз, архиепископ на Руан и сенатор, по време на обиколка в областта Ко е бил застигнат от ужасна буря и е трябвало да се укрие в замъка Гюйор, в който тогава е живеел последният му собственик, рицарят Дез Об, старец, приближаващ деветдесетте, но помнещ всичко и с бистра глава. Той го помолил да бъде приет и изслушан частно, за което незабавно получил съгласие, и разговорът траял доста дълго време. Ето в резюме странното разкритие, което чул тогава кардинал Дьо Боншоз — резюме, което по-късно написва и за което никога няма да спомене нито една дума.

Ето го. Аз го зная наизуст:

„Монсеньор — започнал старият рицар, — няма никак да се учудите, ако ви кажа, че моите първи години са протекли в средата на големия революционен смут. В епохата на терора бях на двадесет години, сирак, и всеки ден придружавах моята леля Дез Об в съседния затвор, където тя раздаваше малки помощи и се грижете за болните. Там бяха събрани всякакви хора и ги съдеха и осъждаха безразборно. Имах възможността да посещавам често един добър човек, на когото никой не знаеше името, нито по какъв донос е арестуван. Учтивостта, която му оказах, и моето почитание му вдъхнаха доверие. Аз спечелих неговата привързаност и вечерта на същия ден, в който беше осъден на смърт, той ми каза:

— Мое дете, утре призори жандармите ще ме отвеждат на ешафода и ще умра, без да се знае кой съм. Така поисках и само Бог ще ме съди. Няма да кажа и на теб. Но събитията изискват да ти направя някои признания и те моля да ги изслушаш като мъж и по-късно, когато стане необходимо, да бъдеш лоялен и хладнокръвен. Мисията, с която те натоварвам, е от значителна важност. Аз съм убеден, мое дете, че ти ще съумееш да бъдеш на висота, за да се справиш със задачата, и каквото и да се случи, да запазиш тайната, от която зависят извънредно важни интереси.

Той най-после ми съобщи — продължил рицарят Дез Об, — че е бил свещеник и като такъв — пазител на неизчерпаеми богатства от скъпоценни камъни с толкова голяма чистота, че най-високата продажна стойност на всеки един от тях никога не би могла да бъде достигната. Паралелно с тяхното натрупване тези камъни са били подреждани в най-оригиналното скривалище, което би могло да съществува. В един край на областта Ко, на свободен терен, на който всички могат да отидат на разходка, се показва на повърхността на земята един от тези грамадни камъни, които са служели, а и още служат за отбелязване границите на владения, полета, овощни градини, ливади, гори и т.н. Този граничен знак, забит изцяло в почвата и заобиколен от храсти, е бил пробит в най-горната си част от две или три естествени пукнатини, впоследствие запълнени със земя, върху която били поникнали дребни растения и диви цветя. Точно там, в една от тези цепнатини, на която всеки път е отстранявана буцата пръст, за да се постави отново грижливо на място, точно там, в тази спестовна касичка, са пускани великолепните скъпоценни камъни. Понастоящем кухините са запълнени, тъй като не са добавяни нови скъпоценни камъни. Новите са били поставяни в дървено сандъче, което свещеникът е заровил до граничния камък няколко дни преди неговото арестуване.

Той много точно ми посочи мястото и ми съобщи една формула, съставена от една-единствена дума. В случай на забрава, тя също го посочваше.

Трябваше отново да обеща, че незабавно след настъпването на по-спокойно време, това ще рече една дата, която той определи твърде точно — след двадесетина години, ще отида най-напред да се уверя, че всичко е на мястото си и че от тази дата ще присъствам всяка година на прочутата голяма литургия в неделята на Великден в църквата на село Гюйор.

През някоя Великденска неделя ще забележа до съда със светена вода един мъж, облечен в черно. След като кажех името си на този човек, той трябва да ме заведе до един канделабър със седем поставки за свещи, който се запалва само в празнични дни. На свой ред аз незабавно трябваше да му кажа формулата за мястото.

Това бяха двата знака за разпознаване между нас. След това да го заведе точно до гранитния граничен камък.

Аз се заклек във вечното спасение, че сляпо ще се съобразявам с дадените инструкции. Следващия ден достойният свещеник се качи на ешафода.

Монсеньор, макар и много млад, религиозно спазвах клетвата си за мълчание. Леля ми Дез Об почина, аз влязох в Нормандския полк и изкарах в него всички войни на Директорията и Империята. Когато падна Наполеон, бях на тридесет и три години. Имах чин полковник и ме разжалваха, тъй като бях от хората на маршал Ней^[2]. Когато се върнах в Ко, най-напред отидох до скривалището, където лесно забелязах гранитния камък, после, в неделята на Великден през 1816 година, в църквата на Гюйор, видях до олтара канделабъра от мед. Тази неделя мъжът, облечен в черно, не беше пред съда със светена вода.

Следващия Великден се върнах отново там, както и всяка следваща неделя, защото междувременно бях купил замъка Гюйор, който от няколко години беше обявен за продан.

По този начин, като войник на пост, стоях на стража на мястото, което ми бяха посочили. И чаках.

Монсенъор, минаха петдесет и пет години, откакто чакам. Не дойде никой, не съм чувал да се спомене каквото и да е за тази история. Камъкът не е мръднал. Канделабърът е запалван в предписаните дни от клисаря на Гюйор. Но мъжът, облечен в черно, никога не дойде на срещата.

Какво трябваше да правя? Към кого да се обърна? Да направя постъпки пред църковните власти? Да помоля за аудиенция френския крал? Не, моята задача бе стриктно определена. Нямах правото да я изпълнявам по друг начин.

Аз мълчах. Но как ме гризеше съвестта! Какво болезнено безпокойство! Каква мъка при мисълта, че можех да умра и да отнеса в гроба една толкова голяма тайна!

Монсенъор, от тази вечер всичките ми тревоги и съмнения са разпръснати. Вашето съдбовно идване в моя замък ми прилича на неопровержима проява на Божествената воля. Вие едновременно сте духовната и светската власт. Като архиепископ вие представлявате Църквата. Като сенатор вие представлявате Франция. Аз не рискувам да се излъжа, като ви правя тези разкрития, които интересуват и едната, и другата. Обаче вие сте, който ще избирате, монсенъор! Действайте. Преговаряйте. И когато ми кажете в чии ръце ще трябва да бъде вложен светия влог, ще ви дам необходимите указания.“

Кардинал Дьо Боншоз слушал, без да го прекъсва. Но не е могъл да се сдържи и да не каже на рицаря Дез Об, че историята не е много правдоподобна. В отговор рицарят Дез Об излязъл и се върнал отново с малко дървено сандъче в ръце.

„Ето сандъчето, за което свещеникът ми беше говорил и което намерих там. Изглеждаше ми по-разумно да го взема със себе си. Вземете го, монсенъор, и дайте за оценка стотината скъпоценни камъни, които то съдържа. Тогава вие ще повярвате, че моята история е

достоверна и достойният свещеник не е грешил, когато е говорел за неизчислимо богатство. Според неговите преценки гранитният стълб съдържа около десет хиляди камъка, красиви като тези тук.“

Настойчивостта на рицаря и доказателствата, които е представил, накарали кардинала, който се е ангажирал, да продължи работата и да съобщи лично на стареца за решението на въпроса.

След това обещание разговорът свършил. Архиепископът твърдо решил да го спазва, но събитията са попречили на неговото изпълнение. Тези събития, Раул, ти знаеш, са били най-напред обявяването на войната между Франция и Прусия и бедствията, които са последвали. Тежките задължения и неговият пост не са му оставяли свободно време. Империята се сгромолясва. Месеците минават.

Когато Руан е заплашен от настъпващите прусаци, кардиналът, желаещ да експедира някои документи с голяма важност в Англия, има идеята да присъедини към пратката сандъчето на рицаря. На 4 декември, един ден преди прусациите да влязат в града, един доверен слуга, бедният Жобер, се намирал в кабриолет, който летял по пътя за Хавър, където той е трябвало да се качи на кораб.

Два дни по-късно кардиналът научава, че трупът на Жобер е бил намерен захвърлен в един овраг в гората на Руврей на десет километра от Руан. Куфарът с документите е бил донесен обратно на кардинала. Кабриолетът, конят и дървеното ковчеже са били изчезнали. Получените официални сведения сочели, че нещастният слуга е бил разпознат от германците. Един техен конен отряд се е подвизавал отвъд Руан, за да ограбва колите на бягащите към Хавър богати буржоа.

Малшансът продължава. В началото на януари следващата година кардиналът приема пратеник на рицаря Дез Об. Старецът не е можал да преживее поражението на страната си. Преди да умре, той бил надраскал почти неразбираемо следните две фрази:

„Думата на формулата, която посочва мястото, е гравирана на дъното на ковчезето... Аз скрих медния канделабър в моята градина.“

По такъв начин нишката, водеща към разгадаването на тайната, се прекъсваше. Сандъчето беше откраднато, нямаше нито едно доказателство, което да потвърди, че разказът на рицаря Дез Об съдържа и най-малката частица истина. Никой не бе виждал скъпоценните камъни. Бяха ли те истински? Нещо повече: съществуваха ли те освен във въображението на рицаря? Сандъчето не беше ли просто кутия за няколко театрални бижута и цветни камъчета?

Малко по малко съмнението нахлуваше в съзнанието на кардинала, съмнение доста упорито, за да се реши да продължава да пази мълчание. Той започна да счита разказа на рицаря Дез Об за старческо бълнуване. Би било опасно да се разпространяват подобни смешни неща. Следователно да се мълчи. Но...

— Но... — повтори Раул д'Андрези, необикновено развълнуван от тези сметни неща.

— Но преди да вземе окончателно решение — отговори Жозефин Балзамо, — кардиналът написва няколко страници за разговора си в замъка Гюйор и за последвалите инциденти, страници, които забравя да изгори или изгубва и които, няколко години след неговата смърт, са намерени в една от книгите му по теология при продаването на търг на библиотеката му.

— От кого са намерени?

— От Боманян.

Жозефин Балзамо беше разказала тази история, държейки наведена главата си и с монотонен глас, като че ли разказва урок. Повдигайки очи, тя остана поразена от изражението на Раул.

— Какво ти е? — попита тя.

— Твоята история ме шашна. Мисля, Жозин, ама мисли и ти, че признанията на трима старчоци, които са си предавали факела през годините, навъртат повече от един век. Остава само на изходната точка да прикачим някаква легенда от Средните векове. Като казвам легенда, разбирай някаква страхотна тайна. Веригата не е скъсана. Всички халки са на мястото си. Последната халка от тази верига е Боманян, който се появява на сцената. Какво е направил Боманян? Трябва ли да го обявим достоен за отредената му роля, или да го лишим от нея? Трябва ли да се сдружим с него, или да му изскубнем от ръцете факела?

Възбудата на Раул убеждаваше Калиостро, че би могла да прекъсне разказа си дотук. Тя се колебаеше. Най-важните, но и най-тежките думи, защото се отнасяха за нейната роля в аферата, още не бяха казани. Но Раул я подкани:

— Продължавай, Жозин. Излизаме на чудесен път. Да вървим заедно и заедно да вземем наградата, която е почти в ръцете ни. Тя се намира на края на пътя, а всеки път води до определено място и свършва. Привърши и ти разказа си.

Тя продължи.

— Човекът Боманян се обяснява с една дума — честолубец. В началото той постави религиозното си призвание, което е реално, в услуга на своята амбиция, а тя е огромна. Двете неща го заведоха в ордена на йезуитите, в който заема важен пост. Откриването на спомените го опиянява. Пред него са се открили широки хоризонти. Той успява да убеди някои по-вишестоящи от него, запалва ги за завладяването на богатството и сполучва да постави в действие за полза на своето общество цялото влияние, с което разполагат йезуитите.

Скоро той групира около себе си дванадесетина провинциални благородници, повече или по-малко честни, повече или по-малко задлъжнели, на които разкрива само част от аферата, и ги организира в една истинска асоциация от конспиратори, готови на всичко. На всеки е определено поле за действие, на всеки — отделна сфера на изследване. Боманян ги държи в ръцете си чрез парите, с които е разточителен. Поне това не може да му се отрече.

След две години на щателни разследвания те достигнаха до незначителни резултати. Узнаха, че обезглавеният свещеник се е наричал брат Никола, ковчежник на абатството във Фекамп. След това, чрез разкриването на секретни архиви и стари манускрипти на Църквата, се откриват интересни кореспонденции от едно време, разменяни между всички френски манастири. Групата успя да установи, че от доста отдавна е имало циркулация на пари. Тези пари са били нещо като десятък, плащан доброволно от всички религиозни институти и прибиран само от манастирите в Ко. Изглежда, че е било учредено общо съкровище, един неизчерпаем резерв, който да послужи в съдбоносни за Църквата моменти или за предприемане на

кръстоносен поход. Съвет от ковчезници от седем члена управлявал тези богатства, но само един от тях е знаел местонахождението им.

Революцията разрушава манастирите, но съкровищата продължават да съществуват. Брат Никола е бил техният последен пазач.

След последните думи на Жозефин Балзамо настана тишина. Любопитството на Раул бе удовлетворено и той изпитваше голямо вълнение.

Прошепна с едва сдържан ентузиазъм:

— Колко е хубаво всичко това! Какво великолепно приключение! Винаги съм бил уверен, че миналото е завещало на настоящето своите приказни съкровища, откриването на които приема формата на един неразрешим проблем. Но другояче не би могло да бъде. Нашите прадеди не са разполагали със секретни каси или с подземните сейфове на френската банка. Те са били принудени да се задоволяват с естествени скривалища, където са натрупвали злато и бижута и тайната на които са предавали чрез някоя формула. Нещо като шифър на ключалка, както е днес. Когато е ставал някакъв катаклизъм, секретът се е загубвал, както и мъчително събираното съкровище.

Възбудата му секна. Той стана и радостно заяви:

— Това ще го бъде, чуваш ли, Жозефин Балзамо! Чутото е едно от най-фантастичните неща. Ако брат Никола е казал истината и всичко се е случило според разказаното, ако десетте хиляди скъпоценни камъни са били спуснати в странната спестовна касичка, това е около един милиард франка^[3], които са събирани през Средните векове^[4] с милиони и милиони усилия на монасите. Това е гигантски дар на целия християнски свят през великите епохи на фанатизъм. И всичко това в един гранитен камък посред нормандска овощна градина! Не е ли възхитително?

Раул се разходи из стаята.

— Нищо не каза за твоята роля в приключението. Какво си допринесла? Имаш ли някакво специално указание от Калиостро?

— Само няколко думи — каза тя. — Върху списъка, който притежавам, на четирите тайни, разкрити от него, той е написал срещу тази, за която говорим, и тази за „Сполуката на кралете на Франция“ следната забележка: „Между Руан, Хавър и Диеп /Признанията на Мария-Антоанета/.“

— Да, да — глухо поде Раул, — границите на Ко... лиманът на старата река, на брега на която са процъфтявали кралете на Франция и монасите... Точно там, където са скрити икономииите на десет века религия... Съкровището е там и аз, естествено, ще го намеря.

После се обърна към Жозин:

— Ти също си търсила, нали?

— Да, но без точни сведения...

— И една друга жена, която е приличала на теб, също го е търсила — каза той, гледайки я изпитателно, — тази, която е убила двамата приятели на Боманян.

— Да — отговори тя, — маркиза Дьо Белмонт, която е, предполагам, потомка на Калиостро.

— И ти не си открила нищо?

— Нищо. Поне до деня, в който срещнах Боманян.

— Който искаше да отмъсти за смъртта на своите приятели?

— Да — каза тя.

— Боманян с лекота ли ти довери това, което сега знаеш?

— Да.

— Самият той?

— Самият той.

— Това ще рече, че ти си отгатнала, че той преследва същата цел като теб и си използвала любовта, която си му вдъхнала, за да го доведеш до признания.

— Да — откровено каза тя.

— Играла си голяма игра.

— Играех с живота си. Накрая поиска да се освободи от любовта си, като ме убие. Ти си свидетел на случилото се в имението д'Етижу. Аз не отговорих на неговата любов. Той реши да си отмъсти, защото се страхуваше също да не го издам за разкритията, които ми беше направил. За Боманян бях станала неприятел, който можеше да достигне до целта преди него. Бях осъдена от деня, в който осъзна грешката си.

— Въпросът е дали неговите разкрития се свеждат до няколко исторически сведения, всичките доста смътни?

— Така е. Но само засега.

— И едната поставка от канделабъра, която извадих от пиластъра, беше първият елемент от истината?

— Вярно е.

— Поне го предполагах. След вашия разрив нищо не доказва, че не е напреднал с няколко крачки.

— С няколко крачки?

— Да, най-малко с една. Вчера вечерта Боманян дойде в театъра. Защо? Само за това, че Бриджит Руселен носеше на челото си кордела със седем камъка? Какво означава за него корделата? Какво е искал да узнае? Защо е наредил да се наблюдава къщата на Бриджит?

— Допускаме, че е така. Но ние не можем да узнаем нищо.

— Напротив. Ние можем да го узнаем, Жозин.

— Как? От кого?

— От Бриджит Руселен. Тя потрепера.

— Бриджит Руселен...

— Разбира се — спокойно каза той, — достатъчно е да я разпитаме.

— Да разпитаме тази жена?

— Говоря за нея и за никоя друга.

— Но тогава... тогава тя е жива?

— Да, по дяволите! — изруга Раул.

Той скочи отново и се завъртя на пети два или три пъти. Малки завъртания, при които направи бегла схема на танците кан-кан и жига.

— Моля те, графиньо Дьо Калиостро, не ми хвърляй подобни яростни погледи. Ако не бях провокирал в теб това доста силно нервено сътресение, за да отслабя съпротивата ти, нямаше да ми кажеш нито дума за авантюрата. Откъде щяхме да започнем тогава? За какво щяхме да се заловим? Някой прекрасен ден преподобният Боманян щеше да гушне милиардчето, а прекрасната графиня щеше да остане неутешимо да си хапе пръстите.

Хайде, искам една хубава усмивка вместо тези пълни с омраза очи.

Тя прошепна:

— Ти си позволи дързостта!... Ти се осмели!... Всичките заплахи, пелият шантаж, за да ме принудиш да говоря. Това ли беше комедията? Колко слабо съм те познавала досега! Знай, Раул, че няма никога да те извиня.

— Разбира се, разбира се — каза той със закачлив тон, — че ще ме извиниш. Просто едно малко нараняване, причинено от любов. В

него нищо друго не се вижда освен нашата истинска любов, нали моя скъпа? Между хора, които се обичат като нас, обиди не би трябвало да има. Елин ден единият ще си покаже ноктите, на следващия ден другият... до момента на пълно съгласие и съвършена хармония по всички въпроси.

— Освен ако не се дочака този момент и се скъса по-рано — каза тя през зъби.

— Да се скъса? Какво говориш? Но аз те облекчих от някои тайни, за което трябва да ми благодариш, скъпа. Да се скъса?...

Жозин придоби толкова разсеян вид, че изведнъж Раул избухна в луд смях и прекъсна нейните обяснения. Той подскачаше от крак на крак и викате:

— Господи! Колко е сметно! Госпожата е ядосана!... Хайде, какво? Друг начин да си играеш на малки разходки?... Кихна ли? Нищо, горчицата ти залютя на носа... Ах! Моята добра Жозин! Как ме караш да се смея!

Тя не го слушаше повече. Без да се занимава с него, повдигна кърпата, която покривате лицето на Леонар, и преряза връзките.

Леонар като побесняло животно подскочи към Раул.

— Не го пипай! — заповяда тя.

Леонар се спря с протегнати юмруци към лицето на Раул, който се смееше:

— Хайде, добре, ето го полицейския агент... дявола, който излиза от кутията...

Вън от себе си, мъжът трепереше:

— Ще се срещнем пак, мой малки господине... Ще се срещнем... мой малки господине... ако ще и след сто години...

— Ти, следователно, също смяташ на векове?... — се присмя Раул. — Също като господарката си...

— Махай се! — парели Калиостро, блъскайки Леонар към вратата. — Махай се!... Докарай колата!

Те бързо си размениха няколко думи на език, който Раул не разбираше. После, когато остана сама с младия мъж, тя се приближи и с нервен глас му каза:

— И сега?

— Сега?

— Да, твоите намерения?

— Но, Жозин, всичко е ясно. Моите намерения спрямо теб винаги са били ангелски.

— Стига шеги. Какво искат да правят? Как смятат да действаш занапред?

Изведнъж станал сериозен, той ѝ отговори:

— Ще действам различно от теб, Жозин. Ти никога не си се доверявала. Ще бъда това, което ти никога не си била — лоялен приятел, който би се изчервил, ако ти нанесе вреда.

— Това ще рече?

— Това ще рече, че ще поставя на Бриджит Руселен няколко необходими въпроса и ще ги поставя по начин, който ти ще чуеш. Това задоволява ли те?

— Да — каза тя все още разгневена.

— Тогава остани тук... Няма да продължи дълго. Времето не ще ни чака.

— Да, времето хвърчи.

— Разбираш ме, Жозин. Не мърдай от мястото си.

Раул незабавно отвори двете крила на вратата и ги остави откренати така, че и най-тихо произнесената дума да може да проникне през тях, и се отправи към леглото, в което Бриджит Руселен си почиваше, охранявана от Валантен.

Младата актриса му се усмихна. Въпреки големия си ужас и макар и да не знаеше нищо от това, което се беше случило, след като видя своя спасител, тя доби чувство за сигурност и се успокои.

— Няма да ви изморявам — каза той. — Минута или две само. В състояние ли сте да отговаряте?

— Ох! Разбира се.

— Хубаво! Ето, вие станяхте жертва на един луд, когото полицията наблюдават от известно време и щете скоро да го затвори. Следователно за вас няма опасност. Но бих искал да изясня едно нещо.

— Питайте.

— Какво представлява тази лента или кордела, както щете я наречете, със скъпоценни камъни? От кого я имате?

Той почувства, че тя се колебае. Обаче призна:

— Това са камъните... които намерих в едно старо сандъче.

— В старо дървено сандъче, нали?

— Да, цялото напукано и което не беше даже затворено. То беше скрито под сламения покрив на хамбара на малката къща, в която моята майка живееше в провинцията.

— Къде?

— В Лийбон между Руан и Хавър.

— Зная го. Откъде произхожда това сандъче?...

— Не ми е известно. Не питах за него майка си.

— Вие намерихте скъпоценните камъни така, както са сега?

— Не, те бяха монтирани като на пръстени върху големи сребърни халки.

— И тези халки?

— Вчера бяха още в кутията ми за гримиране в театъра.

— Следователно те не са вече у вас?

— Не, дадох ги на един господин, който дойде в гримьорната ми, за да ме поздрави. Той ги видя случайно.

— Сам ли беше?

— С двама други господа. Бил колекционер. Аз обещах да му занеса седемте камъка днес в три часа, за да реконструира пръстените. Ще плати доста добра цена.

— Халките имат ли надписи от вътрешната си страна?

— Да... думи с някогашни букви, на които не съм обръщала внимание.

Раул размисли и приключи разпита с малко по-остър тон:

— Съветвам ви да пазите в най-голяма тайна тези събития. Ако ли не, историята би могла да има неприятни последици не за вас, а за ватата майка. Доста учудващо е, че тя укрива у себе си пръстени очевидно без стойност, но от голям исторически интерес.

Бриджит Руселен се изплати:

— Готова съм да ги предам.

— Излишно. Запазете камъните. Ще изискам от ваше име връщането на халките. Къде живее този господин?

— Улица Вожирар.

— Неговото име?

— Боманян.

— Добре. Последен съвет, госпожице. Напуснете тази къща. Много е изолирана. За известно време, да кажем около месец, идете да

живеете в хотел с прислужницата си. Там никого не приемайте. Съгласна ли сте?

— Да, господине.

Навън Жозефин Балзамо улови Раул за ръцете. Изглеждаше силно развълнувана и твърде далеч от мисли за отмъщение и ненавист. Накрая тя му каза:

— Разбрах, нали? Ти отиват при него?

— Да, при Боманян.

— Това е лудост.

— Защо? Това е необходимост.

— При Боманян? В един часа следобед, когато знаеш, че е вкъщи с другите двама?

— Двама плюс един прави трима.

— Не отивай там, моля те.

— Какво? Мислиш ли, че ще ме изядат?

— Боманян е способен на всичко.

— Тогава той е човекоядец?

— Ох, не се смей, Раул! Моля те, скъпи!

— Охо, ти се разплака. Стига Жозин. Ще отида!

Той почувства, че е искрена и че със завръщането на женската си нежност, забравяше тяхното разногласие и се тревожеше за него.

— Не отивай там, Раул — повтори тя. — Познавам жилището му. Тримата бандити ще се хвърлят върху теб и никой не би могъл да ти помогне. Моля те, скъпи, моля те!

— Толкова по-добре, защото никой не би могъл да помогне и на тях. Стига, Жозин!

— Раул, Раул, ти се шегуваш. Той я притисна към себе си.

— Слушай, мила, аз идвам като неочаквания последен в една колосална афера и ме обграждат две могъщи организации — твоята и тази на Боманян — като и двете, естествено, отказват да ме приемат, мен, последния мошеник на сцената... Така че ако не употребя извънредни средства, рискувам да остана Жан Глупака, такъв, какъвто бях и преди. Остави ме да се заема с нашия неприятел Боманян по същия начин, по който се заех с моята приятелка Жозефин Балзамо. Аз не започнах много лошо и ти няма да отречеш, че кордите под лъка ми са здрави.

С последните си думи той отново я нарани. Тя освободи ръцете си от неговите и си тръгнаха мълчаливо един зад друг. На вратата се обърна и го изгледа. Признаваше в себе си, че вече се страхува от своя любовник. Как бързо, само за един час, той се беше променил прел очите ѝ. Къде остана нежният и внимателен Раул, с вечната си усмивка и безгрижен характер?

А в същото време Раул се питате дали неговият по-неумолим неприятел не беше тази жена с чаровно лице, която обичаше толкова горещо и от която беше толкова горещо обичан? Поне засега!

[1] Излишно е да се споменава, че описаното в настоящата книга има продължение. То е дадено в знаменития роман „Отмъщението на Калиостро“ Б.пр. ↑

[2] Ней, Мишел /1769-1815 г./ — имперски маршал, взел участие във всички войни на Наполеон, включително и в похода до Москва. Помилван от Людовик XVI, той се присъединява с войските си към императора при бягството му от остров Елба. Разстрелян през втората Реставрация. Б.пр. ↑

[3] Не бива да се забравя, че действието в книгата се развива в края на миналия век. Сега сумата е значително по-голяма. Б.пр. ↑

[4] Извън съмнение е, че фамозната легенда за милиарда на църковните ордени тук намира своя произход. Б.а. ↑

ГЛАВА ІХ

СКАЛАТА ТАРПЕЙН

— Тук ли е господин Боманян? — Резето на шпионката на входната врата беше дръпнато и отвътре надзърташе, залепено за решетката, лицето на един стар слуга.

— Тук е. Но господинът не приема.

— Съобщете му, че идвам от страна на госпожица Бриджит Руселен.

Резето се спусна. Жилището на Боманян се намираше на приземния етаж на къщата и заедно с първия образуваше едно цяло. Нямаше портиер. Нито звънец. Само железен чук, който се удряше в железна врата. Тя беше снабдена със затворническо гише.

Раул почака повече от пет минути. Посещението на млад мъж, когато се предвиждате това на млада жена, би трябвало да заинтересува трите особи.

— Господинът е помолен да даде визитната си картичка — се върна да каже слугата.

Раул даде картичката си.

Ново очакване. После се чу шум на изтегляно мандало и на откачвана верига. След отварянето на вратата Раул беше преведен през широк и с добре излъскан под вестибюл, който приличаше на приемна в манастир. Стените му бяха просмукани от влага.

Минаха през няколко врати. Последната беше двойна и облицована с кожа.

Старият прислужник покани младия мъж и веднага затвори след него вратата. Раул се намери срещу своите трима неприятели, защото можеше ли да нарече по друг начин тези трима мъже, от които двама дебнеха влизането му прави, заели стойка на боксьори, готови незабавно да се хвърлят в атака?

— Това е той! Това наистина е той! Боже, колко си справедлив! — извика Годфроа д'Етижу, посинял от ярост. — Боманян, това е той, нашият човек от Гюйор, този, който открадна поставката на

канделабъра. Ах! И той има нахалството! Какво идвате да направите днес? Ако е за ръката на дъщеря ми...

Раул отговори, смеейки се:

— За Бога, господине, само за това ли мислите? Изпитвам към госпожица Кларис същите дълбоки чувства и пазя в дъното на душата си същата почитателна надежда. Днес ще говорим само за деня в Гюйор, целта на визитата ми не е брачна.

— Тогава каква е вашата цел?... — измънка баронът.

— Когато бяхме в Гюйор, ви затворих в една изба. Днес... Трябваше да се намеси Боманян, иначе Годфроа д'Етижу би се нахвърлил върху натрапника.

— Оставете засега, Годфроа. Седнете и нека господинът благоволи да ни каже причината за своето посещение.

Самият той седна зад бюрото си. Раул също се намести.

Преди да започне да говори, той изучава известно време събеседниците си. Лицата им му изглеждаха доста променени от времето на съвещанието в д'Етижу. Всъщност баронът беше остарял. Страните му бяха хлътнали и в изражението на очите му имаше в някои моменти нещо хазартно, което учуди младия мъж. Някаква идея фикс, някакво угризение на съвестта по всяка вероятност причиняваха треската и безпокойството, което Раул сякаш откриваше и върху изтерзаното лице на Боманян.

Обаче въпреки всичко Боманян оставаше по-хладнокръвен от барона и както преди господар на положението. Ако споменът за мъртвата Жозин неотстъпно го преследваше, това по-скоро беше спор на неговата съвест: дали да осъжда миналите си действия или не и да приключи, като сметне, че е действал правилно. Вътрешна драма, която даже не се отразяваше на вида му и можеше да наруши неговото равновесие само на скокове и в минутни кризи.

„Сегашните минути — си каза Раул — са за мен минути на творчество, ако искам да успея. Той или аз, един от двамата трябва да отстъпи.“

И когато Боманян започна отново:

— Какво желаете? Името на госпожица Руселен ви послужи да влезете при мен. С какво намерение?...

Той отговори смело:

— С намерението да продължа, господине, разговора, който започнахте вчера вечерта с нея в театър „Вариете“.

Атаката беше пряка. Но Боманян не се измъкна.

— Смятам — каза той, — че този разговор може да продължи само с нея. Аз я очаквах.

— Сериозна причина задържа госпожица Руселен — каза Раул.

— Много сериозна?

— Да. Тя стана жертва на опит за убийство.

— А? Какво говорите? Опитаха да я убият? Защо?

— За да ѝ вземат седемте скъпоценни камъка, същите, на които вие и тези господа взехте халките.

Годфроа и Оскар дьо Бенето се заклатиха в столовете си. Боманян се владееше, но наблюдаваше с учудване този млад мъж, чиято намеса вземаше предизвикателна и арогантна насока. Във всеки случай неприятелят му изглеждаше доста незначителен и това се почувства в небрежния тон на неговия отговор:

— Два пъти, господине, се забърквате в неща, които не се отнасят до вас, и го правите по начин, който без съмнение ни задължава да ви дадем урок, какъвто заслужавате. Първия път — в Гюйор, след като привлякохте в клопка приятелите ми, си присвоихте един предмет, който ни принадлежеше, а това на обикновен език се нарича единствено квалифицирана кражба. Днес вашето нахълтване е още по-шокиращо, понеже идвате да ни оскърбите в лицето без никакъв повод от наша страна, и много добре знаете, че не сме откраднали халките, а те ни бяха преотстъпени. Можете ли да изложите мотивите за поведението си?

— Вие знаете много добре — отговори Раул, — че от моя страна не е имало нито кражба, нито нападение, а само скромно усилие, да речем на някой, който преследва еднаква с вашата цел.

— Аха! Вие преследвате същата цел като нас? — подигравателно го прекъсна Боманян. — И каква е тази цел, ако смея да запитам?

— Откриването на десетте хиляди скъпоценни камъка, скрити в пукнатината на стар граничен камък.

Боманян беше поразен. От неговото поведение и обезпокоително мълчание Раул почувства, че изпада в нерешителност. Ето защо той усили атаката си.

— Тогава, щом и двамата търсим баснословното съкровище на някогашните манастири, сблъскването между нас е неизбежно, тъй като пътищата ни се кръстосват. В това се състои цялата работа.

Съкровището на манастирите! Граничен камък! Десет хиляди скъпоценни камъка! Всяка една от тези думи удряше Боманян като боздуган. Значи трябваше да сложи в сметката и този неприятел! Калиостро изчезна, но в надбягването за милионите неочаквано се появяваше друг съперник!

Годфроа д'Етижу и Бенето хвърляха кръвожадни погледи към Раул и готови за битката, издуваха атлетичните си гърди. Боманян вдишваше дълбоко, за да запази необходимото за момента хладнокръвие.

— Басни! — каза той с безстрастен тон, опитвайки се да възстанови последователността на мислите си. — Женски клюки! Приказки за приспиване на деца! И за всичко това вие губите времето си?

— Не го губя повече от вас — отговори Раул. На него никак не му се искаше Боманян да си възвърне увереността и бързаше да използва случая, за да го зашемети окончателно. — Не повече от вас, господине, тъй като всичките ви постъпки се въртят около съкровището... Не повече от кардинал Дьо Боншоз, чиито записки не могат да се сметнат за женски клюки. Не поведе от дузината ваши приятели, на които сте шеф и вдъхновител.

— Господи Боже! — възкликна Боманян, който напразно се опитвате да се преструва на ироничен и да обърне разговора на шега. — За всичко това вие добре сте се осведомили!

— Много повече, отколкото бихте могли да си представите!

— А от кого имате тези сведения?

— От една жена!

— Една жена?

— Да, от Жозефин Балзамо графиня Дьо Калиостро.

— Графиня Дьо Калиостро потресен се провикна Боманян. — Значи вие сте я познавали!

Планът на Раул вземаше правилна насока. Беше достатъчно да спомене в спора името на Калиостро, за да хвърли в смут неприятеля, и този смут беше толкова голям, че Боманян с необяснимо безсрамие заговори за Калиостро като за човек, който не е вече жив.

— Вие я познавахте? Къде? Кога? Какво ви е казала тя? Какви документи ви е дала?

— Запознах се с нея в началото на миналата зима като вас, господине — отговори Раул, като изостряше офанзивата си. — През пялата зима, до момента, в който имах щастието да срещна дъщерята на барон д'Етижу, аз я виждах за малко почти всеки ден.

— Лъжете, господине — изръмжа Боманян. — Тя не би могла да ви вижда всеки ден. Тя щеше да изрече пред мен името ви! Аз бях между нейните най-добри приятели, за да крие една тайна от този вид.

— Тя я пазеше.

— Подлост! Вие искате да ме накарате да повярвам, че между вас и нея е съществувала една невъзможна интимност. Това е лъжа, господине. Можете да обвините Жозефин Балзамо в много неща: кокетство, измама, но никога в разврат.

— Любовта не е разврат — отговори спокойно Раул.

— Какво говорите? Любов ли? Да не би Жозефин Балзамо да ви е обичала?

— Да, господине.

Боманян беше въвн от себе си от ярост. Той размаха юмруци пред лицето на Раул. Приятелите му се опитаха да го успокоят, но той продължаваше да се тресе и пот рукна по челото му.

„В ръцете ми е — радостно помисли Раул. — На въпроса за престъплението от угризения на съвестта не посмя да шавне. Но е разяден от любов и ще го водя дотам, докъдето искам.“

Минаха една или две минути. Боманян си избърса лицето. Изгълта чаша вода и като си даде сметка, че неприятелят, макар че му изглеждаше толкова слаб, не бе от тези, от които се отърват за миг, започна отново:

— Да не се отвличаме, господине. Вашите лични чувства към графиня Дьо Калиостро нямат нищо общо с това, което днес ни занимава. Връщам се следователно към първия си въпрос: за какво идвате тук?

— За нещо твърде просто — отговори Раул — и едно кратко обяснение е достатъчно. По отношение на религиозните богатства от Средните векове, които искате да внесете в касите на йезуитския орден, ето с какви данни разполагаме: тези богатства, канализирани през всички провинции, са били изпращани в седем по-главни абатства

на Ко и са образували една обща част, управлявана от тези, които са се наричали седемте делегирани администратори. От тях само един е познавал мястото на касата и шифъра на ключалката. Всяко абатство е притежавало един епископален или пасторален сребърен пръстен, който от поколение на поколение е бил предаван на следващия делегиран администратор. Като символ на своята мисия комитетът на седемте е бил представен от един голям меден канделабър със седем поставки (или разклонения) за свещи, всяко разклонение на който е носело като спомен от староеврейската литургия и храма на Мойсей по един скъпоценен камък от същия вид като този на пръстена, на който съответства. Така също разклонението, което намерих в Гюйор, носи един червен камък, фалшив гранат, който беше камъкът, представляващ съответното абатство. От друга страна знаем, че брат Никола, последният главен администратор на манастирите в Ко, е бил монах на абатството във Фекамп. Съгласни ли сте?

— Да.

— Следователно достатъчно е да се знаят имената на седемте абатства, за да се знаят и седемте места, където има шанс да се намерят богатствата. И така, седемте имена са написани на вътрешната страна на седемте халки, които Бриджит Руселен ви е отстъпила или продала, не ме интересува точната дума, вчера вечерта в театъра. Това са тези седем халки, които моля да ми дадете да видя.

— Това ще рече — подскочи Боманян, — че ние сме търсили в продължение на дълги години, докато вие претендирате от пръв удар, наготово, да достигнете до същата цел като нас?

— Точно така е.

— А ако откажа да ги дам?

— Извинете, да откажете ли? Ще ви отговоря само на формален отказ.

— Очевидно, младежо, отказвам. Молбата ви е абсолютно безразсъдна и отказвам по най-категоричен начин.

— Тогава ще ви издам.

Боманян изглеждаше смаян. Той изгледа Раул, както се гледа някой опасен луд.

— Ще ме издадете... каква е тази нова история?

— Ще ви издам и тримата.

— И тримата? — се присмя той. — И по какъв повод, мой малки господине?

— Ще ви издам и тримата като убийци на Жозефин Балзамо графиня Дьо Калиостро.

Не последва и най-малък протест. Годфроа д'Етижу и неговият братовчед потънаха по-дълбоко в столовете си. Боманян стана оловносивкав и неговият присмех завърши с ужасна гримаса.

Той стана, заключи вратата и пусна ключа в джоба си. Действие, единствено целящо да направи впечатление на двамата му съучастници. Те видимо се оживиха, тъй като постъпката на техния шеф можеше да изглежда само като обявяване на намеренията му.

Раул има смелостта да се пошегува:

— Господине — каза той, — когато един новобранец постъпи в конен полк, качват го на кон без стремяна, докато се научи да язди.

— Това пък какво означава?...

— Следното: заклекъл съм се да не нося револвер у себе си до деня, в който ще мога да се справям само с помощта на мозъка си. Вие сте предупреден — нямам стремяна... или по-скоро, нямам револвер. Трима сте и тримата въоръжени, а аз съм сам. Следователно...

— Следователно стига приказки — заяви Боманян със заплашителен глас. — Факти. Вие ни обвинявате, че сме убили Калиостро.

— Да.

— Имате ли доказателства, за да поддържате това смайващо обвинение?

— Имам.

— Слушам.

— Ето. Преди няколко седмици се разхождах около имението д'Етижу, като се надявах, че щастие то ще ми позволи да видя госпожица Кларис. По едно време видях една кола, карана от ваш приятел. Тази кола влезе в имението. Аз също. Една жена, Жозефин Балзамо, бе свалена от колата и отнесена в залата на старата кула, където вие всички се бяхте събрали и разигравахте нещо като съд. Делото ѝ беше гледано по най-безчестен и най-подъл начин. Вие бяхте публичният обвинител, господине, и със своето коварство стигнахте дотам, че искахте да накарате слушателите ви да повярват, че тази

жена е била ваша любовница. А пък тези двама господата изпълниха ролята на палачи.

— Доказателство! Доказателство! — изръмжа сърдито Боманян.

— Аз бях там, легнал в отвора на един някогашен прозорец, над самата ви глава, господине.

— Невъзможно! — измънка Боманян, — ако това беше истина, щяхте да опитате да се намесите, за да я спасите.

— Да я спася от какво? — запита Раул, който не искаше в никой случай да им съобщи, че графинята е спасена. — Аз повярвах както останалите ви приятели, че вие я осъждате на заточение в някоя английска лудница. По тази причина си отидох както останалите. Изтичах до Етрета. Наех лодка и излязох в открито море, за да се опитам да предупредя капитана на английската яхта, за която говорихте. Погрешна маневра, която коства живота на нещастницата. Едва по-късно разбрах вашата отвратителна измама и можах да възстановя престъплението в целия му ужас: слизането на двамата ви съучастници по стълбата на кюрето, пробитата лодка и удавянето.

Разговорът протичаше сред видим страх, като тримата мъже приближаваха малко по малко столовете си. Бенето беше придърпал масата като укрепление между себе си и младия мъж. Раул видя ужасеното лице на Годфроя д'Етижу и гримасата, която изкривяваше устните му.

Боманян направи знак и баронът насочи револвера си към Раул, за да пръсне черепа му.

В този момент Боманян реши да се подиграе с жертвата си и да изтъкне своето превъзходство за последен път. Той забави заповедта си и прошепушна със злокобен вид:

— Ще ви повторя, господине, че нямате право да се намесвате в една работа, която не ви интересува. Но няма да лъжа и да отричам онова, което се случи. Само че... не мога да разбера как, след като знаете подобна тайна, се осмелявате да стоите тук при нас и да ни провокирате? Та това е лудост!

— Защо смятате така, господине? — простодушно запита Раул.

— Защото животът ви е в ръцете ни! Раул повдигна рамене.

— Моят живот е във всяка опасност.

— При все това ние сме трима и никак не сме съгласни с вас по един въпрос, който заплашва сигурността ни.

— Повтарям — усмихна се Раул. — Не се излагам на опасност между вас тримата повече, отколкото ако бяхте мои защитници.

— Абсолютно сигурен ли сте в това?

— Да, щом не ме убихте след всичко онова, което ви казах досега.

— А ако се решим да го направим?

— След един час ще ви арестуват и тримата.

— Хайде де!

— Както имам честта да ви го кажа. Часът е четири и пет минути. Един от моите приятели се разхожда пред Префектурата на полицията. Ако до четири часа и четиридесет и пет минути не отида при него, той ще предупреди шефа на полицията.

— Шеги! Празни приказки! — извика Боманян, който започваше да си възвръща надеждата. — Аз го познавам. След като вашият приятел произнесе името ми, ще му се изсмеят в лицето.

— Ще го изслушат.

— Дотогава... — прошепна Боманян и се обърна към Годфроа д'Етижу.

Заповедта за смърт щеше да бъде дадена. Пред опасността Раул изпита неопишуема сладост. Още няколко секунди и жестът, чието изпълнение беше забавил, щеше да бъде направен.

— Още една дума — каза той.

— Говорете — изръмжа Боманян, — но при условие, че тази дума ще бъде едно доказателство против нас. Не искам да слушам повече обвинения. Какво ще мисли правосъдието, си е моя работа. Но аз искам едно доказателство, което да ми покаже, че не си губя времето, като споря с вас. Непосредствено доказателство, ако ли не...

Той отново беше станал. Раул се повдигна пред него и очи в очи, упорит, властен, произнесе отчетливо:

— Доказателство... ако ли не — смърт, нали?

— Да.

— Ето отговора ми. Седемте халки веднага, иначе...

— Иначе?

— Моят приятел ще връчи на полицията писмото, което бяхте написали до барон д'Етижу, за да му посочите средството, с което да хване Жозефин Балзамо и да го заставите да я убие.

Боманян се престори на изненадан.

— Какво? Писмо? Съвети за убийство?

— Да — потвърди Раул, — едно прикрито писмо, от което е достатъчно да се махнат излишните фрази.

Боманян избухна в смях.

— Ах! Да, зная... спомням си... една чернова...

— Една чернова, но тя е неопровержимото доказателство против вас, което искате.

— Действително... действително... признавам го — каза Боманян, продължавайки да бъде ироничен. — Само че аз не съм ученик и вземам нужните предпазителни мерки. Това писмо ми беше върнато от барон д'Етижу още в началото на нашето съвещание.

— Беше ви върнато копие, но аз запазах оригинала, който намерих в една цепнатина на бюрото със спускаща се ролетка, с което си служи баронът. Това е оригиналът, който моят приятел ще връчи на полицията.

Образуването около Раул кръг се разтвори. Яростните преди лица на двамата братовчеди сега не изразяваха друго освен тревога. Раул си даде сметка, че е приключил двубоят, без да е имало в действителност някаква битка. Схватката беше много добре проведена, той имаше толкова ловки похвати, че с тях доведе Боманян до трагично състояние, до положение да не може повече да разсъждава правилно и да различава слабите страни на противника.

Анонса за писмото Раул беше обявил така, като че ли притежаваше оригинала. Но на какво се облягате, за да го обяви? На нищо. По начина, по който Боманян изискваше неопровержимо и явно доказателство, преди да отстъпи, Раул почувства, че той не е уверен, че се огъва, и затова хвърли този блъф, благодарение на който успя.

Действително, Боманян скочи внезапно, без колебание и извъртане. Той отвори чекмеджето, взе седемте халки и каза просто:

— Кое ми гарантира, господине, че няма по-късно да си послужите с писмото против нас?

— Имате думата ми, господине, и впрочем обстоятелствата между нас няма да се стичат никога по един и същи начин. Следващия път вие бихте могли да вземете преднина.

— Не се съмнявам в това, господине — каза Боманян, едва сдържайки гнева си.

Раул грабна с трескава ръка халките. Всяка една от тях действително имаше от вътрешната си страна едно име. Върху къс хартия той бързо записа седемте имена на абатствата:

Фекамп,
Сен Вандрий,
Жумиеж,
Валмон,
Крюше льо Валас, Монаилие,
Сен Жорж дьо Бошераил.

Боманян беше позвънил, но спря слугата в коридора и каза, приближавайки се до Раул:

— За всеки случай, едно предложение... Вие познавате нашите стремежи. Знаете точно докъде сме стигнали и знаете, че целта не е далеч.

— Това е моето мнение — отговори Раул.

— Хубаво! Бихте ли приели, говоря без заобикалки, да се присъедините към нас?

— При същите условия както вашите приятели?

— Не, при същите условия, при които съм поставен аз.

Предложението бе лоялно и Раул бе поласкан от уважението, което му се оказваше. Може би той щеше да приеме, ако не беше Жозефин Балзамо. Но между нея и Боманян не можеше да има никакво съгласие.

— Благодаря ви — каза Раул, — но поради причини, засягащи само мен, ще трябва да откажа.

— Значи неприятел?

— Не, господине — конкурент.

— Неприятел — настоя Боманян, — и като такъв сте изложен на...

— Да бъда третиран като графиня Калиостро — прекъсна го Раул.

— Вие го казахте, господине. Знаете, че величието на нашата цел изисква средствата, които ние понякога сме принудени да приемаме.

Ако тези средства един ден се обърнат против вас, вие сам го пожелайте.

— Аз искам така. Боманян извика слугата.

— Изпратете господина.

Раул направи три дълбоки поклона и тръгна по коридора към вратата с шпионката, която го очакваше отворена. Там той каза на стария слуга:

— Една секунда, приятелю. Благоволете да ме почакате. Раул бързо се върна към кабинета, където тримата мъже се съвещаваха. Той застана на прага, с ръка на дръжката на бравата, за да си осигури отстъплението, и им каза любезно:

— Във връзка с фамозното и компрометиращо писмо трябвала ви направя признание: от него никога не съм взимал копие и моят приятел не би могъл да притежава оригинала. Това нека възвърне спокойствието ви. Все пак не мислите ли, че цялата история за приятел, който се разхожда около Префектурата и чака да стане четири часа и четиридесет и пет минути, е доста неправдоподобна? Спете спокойно, господа, и до нови срещи.

Той затвори врата под носа на Боманян и стигна до изхода, преди последният да има време да предупреди слугата.

Втората битка за деня бе също спечелена.

В края на улицата Жозефин Балзамо, която го беше отвела до Боманян, чакаше с глава, подадена от вратата на един фиакър.

— Кочияш — каза Раул, — гара Сен Лазар, на входа на линиите за провинцията.

Той скочи в колата и треперещ от радост, се провикна с интонация на завоевател:

— Дръж, скъпа, ето седемте необходими имена. Ето листа! Вземи го!

— Какво стана? — запита тя.

— Какво ли? Втора победа в един ден. Каква победа! Господи! Колко е лесно да се лъжат хората! Малко дързост, ясна мисъл, логика и безусловна воля да летиш към целта като стрела. Пречките от само себе си се премахват. Боманян е хитър, нали? Хубаво! Той се излъга като теб, моя скъпа Жозин. А? Прави ли ти чест твоят ученик? Двама първокласни майстори: Боманян и дъщерята на Калиостро

унищожени, превърнати в прах от един ученик! Какво ще кажеш за това, Жозин?

И добави, смеейки се:

— Но нали не ми се сърдит, скъпа, че ти говоря така?

— Не, не — каза тя с усмивка.

— Не те ли ядосва вече историята от преди малко?

— Ах! — отвърна тя. — Не ме питай повече за нея! Виждаш ли, не трябва да нараняват гордостта ми. Имам я в излишък и съм много злопамятна. Но на теб човек не може да се сърди продължително време. В теб има нещо особено, което обезоръжава.

— Боманян не беше обезоръжен, той, дявол да го вземе, не!

— Боманян е мъж.

— Е добре, ще обявя война на мъжете. Аз вярвам, че съм създаден за това, Жозин! Да, за авантюри, за победи, за свръхестественото, за приказното. Чувствам, че няма ситуация, от която да не мога да изляза с предимство. Кажи, Жозин, нали е съблазнително да се воюва, когато победата е сигурна?

По тесните улици на левия бряг колата се движеше с добро темпо. Пресякоха Сена.

— И аз ще победя, Жозин, още днес ще победя. След няколко часа дебаркирам в Лийбон. Откривам вдовицата Руселен и независимо дали иска или не, преглеждам дървеното сандъче, върху което е гравирана думата на тайната. И готово! С тази дума и с имената на седемте абатства да ме вземат дяволите, ако не спечеля наградата!

Жозин се смееше на неговия ентузиазъм. Той се радваше. Разказваше за своя двубой с Боманян. Целуваше младата жена, плезеше се на минувачите, отваряше прозорчето, обиждаше кочияша, чийто кон бил тичал „като плужек“.

— Хайде, в галоп, стар чешит! Как! Ти имаш честта да возиш в твоята колесница Бога на щастието и Кралицата на красотата и бойният ти кон не галопира?!

Колата се движеше по Авеню дьо л'Опера. Тя пресече по улица Пти Шам и улицата на Капуцините. По улица Комартен конят тръгна в галоп.

— Отлично! — извика Раул. — Пет без десет. Ще стигнем. Ти, разбира се, ще ме придружиш до Лийбон, нали?

— Защо? Безполезно е. Достатъчно е да отиде там единият от двама ни.

— Браво — каза Раул, — ти значи ми имаш доверие и знаеш, че няма да те измамя. Играта се води от нас двамата и победата па единия е победа и на другия.

Но когато приближиха пресечката с улица Обер, една двойна входна врата от лявата страна внезапно се отвори, колата зави, без да намалява ход, и влезе в просторен двор.

От двете страни на колата се появиха по трима мъже, Раул беше брутално сграбчен и отнесен, преди да направи опит за съпротива.

Той само можа да чуе гласа на Жозефин Балзамо, която, останала в колата, заповяда:

— Гара Сен Лазар, бързо!

Мъжете го вмъкнаха в къщата и го хвърлиха в полутъмна стая. Масивната врата се затръшна след него.

Възторгът, който преди малко бушуваше в Раул, бе толкова силен, че той не падна духом веднага. Продължи да се смее и шегува, но с нарастваща ярост, която изменяше тембъра на гласа му.

— Мой ред е сега!... Браво, Жозефин... Ах! Какъв урок на учителя! Ето кой е извозен! Точно в целта!... Е, наистина, не го очаквах. Колко ли са те забавлявали моите триумфални песни: „Аз съм роден за победи! За необикновеното, за приказното!“ Хайде, идиот! Когато някой е способен да надроби такава попара, той трябва да си затваря устата. Господи! Какъв провал!

Той се хвърли към вратата. Безполезно! Това беше здрава затворническа врата. Опита се да се изкачи до малкото прозорче, през което влизате малко жълтеникава светлина. Но как да го достигне? Изведнъж лек шум привлече вниманието му. Той забеляза в полумрака, че в единия горен ъгъл на стената беше пробита дупка и сега от нея се показваше цев на пушка. Пушката се местеше съобразно с неговите собствени движения.

Цялата му радост се прехвърли върху невидимия стрелец и той щедро го обсипа с ругатни:

— Негодник! Подлец! Хайде, слез от дупката си, за да ти обясня насаме кой съм. Какъвто и да е занаятът ти! И после, кажи на господарката си, че не може да отнесе съкровището в гроба си и че след малко...

Той внезапно млъкна. Неговото многословие му се стори глупаво. Обзе го примирение. Изтегна се на желязното легло, поставено в един алков, който едновременно служеше за тоалетна.

— Най-сетне, убий ме, ако това ти доставя удоволствие, но ме остави да спя.

Раул се престори, че спи. Той мислете. Трябвате да изясни положението си, като отчете неприятните изводи, които то съдържаха. Това беше твърде лесно нещо и се резюмираше с една фраза: „Жозефин Балзамо заемаше неговото място, за да обере плодовете на победата, която лично беше подготвил.“

Но какви сили би трябвало да има на свое разположение, след като бе организираща покушението за толкова кратко време? Раул беше сигурен, че никаква друга кола с Леонар или негов съучастник не ги следваше до жилището на Боманян. Жозефин с хората си, след като той е влязъл там. След което Леонар е отишъл да постави клопката на улица Комартен в жилище, специално предназначено за подобен случай, докато Жозефин Балзамо го чакаше.

Какво можеше да направи на неговата възраст и сам срещу подобни неприятели? От една страна, Боманян с цял полк сподвижници, готови на всичко. От друга — Жозефин Балзамо с мощно организираната си банда.

Раул взе решение:

„Когато по-късно се върна в правия път, както се надявам, или окончателно се ангажирам по пътя на приключенията — си каза той, — аз също ще разполагам с необходимите средства за действие. За нещастие, с тези на единаците! Само шефовете достигат целта! Аз надделях над Жозефин, но тя ще сложи тази вечер ръка на скъпоценното сандъче, докато Раул пъшка на влажната слама.“

Времето минаваше в размишления, когато изведнъж се почувства обзет от необяснимо вцепеняване, което се придружаваше от общо неразположение. Той се съпротивлява известно време, но много бързо мозъкът му се замъгли. Доповръща му се от усещане за тежест в стомаха.

За да преодолее слабостта си, се опита да върви. Това продължи малко, вцепенението нарастваше и той се хвърли отново на дюшека си — спомни си, че в колата Жозефин Балзамо беше извадила от джоба си

малка бонбонiera и вземайки две или три дражета, му беше предложила едно от тях с машинален жест.

„Ох! — облян в пот шепнете той, тя ме е отровила... дражето, което ми даде, е съдържало отрова...“

Това бе хрумване, правилността на което нямаше време да провери. Зави му се свят и му се стори, че обикаля около гигантска тръба, която постепенно се стеснява. Ругаейки, той най-после падна в нея.

Мисълта за смъртта го беше обзела до такава степен, че не беше много сигурен дали е жив, когато отново отвори очите си. Той мъчително вдиша дълбоко няколко пъти, ощипа се и заговори високо. Жив беше! Достигащите до ушите му шумове от улицата го убедиха в това.

„Разбира се, не съм умрял — си каза той. — Какво лошо мнение имам за жената, която обичам! Тя ми даде едно глупаво приспивателно и аз я набедих, че е отровителка.“

Не би могъл да каже точно колко време е спал. Един ден? Два дни? Повече? Главата му тежеше, разумът му отказваше да действа правилно. Крайниците му бяха схванати.

Край стената съгледа кошница с провизии, която предположи, че е била спусната през дупката. Пушката не се показваше вече от нея.

Раул беше гладен и жаден. Яде и пи. Умората му беше толкова голяма, че не реагирайте на мисълта за последиците, които тези ястия можеха да му причинят. Наркотик? Отрова? Много важно! Временен сън, вечен сън — всичко му беше безразлично. Той си легна и отново заспа за часове, за ноци, за дни...

Сънят му беше толкова кошмарен, че Раул д'Андреzi имате чувството, че усеща по няколко неща едновременно, че различава също в края на предишния тунел струя светлина, която белосва тъмните стени. Усещанията бяха по-скоро приятни. Те бяха без всякакво съмнение сънища, причинени от люлеене, ритмувано от равен, но непрекъснат шум на течаща вода. Той повдигна клепачи и в просъница забеляза правоъгълна рамка на картина, сюжетът се движете, развивате се в един постоянно подновяващ се пейзаж, светъл или тъмен, наводнен от слънце или плаващ в позлатен здрач. Раул помисли, че продължава да сънува. Но сънят беше свършил.

Отново беше гладен. Сега само трябва да протегне ръка, за да достигне храната. Хранете се бавно, за да се наслади повече. Приятно ухаещо вино придружаваше храната. То вливаше сякаш в жилите му своята слънчева енергия. Очите на Раул се изпълваха със светлина. Картината на стената се превърна в рамка на отворен прозорец, през който последователно се виждаха хълмове, ливади и селски камбанарии.

Той се намираше в друга стая, съвсем малка; усети, че тук е живял вече някога. Кога беше това? В коя епоха? Тук бяха дрехите, бельото и книгите му.

Една моряшка стълба се изправяше към потона. Защо да не я изкачи, дали имаше сили за това? Той поиска да изкачи стълбата и стана. Главата му повдигна един люк и се намери на открито. Отляво и отдясно река. Той прошепна: „Мостикът на «Безгрижния»...“ Сена. Реката на двамата любовници.

Направи няколко стъпки.

Жозин го чакаше, седнала в един плетен от раката стол.

Чувствата на ненавист и възмущение, които изпитваше към нея, се замениха с чувства на любов и силно желание, което го разтърсваше от глава до пети. А действително, беше ли някога изпитал и най-малка омраза или ненавист? Всичко се смеси в огромна нужда да я притисне в обятията си.

Неприятелка? Крадла? Може би престъпница? Не! Само жена, жена преди всичко. И то каква жена! Жена пламенна, чаровна и любяща. Ако имаше рай на земята, той би бил в нейните прегръдки.

Тя беше, както обикновено, облечена много скромно. Лек воал се спускаше пред лицето ѝ, омекотяваше блясъка на нейните коси и ѝ придаваше отбелязаната вече голяма прилика с „Девата“ на Бернардино Луии. Вратът ѝ беше открит — нежен и топъл. Фините ѝ ръце бяха положени върху коленете. Тя съзерцаваше стръмния наклон на брега. Нищо не можеше да изглежда по-чаровно и по-невинно от нейното лице с неподвижна усмивка, стоплена от дълбоко и тайнствено изражение.

Раул почти я докосвате, когато го забеляза. Тя леко почервеня и наведе очи, след като го погледна бързо под дългите си клепки. Никога една жена не би могла да покаже повече скромност и простодушен

страх, никога — по-малко престореност и кокетство. В този момент Раул разбра ясно колко дълбоко я обича.

Те се гледаха мълчаливо. Тя се опасяваше от този пръв контакт между тях. Не се ли гответе да я обиди? Или да си отиде с презрение, което е най-лошото от всичко. Това тя трудно би могла да преживее. Раул треперете като малко момче. Нищо друго не съществуваше за него в настоящата минута освен вечното право на влюбения — желанието за целувка, съединяването на ръцете и на въздишките, лудостта на погледите, които се преплитат, и на устните, които търсят тези на партньора, за да потънат в наслада.

Той падна на колене пред нея.

ГЛАВА X

ОСАКАТЕНАТА РЪКА

Мълчанието е откуп на една голяма любов, на което тя е осъдена по време на различни сътресения. Даже когато устните мълвят, шепотът от разменените думи не оживява унилата тишина на самотните мисли. Тогава всеки следва собствения си размисъл, без да желае да проникне в мисълта на другия. Безнадеждното признание, с което Раул беше готов да разкрие още веднъж сърцето си, постепенно затихваше в него.

Жозин също страдаше много. По връхлитащите я моменти на безкрайна умора тя можеше да отсъди, че се намира на ръба на същото признание, което би приближило любовниците повече, отколкото милувките. В един момент изглеждаше, че тя ще заплаче в прегръдките на Раул поради голямата покруса, която идваше след кризата при изоставянето. Но тя се съвзе веднага и мигом той я почувства далеч от себе си така, както никога досега.

„Тя не може да ми се довери — помисли той. — Тя е от тези същества, които живеят отделно от другите в една безкрайна самота. По този начин тя е пленница на илюзията, която не съществува, но иска да види, пленница на тайната, която сама е възприела за себе си и я държи в невидимите си прегръдки. Като дъщеря на Калиостро тя е свикнала на полусенките, на усложненията, на заговорите, на интригите, на подземните машинации. Що за окаян живот, Боже мой! Но хората са такива. Те сами намразват себе си. Разкажете на някого една от тези машинации и тя ще му даде нишката, която би го водила из лабиринтите на живота. Калиостро се страхува и започва да се отдръпва в себе си.“

Като контрамярка той също мълчеше и се пазеше да не направи намек за приключението, в което се бяха заангажирали, или за проблема, на който търсеха решение. Беше ли намерила ковчежето? Беше ли научила думите, които отваряха ключалката? Беше ли пъкнала

ръката си в легендарния гранитен камък и беше ли загребала милиони скъпоценни камъни?

Върху това и всичко останало цареше мълчание.

Щом минаха Руан, тяхното уединение се наруши. Леонар отново се появи. Той старателно избягваше всяка среща с Раул на палубата. Съзаклятничеството се възобнови. Берлината и неуморимите малки кончета всеки ден отвеждаха Жозефин Балзамо. Къде? Раул си отбеляза, че три от абатствата се намираха близо до реката: Сен Жорж дьо Бошервил, Жумиеж и Сен Вандрий. Но ако тя действително продължаваше да се осведомява, това значеше, че нищо не е още решено и че е претърпяла неуспех.

Тази мисъл го подбуди отново към действие. Той беше оставил велосипеда си в странноприемницата до Етижу. Когато приближиха селото, той слезе на брега, взе го и отиде в околностите на Лийбон, където живее майката на Бриджит. Там научи, че вдовицата Руселен е затворила къщата си преди дванадесет дни, т.е. по време на пътуването на Жозефин Балзамо — и каза на съседите си, че отива при дъщеря си в Париж. Пак от тях Раул научи, че един ден преди заминаването, вечерта, една дама я посетила.

Раул се завърна на катера чак в десет часа вечерта. Той беше закотвен до югозападния бряг на първия завой на реката след Руан. Малко преди да пристигне, Раул задмина берлината на Жозин, която едва се влачете, като че ли малките кончета на Леонар бяха капнали от умора. На брега на реката Леонар скочи, отвори вратата и изнесе на рамо безжизненото тяло на графинята. Раул му помогна и те настанаха младата жена в кабината ѝ. След малко дойде и моряшкото семейство.

— Погрижете се за нея — грубо каза Леонар на прислужниците. — Тя е само в безсъзнание. Но е опасно. Някой ще се опари, ако се опита да излезе вън от кораба.

Жозефин Балзамо бълнува през цялата нощ, но Раул не можа да разбере нито една от несвързаните ѝ думи, които се изливаха от устата ѝ. На сутринта тя беше вече здрава. Вечерта Раул отиде до съседното село и си купи един руански вестник, в който между разните случки от областта прочете:

„Вчера следобед на жандармерията в Кодебек е било съобщено, че дървар чул женски писъци за помощ откъм една изоставена пещ за добиване на вар, която се намирала в покрайнините на гората на

Молеврие. Жандармерията изпратила веднага на място сержант и жандарм. Когато те наближили до градината, в която била построена пещта, видели през оградата, че двама мъже влачели по склона една жена към затворена кола, пред която стояла права жена.

Принудени да заобиколят овощната градина, жандармите достигнали до входа ѝ едва след заминаването на колата. Преследването започнало веднага, преследване, което би трябвало да завърши с лесна победа за конната жандармерия, но въпросната кола била впрегната с два толкова бързи коня и коларят познавал така добре цялата местност, че успял да се измъкне по кръстосаните пътища, които отиват на север, между Кодебек и Мотвил. Освен това паднала нощта и било невъзможно да се установи къде успяла да се скрие бандата.“

„Това никога няма да се установи — си каза самоуверено Раул. Никой друг освен мен не ще може да разреши тази загадка, защото само аз знам откъде са тръгнали и къде са пристигнали.“

Той поразмисли и стигна до следните заключения: „Без съмнение вдовицата Руселен е била затворена в изоставената варница под надзора на някой съучастник. Жозефин Балзамо и Леонар, които са я привлекли във от Лийбон и затворили, са идвали всекидневно при нея, за да я разпитват за неща, които вдовицата по всяка вероятност не знае. Вчера разпитът е бил сигурно малко по-жесток от обикновено. Вдовицата Руселен е започнала да вика. Жандармите са пристигнали. Безумно бягство. По пътя са оставили пленницата в друг, предварително подготвен затвор и още веднъж се спасяват. Всичките тези емоции са предизвикали у Жозефин Балзамо една необичайна за нея нервна криза. Тя е изгубила съзнание.“

Раул разгърна една подробна карта на района. От гората на Молеврие до „Безгрижния“ директният път беше тридесетина километра. Тук, в близост до този път, по-малко или повече вдясно или вляво, е затворена вдовицата Руселен.

„Хайде — каза си Раул, — теренът на битката е очертан и часът за моето излизане на сцената е близък.“

От следващия ден той започна издирванията си, като се шляеше по нормандските пътища и се стараше да възстанови местата за спиране на „една стара берлина, впрегната с две малки кончета“.

Разследването трябваше да има някакъв логичен и съдбоносен резултат.

Тези дни бяха може би дните, в които любовта на Жозефин Балзамо и на Раул прие характера на най-неутолима страст и ненаситно желание за обладаване. Младата жена, която бе търсена от полицията и която не забравяше инцидента в странноприемницата на майка Васъор, не се осмеляват да напусне „Безгрижния“ и да обикаля областта Ко. Така, между експедициите си Раул я намираще отново в каютата на корабчето тръпнеща и ненаситна и те веднага се хвърляха в прегръдките си, за да вкусат от насладите, на които и двамата предчувстваха приближаващия край.

Мъчителни радости, каквито могат да имат двама любовници, на които съдбата предварително е предопределила раздяла. Мъчителни радости, които съмнението отравя. Единият и другият отгатваха своите потайни намерения и когато устните им бяха слети, всеки от тях знаеше, че другият, макар и обичащ го, се ръководи от необичайно за момента усещане — усещането, че не трябва да обича, а да мрази, да вижда в партньора си неумолим съперник.

— Обичам те, обичам те — отначало повтаряше Раул, докато в дъното на душата си търсете средства да отскубне майката на Бриджит Руселен от ноктите на Калиостро.

Те понякога се притискаха един към друг с настървението на двама неприятели, които се сражават. Бруталност витаеше в техните милувки, заплаха — в техните очи, омраза — в техните мисли, безнадежност — в тяхната нежност. Можеше да се каже, че ръководно начало в техните действия бе откриването на слабото място у другия, където нараняването би било най-болезнено.

Една нощ младият човек почувства, че има някой до леглото му, и се събуди. Жозин беше дошла до леглото и го гледаше на светлината на една лампа. Той изтръпна. Нейната усмивка му се стори лота и жестока.

— Какво ти е? — каза той. — Какво искаш?

— Нищо... нишо... — каза тя с разсеян глас и се отдалечи. Но тя веднага се върна към него и му показва една фотография.

— Намерих я в портфейла ти. Невероятно е, че пазиш у себе си и портрет на друга жена. Коя е тя?

Той бе разпознал фотографията на Кларис д'Етижу и отговори колебливо:

— Не зная... някаква случайност...

— Хайде — грубо каза тя, — не лъжи. Това е Кларис д'Етижу. Мислиш ли, че никога не съм я виждала и не зная нищо за връзката ви? Тя ти е била любовница, нали?

— Не, не, никога — бързо отговори той.

— Тя е била твоя любовница — повтори тя, — убедена съм в това. Кларис те обича и вие още не сте скъсали връзката си.

Той повдигна рамене и се опита да защити младото момиче, но тя рязко го прекъсна.

— Хайде де, разказваш ми глупости, мили мой. Но стига по този въпрос. Ти си предупреден, така е по-добре. Нищо не ме кара да я търся, но ако обстоятелствата я изпречат някога на пътя ми, толкова по-зле за нея. Горко ѝ.

— И толкова по-горко за теб, Жозин, ако падне само един косъм от главата ѝ! — се провикна той безочливо.

Тя пребледня. Брадичката ѝ леко потрепера. Сложи ръка на гърлото му и прошепна:

— Значи се осмеляваш да вземаш нейната страна, против мен!... Против мен...

Студената ѝ ръка бавно започна да се свива. Раул помисли, че тя иска да го удуши, и с един скок се измъкна от леглото си. На свой ред тя се уплаши и мислейки, че ще я нападне, измъкна от корсажа си стилет, чието острие заплашително проблесна.

Те се наблюдаваха така, един срещу друг. Раул не можа да издържи тази мъчителна сцена и извика:

— Ох! Каква мъка, Жозин! Можеше ли да се предполага, че някога ще стигнем дотук?

Тя се отпусна на леглото трогната, докато той се хвърли в нозете ѝ.

— Целуни ме, Раул... целуни ме... и да не мислим вече за нищо.

Те страстно се прегърнаха, но той забеляза, че не беше пуснала стилета и че само едно движение беше достатъчно, за да му го забие във врата.

На другия ден Раул излезе от „Безгрижния“ още в осем часа сутринта.

„Не трябва да очаквам нищо от нея — каза си той. — Любов — да, тя ме обича, и то искрено. И тя би желала като мен тази любов да бъде безрезервна. Но това не може да бъде. Тя има душа, която не се доверява на приятел. Тя се опасява от всички, но на първо място от мен.“

В действителност за него тя оставаше непроницаема. Въпреки всички подозрения и всички доказателства и независимо, че духът на злото витаеше в нея, той отказваше да приеме, че тя би могла да стигне до престъпление. Мисълта за убийство не можеше да се свърже с това нежно лице, което омразата и ненавистта не успяваха да превърнат в по-малко привлекателно.

Но той мислеше и за Леонар. Не се съмняваше, че този човек е способен да подложи майката на Руселен на ужасни мъки.

Между Руан и Дюклер пътят минава покрай овощни градини, покрай села и скали от варовик, които образуват брега на реката от тази страна. В тези скали има издълбани от природата дупки, които служат често на работници или на селяни да оставят в тях своите инструменти, а понякога да преспиват и самите те. Една от тези пещери бе обитавана от трима мъже, които плетяха кошове от тръстика. Пред тази пещера имаше малка разградена зеленчукова градина.

След внимателно наблюдение и няколко подозрителни подробности Раул дойде до заключение, че бащата Корбю и двамата му сина са тримата помагачи, които Жозин Балзамо наемаше за по малко навсякъде, и предположи също, че тяхната пещера беше измежду тези убежища, странноприемници, хангари, варници и други, с които тя беше изпъстрила страната.

Но това бе заключение, което той трябваше да провери, без да буди подозрение. Той реши да се появи при неприятеля от друга посока, затова се качи на скалите и се върна по тях към Сена по един горски път, който завършваше четири или пет метра над пещерата.

Той престоя там два дни и две нощи, като се хранеше с донесените провизии и спеше на открито. Невидим сред гъстата растителност и високата трева, той следеше живота на тримата мъже. На втория ден дочу разговор, от който разбра, че са натоварени с пазенето на вдовицата Руселен, която след тревогата в Молеврие те държаха затворена в дъното на своето леговище.

Как да я освободи? Или, най-малкото, как да отиде при нея и да получи от нещастницата указанията, които тя, без съмнение, бе отказала на Жозефин Балзамо. Като се съобразяваше с навиците на Корбю, Раул напразно измисляше различни планове. На третия ден сутринта той забеляза от наблюдателницата си, че „Безгрижния“ слезе по течението и акостира на един километър над пещерата.

Към пет часа следобед двама души пресякоха мостика, стъпиха на сушата и бавно тръгнаха покрай реката. По походката той разпозна Жозефин Балзамо въпреки облеклото ѝ на жена от простолюдието. Леонар я придружаваше.

Те се спряха пред пещерата на тримата Корбю и се заприказваха с тях като с хора, които срещат за пръв път. После, като видяха, че по пътя няма никой, бързо влязоха в зеленчуковата градина. Леонар изчезна — без съмнение във вътрешността на пещерата, а Жозефин Балзамо остана отвън, седнала върху стар люлеец се стол в сянката на завесата от храсти.

Старият Корбю плевеше градината. Синовеите му плетяха кошовите си под едно дърво.

„Разпитът се подновява — помисли Раул д'Андрези, — колко жалко, че не мога да присъствам на него.“

Той наблюдаваше Жозин, чието лице беше почти напълно скрито под надвисналата периферия на голяма сламена шапка, каквато носят селянките през горещите дни.

Тя не се помръдваше, седеше малко прегърбена, с лакти опрени на коленете.

Измина доста време. Раул се чудеше какво може да направи в тази ситуация, когато му се стори, че чува до себе си стенание, последвано от заглушени викове. Да, това наистина ставаше някъде до него. Стенанията се чуваха в средата на туфите от трева, които го заобикаляха. Но как беше възможно?

Той допълзя до мястото, където шумът бе най-силен, и нямаше нужда от продължителни разследвания, за да разбере причината. Сред мъх и корени едва се забелязваше малка купчина от тухли, които се издигаха над равномерния пласт от хумус. Това бяха останките от някогашен комин.

Чудото лесно се обясняваше. Пещерата на Корбю сигурно свършваше с нещо като задънен проход доста надълбоко в скалата и

прорязан с отвор, който някога е служел за комин. През отвора и през срутванията звукът достигаше до повърхността.

Чуха се още два по-сърцераздирателни писъка. Раул помисли за Жозефин Балзамо. Като се обърна, той я забеляза отново да седи в края на зеленчуковата градина. Наведена, с неподвижно тяло, тя разсеяно късате листчетата на една латинка. Раул поиска да повярва, че тя не е чула нищо. Може би тя даже нищо не знаеше?...

Въпреки всичко изтръпна от негодувание. Присъстваше или не на ужасния разпит, на който бе подлагана нещастницата в пещерата, не беше ли тя също престъпница? Упоритите съмнения, от които тя излизаше досега чиста в ума на Раул, не трябваше ли да се заменят с увереност пред неумолимата реалност? Всичко, което той предчувствате за нея, всичко, което се опасявате да узнае, беше истина, защото в края на краищата тя командваше работата, с която натоварваше Леонар, и тъй като не понасяше ужасната гледка, стоеше навън видимо безучастна, но потръпваща от напрежение.

Раул много предпазливо отстрани парчетата тухли и буците пръст. Когато свърши това, стоновете бяха престанали, но звукът от думите се качваше до него слабо различим, като шептене. Следователно трябват да продължи работата си, за да освободи напълно горния отвор на тръбата. Тогава, след като се наведе и долепи глава до отвора, Раул, увиснал както само на него му се удаваше за грапавините на стената, се заслуша.

Преплитаха се два гласа: този на Леонар и един женски, без никакво съмнение на вдовицата Руселен. Изглежда, че нещастницата беше напълно изтощена и жертва на неизразим ужас.

— Да... да... — шепнеше тя, — продължавам, защото обещах, но съм толкова уморена!... Трябва да ме извините, добри ми господине... И после, това са много стари събития... двадесет и четири години са минали оттогава...

— Стига си бърборила — изгрухтя Леонар.

— Да — отново продължи тя. — Ето... това беше по време на войната с Прусия... извинете... минали са двадесет и четири години... Когато прусаците приближаваха Руан, където ние живеехме, понеже моят беден мъж беше каруцар, у нас дойдоха двама господа... господа, които ние никога не бяхме виждали. Те искаха да се измъкнат от града на село с куфарите си, както много други по това време, нали?

Спазариха се за цената и без да се бавят, защото те бързаха, моят мъж ги откара с колата си. За нещастие, поради реквизицията разполагахме само с един кон, и то доста немощен. Освен това валеше сняг на парцали... на десет километра от Руан конят паднал и повече не се вдигнал... Господата... двамата господа треперели от страх, защото можело прусаците случайно да се появят. Точно тогава един човек от Руан, когото мъжът ми добре познавал, довереният слуга на кардинал Боншоз, на име Жобер, минал с колата си... Вие сега виждате... Приказва се... Двамата господа му предложили голяма сума, за да купят коня му. Те го умолявали, заплашвали го... и после като луди се хвърлили върху него, за да го убият... за да се опитат да го убият въпреки молбите на мъжа ми... След това те влезли в кабриолета, където намерили едно сандъче, взели го със себе си, впрегнали в колата ни коня на Жобер и заминали, като го оставили полумъртъв...

— Напълно мъртъв — уточни Леонар.

— Да, моят мъж узна това месеци по-късно, когато можа да се върне отново в Руан.

— И в този момент той не ги ли издаде?

— Да... без съмнение... може би той би трябвало да ги издаде... да... би трябвало, но... — мърмореше смутено вдовицата, — само...

— Само че — присмя се Леонар — те са били купили мълчанието му, нали? Сандъчето, отворено пред него, е съдържало бижута... те са дали на съпруга ти неговия дял от плячката...

— Да... да... — каза тя — пръстените... седемте пръстена... но не поради това пази мълчание... Бедният ми мъж беше болен... Той умря почти веднага след завръщането си.

— А сандъчето?

— То е останало празно в колата. Мъжът ми го донесе с пръстените. И аз като него мълчах. Това беше една стара история, освен това се страхувах от скандал... Биха могли да обвинят мъжа ми. Аз се оттеглих в Лийбон с дъщеря си, само че когато тя ме напусна, за да отиде в театъра, ѝ дадох пръстените... които самата никога не бях поискала да пипна... Ето цялата история, добри ми господине, не ме питайте повече за нея.

Леонар изръмжа отново:

— Как! Цялата история!...

— Аз не знам повече за нея — каза уплашено вдовицата Руселен...

— В този си вид историята не е интересна. Ако говорим двамата сега, то е заради друго нещо... Добре го знаете, дявол да го вземе!

— Какво?

— Гравираните букви от вътрешната страна на капака на ковчежето, всичко е там...

— Наполовина изтритите букви, аз ви се кълна, добри ми господине, че никога не съм могла да прочета... хм... не мога да чета...

— Така да бъде, искам да го вярвам. Но ние отново се връщаме в началото на разговора: какво стана със сандъчето?

— Казах ви: взеха го от мен същата вечер, когато вие дойдохте в Лийбон с една дама... тази дама, която носи плътна воалетка.

— Взеха го... кой?

— Един човек...

— Един човек, който го търсете?

— Не, той случайно го видя в ъгъла на хамбара. То му хареса като антика.

— Името на този човек, вече сто пъти ви питам.

— Не мога да го кажа. Това е една личност, която ми е направила много добро през живота, и тъй като ще му навредя, ще му причиня болка, не ще го кажа...

— Този някой е първият, който би ви казал да говорите...

— Може би... може би... но откъде да знам. Не мога да му пиша... Виждаме се от време на време... Ето, трябва да се видим следващия четвъртък... в три часа...

— Къде?

— Невъзможно... нямам право...

— Какво? Трябва ли да започвам отново? — запита нетърпеливо Леонар.

Вдовицата Руселен се ужаси:

— Не, не! Ах, добри ми господине, не! Умолявам ви. Тя изпищя от болка.

— Ох! Бандит... какво ми направи?... Ох! Бедната ми ръка...

— Хайде, по дяволите, говори!

— Да, да... обещавам ви...

Но гласът на нещастницата угасваше. Тя бе на края на силите си. Обаче Леонар настоя и Раул долови няколко накъсани от безпокойство думи...

— Да... ето... трябва ла се видим в четвъртък... на стария фар... И после, не... нямам право... предпочитам да умра... правете каквото искате... наистина... предпочитам да умра...

Тя млъкна. Леонар изръмжа:

— Хубаво! И какво? Какво й стана на тази твърдоглавка? Надявам се, че не е мъртва?... А, магарице, ти ще говориш!... Давам ти десет минути, за да признаеш...

Вратата се отвори, после отново се затвори. По всяка вероятност той отиваше да съобщи на Калиостро получените сведения и да получи нови инструкции за посоката, която трябваше да придаде впоследствие на разпита. Моментално Раул се надигна и ги видя под себе си, седнали един до друг. Леонар възбудено обясняваше нещо. Жозефин слушаше.

Негодници! Раул ги ненавиждаше и двамата, единия колкото другия. Стенанията на вдовицата Руселен го бяха потресли и сега гореше от гняв и желание да действа. Нищо на света не можеше да му попречи да спаси тази жена.

Според навика си той пристъпи към действие в същия момент, в който представата за нещата, които трябваше да извърши, се разви пред него в своя логически вид. Сполуката зависи от дързостта, с която човек се устремява през препятствията, които предварително не познава.

Той хвърли поглед към неприятелите си. И петимата се намираха далеч от пещерата. Той бързо влезе в комина, като се стремеше да се държи прав. Неговото намерение беше да пробие колкото е възможно по-внимателно проход сред развалините, но почти веднага беше повлечен от един сипей, предизвикан от срутване. Само с един тласък той падна от високо, придружен от грохота на камъните и тухлите. Ослуша се. Никой не идваше.

Тъмнината бе толкова голяма, че той сметна, че се намира в огнището на камината. Но протягайки ръце, установи, че коминът завършва директно в пещерата, или по-скоро в нещо като отвор, издълбан в задната ѝ част. Отворът беше толкова тесен, че веднага ръката му срещна друга ръка, която му се стори гореща. Неговите очи,

привикнали с тъмнината, видяха искрящи зеници, които се вторачваха в него, едно мъртвобледо и изтерзано лице, което страхът изкривяват в конвулсии.

Вдовицата не беше нито завързана, нито със запушена уста. Какво по-хубаво! Обаче слабостта и уплахата на пленницата правеха невъзможно бягството.

Той се наведе и ѝ каза:

— Не се страхувайте. Аз спасих от смърт дъщеря ви Бриджит, също жертва на тези, които ви измъчват заради това сандъче и пръстените. По следите ви съм от вашето заминаване от Лийбон и идвам да ви спася при условие, че никога няма да кажете нищо за това, което се е случило.

Но той разбра, че обяснения не са необходими. Нещастницата беше неспособна да разбира. Без да се бави повече, Раул я взе на ръце и я натовари на рамото си. После пресече пещерата и бутна леко вратата. Както предполагаше, тя не беше заключена.

Жозин и Леонар продължаваха спокойно да разговарят. Зад тях, под зеленчуковата градина, се простираше пътят до голямото село Дюклер и по този път имаше множество каруци на селяни, които пътуваха в двете посоки.

Раул издебна удобен момент, с един замах отвори вратата, спусна се по склона и сложи вдовицата Руселен на земята до пътя.

Веднага се чуха ужасни крясъци. Тримата Корбю и Леонар се хвърлиха напред в необмислен щурм. Но какво можеха да направят? Една кола се приближаваше от едната посока. Друга от противоположната. Да атакуват Раул в присъствието на свидетели и да си вземат със сила вдовицата беше безумие. Щяха да поемат върху себе си неизбежна опасност и да попаднат в ръцете на правосъдието. Те веднага се спряха. Стана това, което Раул беше предвидил.

Със спокоен тон Раул запитва двама монаси с коси до раменете, единият от които караше малка карета, впрегната със стар кон, дали могат да помогнат на една бедна жена, която бил намерил припаднала встрани от пътя, със смазани по всяка вероятност от някоя кола пръсти.

Добрите хора, които ръководеха в Дюклер приюта и малката аптека, се забързаха. Те настаниха вдовицата Руселен в каретата и я загърнаха с шалове. Тя не беше дошла на себе си и бълнуваше,

клатейки сакатата си ръка, на която палецът и показалецът бяха окървавени и подпухнали.

Каретата замина в лек тръс.

Раул остана неподвижен, скован от гледката на тази изтерзана ръка, и вълнението му беше такова, че не забеляза маневрите на Леонар и тримата Корбю, които започнаха да го заобикалят, за да се нахвърлят върху него. Когато той ги забеляза, четиримата мъже го бяха вече обградили и търсеха начин да го изблъскат в зеленчуковата градина... Никакъв селянин не се виждате сега по пътя и за Леонар положението изглеждаше толкова благоприятно, че той измъкна ножа си. Нямахше почти никаква надежда за спасение.

— Махни ножа и ни остави! — извика му Жозин. — Вие, Корбю, също. Без глупости, а?

Тя не беше станала от мястото си по време на цялата сцена и сега се появи внезапно в началото на храстите. Леонар протестира:

— Без глупости? Глупост е да го оставим. Най-после успяхме да го хванем!

— Махай се — настоя тя.

— Но тази жена... тази жена ще ни издаде!...

— Не, вдовицата Руселен няма интерес да говори. Напротив!

Леонар се отдалечи. Тя се приближи и застана до Раул.

Той я изгледа продължително с поглед, непредвещаващ нищо добро. Тя се обезпокои до такава степен, че незабавно се пошегува, за да наруши тишината.

— Всеки по реда си, нали, Раул? Между теб и мен успехът преминава от единия към другия. Днес ти взе надмощие. Утре... Но какво ти е? Имаш толкова смешен вид... и толкова сурови очи...

Той отговори простиичко:

— Сбогом, Жозин. Тя леко пребледня.

— Сбогом? — запита тя. — Искаш да кажеш „довиждане“.

— Не, сбогом.

— Тогава... тогава... това означава, че не искаш да ме виждаш повече?

— Не искам да те виждам повече.

Тя наведе очи. Нервна тръпка раздвижи клепачите ѝ. Устните, които се усмихваха, изведнъж се свиха болезнено. Накрая тя прошепна:

— Защо, Раул?

— Защото видях едно нещо — отговори той, — за което не мога да ти простя.

— Какво нещо?

— Ръката на тази жена.

Тя помръкна и започна да заеква:

— Ах! Разбирам... Леонар й е причинил болка... Но аз му забраних... и мислех, че е била подложена на обикновен разпит.

— Лъжеш, Жозин. Ти чуваше виковете на тази жена, както си ги чувала в гората Молеврие. Ти си, която насочи съучастника си към малката къща в Монмартър със заповед да убие Бриджит Руселен, ако се противопоставя. Ти си, която неотдавна е сложила отровен хап сред лекарствата на Боманян. Ти си, която по-рано е премахнала двамата му приятели Дени Сен Обер и Жорж д'Еснова.

Тя се възмути.

— Не, не, забранявам ти... това не е истина и ти го знаеш, Раул.

Той сви рамене.

— Да, легендата за другата жена, създадена от нуждите на виновната... друга жена, която прилича на теб и която извършва престъпления, а ти, Жозефин Балзамо, се задоволяваш с по-малко груби авантюри! Аз повярвах на тази легенда. Заблудих се от историята за идентичната жена, дъщеря, внучка, правнучка на Калиостро. Но с това е свършено, Жозин. Ако моите очи се затваряха доброволно, за да не виждат онова, което ме плашеше, видът на тази осакатена ръка ги отвори окончателно, за да видят истината.

— За лъжата, Раул, за изопачените тълкувания! Не познавам двамата мъже, за които говориш. Не съм ги убила!

Той каза уморено:

— Възможно е. Но е напълно невъзможно отсега нататък да те виждам през тази мистериозна мъгла, която те скрива. Ти ми се представяш вече такава, каквата си, тоест като престъпница.

И прибави съвсем тихо:

— Даже като една болна. Ако има някъде лъжа, това е красотата ти.

Тя мълчеше. Сянката от нейната сламена шапка още повече смекчаваше нежно изваяния й профил. Обидите на нейния любовник

никак не я засягаха. Тя беше цялата съблазън и очарование. Струваше й се, че е невъзможно да бъде изоставена.

Той беше развълнуван до дъното на душата си. Никога не му беше изглеждала толкова красива и толкова желана. Искаше му се да я притисне в прегръдките си, да я грабне на ръце и да се скрие в пещерата, за да се наслади още веднъж на нейните прелести. И се запита дали не е луд, че иска да си възвърне свободата, която би проклинал още от следващия ден.

Тя възрази на предишните му думи:

— Моята красота не е лъжа, Раул, и ти ще се завърнеш, защото съм красива само за теб и принадлежа само на теб.

— Няма да се върна, Жозин.

— Ти не можеш да живееш повече без мен, Раул. Знай, „Безгрижния“ е наблизо. Там ще те чакам утре...

— Няма да се върна на него, Жозин — каза той, готов веднага да падне на колене.

— В такъв случай защо трепериш? Защо си толкова блед?

Той разбра, че неговото спасение зависи от мълчанието му и че трябваше да избяга без отговор и без да обръща глава.

Отблъсна ръцете на Жозин, която се опитваше да го прегърне, и си отиде.

ГЛАВА XI

СТАРИЯТ ФАР

През цялата нощ Раул въртя педалите по пътищата, които се мяркаха пред очите му. Той не толкова искаше да открие следи, колкото да се отдаде на една спасителна умора. Сутринта, напълно изтощен, отседна в единствения хотел в Лийбон.

Опасяваше се да не го разбудят, затова завъртя два пъти ключа на вратата и го изхвърли през прозореца. Спа повече от двадесет и четири часа.

Когато се събуди, вече облекчен и възстановен, той имаше в главата си само една мисъл — да се качи отново на велосипеда си и да се върне на „Безгрижния“. Борбата против любовта продължаваше. Разумът трябваше да надделее над желанието.

Раул беше много нещастен. Никога досега не беше страдал истински. Винаги се подчиняваше на капризите си, а сега се налагаше да ги потиска. Виждате му се безсмислено да се гневи на тази безнадеждност, на която би могъл толкова лесно да сложи край.

„Защо да не отстъпя — каза си той, — по-умните винаги отстъпват. За два часа съм там. И кой ще ми попречи да си замина отново няколко дни по-късно, когато бъда по-добре подготвен за разрив? Ще прекарам още една нощ с нея. Само една нощ ми стига, а после да става каквото ще.“

Но не можеше да отиде. Видът на осакатената ръка неотстъпно го преследваше, командваше поведението му и го заставяше да си припомни всички други варварски и отвратителни действия на любовницата си, за да не приеме тази необяснима постъпка.

Жозин, неговата Жозин беше направила това: следователно Жозин беше нареждала да се убива, следователно Жозин не би отстъпила, ако се наложеше да се убива. Нещо повече — за нея беше естествено и просто да убива, когато престъплението би могло да бъде необходимо за начинанията ѝ. Обаче Раул се страхуваше от престъпление. Това беше физическо отвращение, бунт на съвестта му.

Мисълта, че може да бъде въввлечен в дело, което се отклонява от правия път, и да пролее кръв, все още му причиняват ужас. И ето че този ужас трагично се преплиташе с образа на жената, която обичате повече от всичко.

Той остана, но с цената на какви усилия! Колко ридания успя да потисне! През какви страдания премина изнемощелият бунтовник! Жозин му протягате красивите си ръце и му поднасяте за целувка устните си. Как да устои на призива на съблазнителното създание?

Засегнат толкова дълбоко в своя егоизъм, за пръв път Раул осъзна безкрайната мъка, която беше причинил на Кларис д'Етижу. Той отгатна нейните сълзи. Представи си покъртителното нещастие на този разочарован живот. Разтърсван от угризения на съвестта, той ѝ написа пълни с нежност слова, в които ѝ напомняте прекрасните часове на тяхната кратка любов.

Направи нещо повече. Тъй като знаеше, че младото момиче получава директно писмата си, осмели се да ѝ изпрати едно.

„Простете ми, скъпа Кларис. Постъпих с вас като последен негодяй. Надявам се на бъдещето. Мислете за мен със снизходителност, достойна за благородното ви сърце. Още един път прося извинение, скъпа Кларис.

Раул“

„Ах — казваше си той, — ако бях близо до нея, колко бързо щях да забравя тези грозни неща! Основното е не да имаш чисти очи и нежни устни, а една честна и искрена душа като тази на Кларис!“

Само че хубавите очи и усмивка на Жозин го привличаха; когато имаше милувките на младата жена, той не мислеше за душата ѝ, която не беше нито искрена, нито честна.

Между другото през свободното си време той търсеше стария фар, за който беше говорила вдовицата Руселен. Тъй като знаеше, че тя живееше в Лийбон, ни най-малко се съмняваше, че фарът е разположен някъде в близките околности. Това бе причината за взетото от него направление още първата вечер.

Той не се мамеше. Успя да узнае, че в съседство със замъка Танкарвил сред гората има изоставен фар. Собственикът на този фар

поверил ключовете му на вдовицата Руселен, която всяка седмица, точно в четвъртък, отивала там, за да го почиства и поддържа. Една обикновена нощна експедиция го снабди с тези ключове.

Сега два дни го деляха от датата, на която напълно сигурно лицето, притежаващо сандъчето, трябваше да се срещне с вдовицата. Тъй като тя нямаше възможност да отмени срещата, всичко се подреждаше според желанието на Раул. Той щеше да се възползва от свиждането, което считаше за много важно.

Тази перспектива го успокои. Той отново се зае с проблема, с който се занимаваше от няколко седмици и чието решение считате за предстоящо.

Той не остави нищо на случая. Предишния ден посети мястото на срещата. Старият фар имаше само една стая, цялата мебелировка на която се състоеше от два стола.

В четвъртък, един час по-рано, Раул пресече с бодър ход гората Танкарвил. Сполуката му изглеждаше сигурна и той вече предвкушаваше радостта от победата.

Една част от тези гори, отделени от парка на замъка, се простираха до Сена и изобилстваха със скали. Пътят се разделяше на едно кръстовище и единият водеше през проходи и стръмни наклони към стръмен нос, където се издигаше изоставеният фар. Понякога, обикновено в неделя, той бе посещаван от туристи. Те идваха заради хубавата гледка, която се открива от фара. Наистина тя беше грандиозна и обхващаше хоризонта от ръкава на реката при Танкарвил чак до устието на реката. Откъм реката фарът се различаваше трудно. Гъста зеленина през това годишно време препречват погледите на туристите.

Както казахме, долу имаше само едно помещение с два прозореца. Входната врата беше откъм гората и до нея се стигаше, като се пресече едно оградено място, обрасло с коприва и буренак.

Колкото повече приближаваше стария фар, толкова Раул забавяше стъпките си. Той имаше неясно предчувствие, впрочем напълно оправдано, че главните противници се бяха подготвили, и то не за среща със съперник като него, а за генералното сражение в една война за окончателното завоюване на тайната и за крайната победа.

Единият от тези противници беше Калиостро, която като него знаете изтръгнатите признания на вдовицата Руселен и която,

неспособна да се примириява със загуби, разполагаща с неограничени средства за разследване, би трябвало лесно да намери този фар, за да разиграе последното действие на драмата.

„И не само — каза полугласно той, подигравайки се със себе си — се питам дали няма да присъствам на срещата, но се надявам, че тя ще бъде там и че ще я видя отново. А после ние, двамата победители, ще палнем в обятията си.“

През високата каменна ограда с набучени късчета от счупени бутилки Раул едвам се промъкна в двора. Добре, че беше светло. По тревата не се различаваха следи. Но Раул бързо си даде сметка, че оградата би могла да се прехвърли на друго място и някой да се вмъкне в помещението през един от гледащите към брега прозорци.

Сърцето му биеше силно. Той стисна юмруци и се приготви за съпротива, ако попадне на някаква клопка.

„Колко съм глупав — помисли той. — Откъде накъде клопка?“

Той отключи проядената от червеи врата и влезе.

Изненадата беше голяма. Някой се беше скрил зад вратата, предварително готов за скок. Раул нямаше време да се обърне срещу нападателя. Преди да успее да се опомни, около врата му бе метнато въже, което го затегли назад. Яко коляно се заби брутално в кръста му. Почти задушен и превит на две, Раул загуби равновесие и тежко падна на земята.

— Добре изиграно, Леонар! — промърмори той. — Хубав реванш, приятелю!

Той се лъжеше. Това не беше Леонар. В мъжа, който му се мярна в профил, той разпозна Боманян. Докато последният му завързваше грубо ръцете, поправи грешката си и призна своята изненада със следните думи:

— Я виж, я виж, разпопения!

Въжето, което го стягате, беше прокарано през една халка на стената, точно над единия прозорец. Боманян, който действаше с бързи и нервни движения, като че ли шокиран от случилото се, отвори прозореца и леко откряна прогнилите капаци. След това, като използваше халката за скрипец, той изтегли въжето и принуди Раул да се изправи. Раул успя да хвърли поглед навън към вертикалните скали, върху които беше кацнал фарът.

Стръмни сипеи се спускаха към обсипаните със зеленина дървета. Реката не се виждате.

Боманян се обърна и прилепи гърба на пленника към жалюзите. Въжето, което стягате китките на Раул, бе прекарано и около глезените му. Той се оказа в доста неудобно положение. Нещата стояха така — ако се опита да тръгне напред, въжето, което бе около шията му, щеше да се затегне и да го удуши, а ако се опиташе да се дръпне назад, щеше да падне през отворения прозорец и да се обеси.

— Великолепно положение, за да проведем сериозен разговор — изръмжа Раул.

Впрочем той реши. Ако намерението на Боманян беше да му даде право на избор между смърт и признаване на всичко, до което той, Раул, е успял да се добере в разплитането на голямата тайна, без ни най-малко колебание, щеше да говори. Животът беше много хубав и на него му се живееше на всяка цена.

— На вашите заповеди — каза той. — Питайте.

— Млъкни! — извика му ядосано Боманян и продължи работата си. Тя се състоеше в това да му напъха един мръсен парцал в устата и да го пристегне с копринена кърпа, която завърза на тила му. Раул не можеше да издаде нито звук.

Боманян изглежда не беше убеден в това.

— Един-единствен вик — му каза той, — един-единствен жест и само с един юмрук ще те изпратя в бездната.

След тези думи изгледа продължително Раул с вид на човек, който се пита дали не трябва тутакси да изпълни решението си, но внезапно се отдалечи с тежки стъпки, пресече помещението, тропайки по настлания с керамични плочки под, и зае предишното си място зад вратата. Позицията му беше такава, че можеше да гледа навън през процепа на жалюзите.

„Работите вървят зле — помисли Раул, силно обезпокоен. — Даже, ако искам да бъде честен спрямо себе си, вървят много зле, защото нищо не разбрах от това, което се случи. Защо Боманян е тук? Дали той не е тайнственият благодетел на вдовицата Руселен? Този, който тя не искаше да издаде на Леонар?“

Тази хипотеза обаче не го задоволи.

„Не, не е така. Поддадох се и бях измамен, но от непредпазливост и наивност. Съвсем нормално е, че тип като Боманян

може да знае за аферата Руселен, да знае за срещата и за нейния час. Научавайки, че вдовицата е била отвличена, е наредил да следят околностите на Лийбон и Танкарвил... И тогава забелязват присъствието ми... моите движения и тогава... примката... тогава...“

Раул бе убеден в правилността на изводите си. Победител на Боманян в Париж, той току-що загуби втория манш. На свой ред победител, сега Боманян клечеше зад вратата, като увиснал на паяжината си паяк, който дебне следващата си жертва.

Един пункт оставаше неизяснен за Раул. Защо беше необходима излишната свирепост от страна на Боманян? Наистина, той не предвиждаше при раздялата им в Париж, че следващата среща ще протече по този начин.

По едно време Боманян стана и реши да излезе. На прага той му каза:

— Госпожа Руселен е болна и ме изпрати на свое място. Тя би трябвало да познава гравирания надпис на капака на сандъчето.

„Освен ако — отново помисли Раул, — освен ако Боманян чака някаква друга личност... дошъл съм непредвиден... Но той не се ли подготвя за нова атака?...“

Достатъчно беше Раул да си постави този въпрос, за да стигне до изходна точка, от която да продължи разсъжденията си. Да предположим, че с хвърлената примка Боманян беше постигнал целта си само наполовина. Да, без съмнение, примката е двойна и кого тогава той би искал да издебне? Ако беше свършил задачата си, не би бил така нетърпелив, не би бил толкова трескаво озлобен.

„Така е! Така е! — си каза Раул, осветен от светкавицата на истината. — Така е! Той е отгатнал, че тя е жива. Да, онзи ден в жилището си той сигурно е почувствал това ужасно за него нещо и аз получавам още една топка във вратата си. Извърших... грешка от неопитност. Да видим! Говорих ли, действях ли по начин, от който ясно и недвусмислено да проличи, че Жозефин Балзамо не е между живите? Хм. Как беше? Казах на този мъж, че съм присъствал на фамозния сеанс в имението д’Етижу, но не съм разбрал какво ще стане с Калиостро! И едно момче като мен, което не е студенокръвно като риба, е изоставило жената. И таз добра! Ако съм бил на съвещанието, значи съм бил и на стълбите при скалите. Също и на плажа при натоварването на лодката. И съм спасил Жозефин Балзамо! И ние се

обичаме... не с любов, датираща от миналата зима, както му казах, но с любов, започнала след тъй наречената смърт на Жозин!... Ето това е! Тук би трябвало да се търси причината за сегашните действия на Боманян.“

Доказателствата едно след друго се трупаха. Събитията се свързваха както брънките на верига.

Забъркана в аферата Руселен и следователно в разследванията на Боманян, който се беше върнал на мястото си, Жозин също щеше да дебне в околностите на стария фар. Своевременно предупреден, Боманян беше залегнал в засада. Раул падна в нея. Идваше ред на Жозин...

Трябва да отбележим, че съдбата веднага поиска да даде потвърждение на мислите, които се редуваха в ума на Раул. След няколко секунди те приключиха с шум на кола, която се качваше по пътя покрай канала под стръмните скали. Раул мигновено разпозна стремителните стъпки на малките кончета на Леонар.

Боманян сигурно предполагаше кой идва, защото веднага скочи и наостри уши.

По едно време тропотът от копитата престана, после отново се чу, но по-бавен. Колата минаваше участъка на острите скали, един стръмен склон, който стигаше до платото. След това започваше гората, непроходима за коли, и завършваше почти до фара.

Най-много след пет минути щеше да се появи Жозефин Балзамо.

Всяка секунда от всяка изтичаща минута увеличаваше вълнението на Боманян. Той заеквате несвързано. Обичайната му маска на драматичен герой се деформира и прие изражението на животинска злоба. Един инстинкт, едно желание за убийство изостри чертите му и изведнъж стана ясно, че това желание, че този дивашки инстинкт се насочва срещу Раул, любовника на Жозефин Балзамо.

Отново нозете на Боманян механично се повдигнаха, за да потропат по пода. Той въртете това, без да го съзнава, и щете да убие също без да съзнава, като пуснат на свобода опасно луд човек. Ръцете му се вцепеняваха. Неговите стиснати юмруци се раздвижиха като два воденични камъка и опряха в гърдите на младия мъж.

Още една стъпка и Раул щеше да се преметне в бездната.

Той затвори очи. Но не се примиряваше със съдбата си и търсеше надежда за спасение.

„Въжето ще се скъса — помисли той — и сигурно по камъните има мъх, който ще смекчи удара. Наистина, не е предопределено на Арсен Люпен да бъде обесен. Ако на моята възраст не мога да се измъкна от подобно приключение, това показва, че благосклонните досега божества не желаят повече да се занимават с мен. В такъв случай не трябва да има никакво съжаление към Арсен Люпен!“

Той помислил за баща си и за обучението си по гимнастика. Също и за акробатичните упражнения по въже, които дължеше на Теофаст Люпен... Той промърмори името на Кларис...

Боманян не нанесе удара. Макар че чувстваше срещу себе си неговия дъх, изглежда, че жаждата му за насилие беше преминала. Раул повдигна клепачи. Боманян, прав до него, го надвишавате с високия си ръст. Той не мърдаше, ръцете му продължаваха да бъдат свити. Лицето му, по което желанието за убийство беше отпечатало отвратителна гримаса, потръпваше от нервни спазми.

Младият мъж се ослуша, но не чу нищо. Но Боманян, на когото сетивата бяха в свръхвъзбудено състояние, сигурно беше дочул стъпките на Жозефин. Той отстъпи крачка по крачка и зае предишното си положение вдясно от вратата.

Раул го виждаше пред себе си. Беше отвратителен. Един ловец, който дебне и опира приклада на пушката на рамото си, прицелва се, но не дръпва спуська. Той иска да бъде сигурен и да извърши екзекуцията на животното в желания момент. Ръцете на Боманян конвулсивно се готвеха за престъплението. Те се отвориха, за да бъде жертвата удушена, поставиха се на подходяща дистанция една от друга, свиха пръсти като нокти на грабливо животно.

Раул беше ужасен. Неговото безсилие беше нещо ужасно, той страдеше като мъченик на клала. Макар че напрягаше всичките си сили, не можеше да разхлаби връзките. Ах, ако можеше да извика. Но мръсният парцал заглушаваше неговите викове и възлите се впиваха в плътта му.

Навън, в царящата тишина, се чуха стъпки. Бариерата изскърца. Явно посетителят не беше прескочил оградата, а се движеше към входа по пътеката. Чакълът по нея захрущя.

Боманян, сплескан до стената, повдигна лакти. Те трепереха като костите на скелет, поставен на течение, и вече изглеждаше, че се затварят около някоя шия и я държат и стискат жива и пулсираща.

Раул виеше под парцала в устат а си.

Вратата се отвори и драмата започна.

След вдигането на завесата действието се разви по начина, който Боманян беше замислил и Раул си беше представял. Показа се силуетът на жена — този на Жозефин Балзамо — и се спря при виковете на Боманян. От нейната уста се изтръгна слаб стон, заглушен от яростния вой на убиеца, който я нападна.

Раул от яд тропате с крака: никога не беше обичал толкова Жозин, колкото в тази минута, в която ѝ се представяте напълно безпомощен. Нейните лъжи, нейните престъпления? Много важно! Тя беше най-хубавото създание, което съществуваше на света, и цялата тази красота, тази очарователна усмивка, това възхитително за обожаване тяло, създадено за ласки, трябваше да бъде унищожено! Никаква възможна помощ. Никаква сила срещу непреодолимия бяс на този грубиян.

Това, което спаси Жозефин Балзамо, беше трагичната любов на Боманян, която можете да потуши само неговата смърт. В последната секунда той се спря и не завърши злоещото си дело. На края на силите си, сразен от безнадеждността на тази любов, която стигаше до лудост, той се строполи на земята и започна да скубе косите си.

Най-после Раул си отдъхна. Каквато и да беше външността на Жозефин Балзамо и макар че не помръдваше от мястото си, той бе сигурен, че тя е жива. Тя бавно се възстановяваше от преживения кошмар. Щом дойде на себе си, въздъхна дълбоко и вдигна самоуверено глава. Беше разбрала със сигурност, че Боманян не е в състояние да я убие.

Тя беше наметната с пелерина, която стигате до коленете ѝ, и с глава, покрита с малка шапка, от която се спускаше гъст воал, бродиран на цветя. Тя остави пелерината си да падне на земята и откри разкъсаната си рокля и корсаж.

Колкото до измачканата шапка и разкъсания воал, тя само с едно нервно движение ги хвърли на пода и освободената коса грейна от двете страни на челото ѝ. Тежките къдрици паднаха на правилни вълни, оцветявани в златисти отблясъци от процеждащата се през жалузите светлипа. Нейните страни сега изглеждаха по-розови, нейните очи — по-блестящи.

Последва продължително мълчание. Двамата мъже я гледаха обезумяло, не като неприятелка или метреса и жертва, просто като лъчезарна жена, хипнотизирала ги със своето обаяние и вълшебство. Раул, развълнуван до мозъка на костите си, Боманян, неподвижен и паднал па колене. И двамата я съзерцаваха с еднакво обожание.

Тя понесе към устата си малката метална свирка, която Раул познавате добре. Леонар сигурно дежуреше недалеч и скоро щеше да притича на нейното повикване. Но промени решението си. Защо трябваше да го кара да идва, когато беше господарка на положението?

Тя се отправи към Раул, развърза копринената кърпа, отпуши устата му и каза:

— Ти не се върна, Раул, както мислех, че ще направиш. Ще се върнеш ли отново?

Ако беше свободен, би я притиснал силно в обятията си. Но защо не разрязвате въжетата? Защо се въздържате да го стори? Затова каза:

— Не... всичко е свършено.

Тя леко се повдигна на пръсти и прилепи устни към неговите, прошепвайки:

— Свършено между нас двамата? Ти си луд, мили мой! Боманян, вълн от себе си от неочакваната целувка, скочи и се приближи. Когато се опита да я стисне за ръката, тя се обърна и ясно му даде да разбере, че между тях няма място за подобни чувства като тези, които го разтърсват сега, и че изпитва само отвращение и свирепа ненавист към него.

Тя изведнъж избухна с такава пламенност, на каквато Раул не я смяташе способна:

— Не ме пипай, негоднико! Не мисли, че се страхувам от теб. Ти днес си сам и видях добре преди малко, че няма да се осмелиш да ме убиеш. Ти си страхливец. Твоите ръце трепереха. Но моите не ще трепнат, когато удари часът.

Боманян инстинктивно заотстъпва, а Жозефин Балзамо продължи, изпаднала в нервна криза:

— Но твоят час не е дошъл още. Не си страдал достатъчно... Ти даже не страдаше, защото ме мислеше за мъртва. Твоето наказание сега ще бъде да знаеш, че аз живея и обичам. Да, чуваш ли, обичам Раул. Най-напред си играех на влюбена, за да ти отмъстя, и той ти го каза в Париж. После го обикнах малко, той го знаеше или едва го

подозираше. Но днес... Да, днес го обичам искрено, обичам го, защото той е този, когото вече не мога да забравя. От няколко дни, откакто ме напусна, почувствах, че той е целият ми живот. Дотогава не съм го съзнавала. Човек трябва да загуби нещо, за да го оцени. Мерило за стойността на загубеното е скръбта, която изпитваме за него. Така е и с любовта. Не я познавах, но сега знам, че тя е в мен, че тя е бурята, която ме влудява от ревност, вълнува и ме кара да живея.

Тя бе жертва на страданието както онзи, когото измъчваше. Нейните викове на влюбена жена изглеждаха, че ѝ причиняват същата болка, като тази на Боманян. Раул беше подложен на изпитание. Той я гледате по такъв начин, че в погледа му се четеше по-скоро разочарование, отколкото радост. Огънят на желанието, на възхищението и на любовта, който го беше обхванал, когато се почувства във от опасност, окончателно угасна. Красотата и съблазнителността на Жозин изчезнаха като мираж и върху нейното лице, почти непроменено, той не можеше да различи нищо друго освен грозно отражение на жестока и болна душа. В любовта тя бе като тигрица и не изпускаше плячката си.

Жозефин продължи яростно да напада Боманян, който се задущаваше от гняв и подскачаше от ревност. Беше наистина нещо отблъскващо да се наблюдават тези две същества, които в момента, когато щяха да узнаят тайната, интересуваща ги от години наред, се отдаваха толкова много на чувствата си, че приличаха на зверове. Голямата тайна на миналите векове, откриването на скъпоценните камъни, легендарният гранитен стълб, сандъчето и надписът на капака му, вдовицата Руселен, личността, която вървеше около тях и им сочеше истината... сега това бяха глупости, за които не се безпокоеше нито единият, нито другият. Любовта повличаше всичко като буен порой. Омразата и страстта винаги бяха във вечен двубой, който разкъсваше влюбените.

Отново пръстите на Боманян се свиха като грабливи нокти и неговите ръце потрепераха от желание да разкъсват. Обаче тя се настървяваше, сляпа за тях, и му изкрещя в лицето обидата на своята любов:

— Аз го обичам, Боманян. Изгарям в огъня, в който гориш и самият ти, това е една любов, подобна на твоята, в която се преплитат мисли за престъпление и смърт. По-скоро бих го убила, отколкото да го

видя в ръцете на друга или да знам, че вече не ме обича. А той ме обича, Боманян, да той ме обича много! Аз също цялата съм негова! Разбра ли? Цялата!

Неочаквано Боманян се изсмя. Неговата ярост завърши с пристъп на сардонична веселост.

— Той те обича, Жозефин Балзамо, нали? Щом мислиш така, имаш право — той те обича! Той те обича както би обичал всички други жени. Ти си хубава и той те желае. Минава друга и той пожелава и нея. И ти също, Жозефин Балзамо, се измъчваш адски. Признай го!

— Адски, да — каза тя, — адски, ако вярвах в тази измама. Но това не е вярно, ти напразно се опитваш да...

Тя се спря. Боманян се присмиваше с такова злорадство, че тя изпита страх. Много тихо, с тревожен глас, тя продължи:

— Доказателство?... Дай ми само едно доказателство... Даже не... посочи ми...един факт, който би ме накарал да се усъмня... и ще го пребия като куче.

Тя измъкна от разкъсания си корсаж малък бокс с дръжка от китова кост и оловна топка за нанасяне на удари. Погледът ѝ стана суров.

Боманян възрази:

— Нося ти нещо не да се усъмняваш, а да те уверя.

— Говори...посочи едно име.

— Кларис д'Етижу — каза той.

Тя сви рамене.

— Знам... флирт без значение.

— Доста важен за него. Той я поискал от баща ѝ за съпруга.

— Той я поискал! А, не, това са глупости...невъзможно е...

Осведомена съм. Те са се срещали два или три пъти на полето, не повече.

— По-често в стаята гя малката.

— Ти лъжеш! Ти лъжеш! — провикна се тя.

— По-право кажи, че баща ѝ Годфроа д'Етижу лъже, защото завчера той ми каза това.

— А той откъде знае?

— От самата Кларис.

— Но това е абсурд! Едно момиче не прави никога подобни признания.

Боманян се пошегува:

— Има случаи, при които то е принудено да ги направи.

— А? Какво? Какво се осмеляваш да кажеш?

— Казвам това, което е... Не се е изповядала любовницата, а майката... майката, която иска да осигури име на детето, което носи, майката, която желае брака.

Жозефин Балзамо изглежда, че се задушаваше.

— Брак! Брак с Раул! Барон д'Етижу ще се съгласи ли?...

— Защо не!

— Лъжеш! — възкликна тя. — Махленски клюки! Или по-право твоя измислица. Няма нито една вярна дума във всичко казано. Те не са се виждали оттогава.

— Те си пишат.

— Доказателство, Боманян! Доказателство, и то веднага!

— Ще стигне ли едно писмо?

— Какво писмо?

— Написано от него до Кларис.

— Писано преди четири месеца?

— Преди четири месеца.

— У теб ли е?

— Ето го.

Раул, който слушаше с нарастващо безпокойство, изтръпна. Той позна плика и хартията на писмото, което беше изпратил от Лийбон на Кларис.

Жозин взе писмото и го зачете много тихо, натъртвайки на всяка сричка.

„Простете ми, скъпа Кларис. Постъпих с вас като последен негодяй. Надявам се на бъдещето. Мислете за мен със снизходителност, достойна за благородното ви сърце. Още един път прося извинение, скъпа Кларис.

Раул.“

Тя едва успя да прочете написаното в писмото, с което Раул пренебрегвате и болезнено наранявате искрената ѝ любов, и се олюля. Нейните очи потърсиха очите на Раул. Той разбра, че Кларис бе

осъдена на смърт от нея и че от негова страна към Жозефин Балзамо ще има вече само омраза.

Боманян обясни:

— Годфроа хвана това писмо и ми го даде, като ме питаше за съвет. Тъй като пликът носете печат от Лийбон, лесно намерих отново следите на двама ви.

Калиостро мълчеше. На лицето ѝ бе изписано страдание, толкова дълбоко, че човек не можеше да не се трогне и да не се смили над сълзите, които бавно се стичаха по страните ѝ — нейната болка беше взела връх над желанието ѝ за отмъщение. Сега тя обмисляше различни начини за действие. Тя кроеше примки.

Клатейки глава, тя каза на Раул:

— Бях те предупредила, Раул.

— Един предупреден от теб човек струва колкото двама, които въобще не са имали честта да те срещнат. Тази чест оценявам високо, особено в леглото — вулгарно ѝ се подигра той.

— Не се шегувай — нетърпеливо извика тя, необърнала достатъчно внимание на думите му. — Знаеш, аз ти казах, че е по-добре да не я изпречват на пътя ми.

— И ти също знаеш какво ти казах аз — възрази Раул със същия тон, — че ако посмееш да я докоснеш с пръст...

Тя избухна.

— Ах! Как можеш да се подиграват със страданието ми и да вземат страната на друга жена против мен?... Против мен! Ах, Раул, толкова по-зле за нея!

Боманян ги наблюдаваше щастлив от тяхното спречкване и от ненавистта, която кипете в душите им. Но Жозефин Балзамо се овладя, отсъждайки, без съмнение, че е губене на време да се говори сега за отмъщение, за което рано или късно ще настъпи удобен час. В момента други грижи я безпокояха и тя скри интимната си мисъл. Тя промърмори, наострила уши:

— Подсвирнаха, нали, Боманян? Това е един от хората ми, които надзирават пътеката дотук. Той иска да ме предупреди... Лицето, което очакваме, трябва да е наблизено... Защото, досещам се, че ти чакаш нея, нали?

Наистина, досега присъствието и намеренията на Боманян не бяха много ясни. Как можеше да знае деня и часа на срещата? Какви

специални сведения притежаваше относно аферата Руселен?

Тя погледна Раул. Той бе вързан добре и не представляваше никаква опасност в предстоящата схватка. Но Боманян я плашеше и тя го задърпа към вратата, като че ли искате да го заведе срещу очакваното лице. В момента, в който искаше да излезе, се чуха стъпки. Влезе Леонар.

Той бързо изгледа двамата мъже, после дръпна настрана Калиостро и ѝ каза нещо на ухото.

Тя се развълнува и измънка:

— Какво казваш?... Какво казваш?...

Обърна главата си, за да не може да се прочете на лицето ѝ чувството, което я обзе, но Раул остана с впечатление, че тя изпитва голяма радост.

— Да не мърдаме — каза тя. — Идва...Леонар, вземи револвера си. Когато прекрачи прага, прицели се.

Тя възпря Боманян, който се опитваше да отвори вратата.

— Луд ли сте? Какво ви стана? Стойте тук. Когато Боманян настоя, тя се разгневи.

— Защо искате да излезете? По какви причини? Значи познавате тази личност и искате да ѝ попречите да влезе тук... или искате да я отведете?... Какво?...Отговорете!...

Боманян не пусна дръжката, докато Жозин се опитваше да го задържи. Виждайки, че няма да успее, тя се обърна към Леонар и със свободната си ръка му показа лявото рамо на Боманян с жест, който заповядваше едновременно да удря, но и да удря без грубост. Леонар за секунда измъкна от джоба си един стилет и леко го заби в рамото на противника си. Той болезнено извика:

— Ах, негодяй!... — и пална на пода. Тя каза спокойно на Леонар:

— Помогни ми и да побързаме.

Двамата отрязаха от дългото въже, което стягаше Раул, и омотаха ръцете и нозете на Боманян. После, след като го подпряха до стената, тя прегледа раната му, превърза я с кърпичка и каза:

— Няма нищо... след два-три часа ще хване коричка... Да се върнем по местата си.

Те отново започнаха да дебнат.

Всичко това тя извърти, без да бърза, със спокойно лице и отмерени движения, които като че ли беше предварително подготвила. Няколко едносрични думи само, за да даде нарежданията си. Но нейният глас, доста приглушен, беше с такъв триумфиращ акцент, че Раул започна да се безпокои. Искаше му се да вика, за да предупреди онзи, когото те дебнеха.

Какъв смисъл? Нищо не можеше да се противопостави на опасните решения на Калиостро. Той повече не знаеше какво да прави. Мозъкът му се изтощи от абсурдни идеи. И после... и после... беше твърде късно. Стенание се изтръгна от устата му: Кларис д'Етижу влизаше.

ГЛАВА XII

ДЕМОН И ГЕНИЙ

Досега Раул беше изпитвал само страх, по-скоро морален отколкото от друго естество. Той твърдо вярваше в своята сръчност и щастливата си звезда, а за Калиостро беше уверен, че е способна сама да се защити от Боманян.

Но Кларис! В присъствието на Жозефин Балзамо Кларис беше като агне на заклание — невинна жертва, предадена на измамата и жестокостта на неприятеля. Сега страхът на Раул се усложняват от чисто физическо усещане — от ужаса, който реално надвисваше над нейната глава, нещо, от което, както се казва, му настръхваше косата. Към този ужас се прибавяше и неумолимото лице на Леонар. Той си спомни за вдовицата Руселен и за нейните осакатени пръсти.

В действителност той видя опасността един час по-рано; когато идваше на срещата, вече отгатваше, че се подготвя голямото сражение и че след него ще спечели може би наградата. Досега бяха прости схватки, ангажиращи преди всичко авангардите на враждуващите. Сега започваше смъртоносната схватка между противостоящите сили и Раул се появяваше на сцената със завързани ръце и с въже на врата. Неговата защита допълнително се отслабваше и от присъствието на Кларис д'Етижу.

„Хайде — каза си той, — имам още много да се уча. За тази страшна ситуация съм също малко отговорен и скъпата ми Кларис още един път ще е моя жертва.“

Младото момиче остана озадачено, като видя дулото на револвера, който Леонар държеше насочен към него. Тя беше дошла съвсем не принудено, както се отива на среща с приятел, когото не сме виждали дълго време и с когото се срещаме с удоволствие още веднъж. Няма да гадаем за шока, когото се изпитва при случаи, подобни на този — озоваване на сцена на насилие и престъпление. Този, когото обичаме, стои пред нас неподвижен, с вързани крайници и безмълвен.

Тя смаяно прошепна:

— Какво има, Раул? Защо сте вързан?

Тя протегна към него ръце — да измоли помощта му и да му поднесе своята. Но какво можеха те, единият и другият!

Той забеляза измъченото ѝ бледо лице, изморените ѝ движения и си каза, че тя едвам се сдържа да не заплаче. Помисли и за мъчителната изповед, която е направила на баща си. Въпреки всичко той каза с непоколебима увереност:

— Няма защо да се страхувате, Кларис. Повярвайте ми, абсолютно за нищо. Отговарям за всичко.

Тя хвърли поглед върху хората, които я заобикаляха, слиса се, като видя Боманян във вид, който я плашеше, и боязливо запита Леонар:

— Какво искате от мен? Това... този револвер... ме безпокои. Защо ме накарахте да дойда тук? Кой?...

— Аз, госпожице — отвърна Жозефин Балзамо. Красотата на Жозин беше впечатлила Кларис. Една малка надежда я подкрепяше, защото не можеше да не очаква от тази възхитителна жена помощ и покровителство.

— Коя сте вие, госпожо? Не ви познавам...

— Аз ви познавам — каза Жозефин Балзамо, раздразнена от нежността и грацията на младото момиче, все още без да дава външен израз на вълнуващите я чувства. — Вие сте дъщерята на барон д'Етижу... и знам също, че обичате Раул д'Андрези.

Кларис почервения, но не протестира. Жозефин Балзамо нареди на Леонар:

— Иди да спуснеш бариерата. Сложи ѝ веригата и катинара, който донесе. Вдигни и падналия стълб с табелата: „Частна собственост“.

— Навън ли да остана? — попита Леонар.

— Да, в момента нямам нужда от теб — отговори Жозин по начин, който силно обезпокои Раул. — Остани вън. Ние не бива да бъдем обезпокоявани... На никаква цена, разбра ли?

Леонар пристъпи към Кларис. Той я принуди да седне на един от двата стола, издърпа ѝ ръцете назад и поиска да ѝ завърже китките за пръчките на облегалката.

— Няма нужда — каза Жозефин Балзамо. — Остави ни. Той се подчини.

Тя изгледа трите си жертви подред — обезоръжени и безпомощни. Да, тя действително беше господарка на положението и под смъртна заплаха можеше да им налага неумолимите си присъди.

Раул не я изпускаше от очи, стараете се да предугади нейните намерения. Спокойствието ѝ го впечатляваше повече от всичко. У нея нямаше тази възбуда, в която биха изпаднали всички други жени в същото положение. Никакъв признак на триумф. Така действа някой наш неприятел под импулсите на външни и независещи от него сили, които не може да овладее.

За пръв път той долавяше у нея този вид безгрижен фатализъм, който се скриваше, или по-вярно полумаскираше, от усмихнатата ѝ красота и който може би донякъде обясняваше нейната тайнствена натура.

Тя седна на другия стол до Кларис и с неподвижни очи, бавен глас, студенина и монотонност при произнасянето на думите започна:

— Преди три месеца, госпожице, една млада жена беше отвлечена тайно при слизането си от влака и занесена като вързоп мръсно бельо в замъка д'Етижу, място, където се бяха събрали на съвещание в голяма и усамотена зала десетина благородници от областта Ко, между които беше и Боманян, вие го виждате тук, и баща ви. Няма да ви разказвам за всичко, което се говори на това съвещание, и за обидите, които младата жена трябва да изтърпи от страна на тези хора, претендиращи да бъдат нейни съдии. Веднага след това жалко подобие на съдебни дебати поканените се разотидоха и баща ви и братовчед му Бенето отведоха тази жена под стръмните скали при морето, завързаха я па дъното на пробита лодка с голям камък за допълнителна тежест, закараха я в открито море и я изоставиха.

Кларис потресено прошепна:

— Това не е вярно! Това не е вярно!... Баща ми никога не може да го направи... не е истина!

Без да се опитва да протестира, Жозефин Балзамо продължи невъзмутимо:

— Никой от заговорниците не знаеше, че на съвещанието в замъка присъства един човек, който дебнеше двамата убийци — няма друго название за тях, нали? — който се залови за лодката, когато те се отдалечиха от брега и спаси жертвата, когато двамата братовчеди я изоставиха. Откъде идваше този човек? Всичко ме кара да вярвам, че

той е прекарал предишната нощ и сутринта във вашата стая, посрещнат не като годеник, понеже баща ви му беше отказал ватата ръка, но като любовник.

Обвиненията и обидите шибаха Кларис като удари с камшик. Още от първата минута тя беше елиминирана от борбата. Отбраната ѝ рухна след няколко изречения на Калиостро.

Пребледняла и безсилна, тя се изви на стола си, стенойки:

— Ох, госпожо, какво говорите?

— Това, което сама сте казала на баща си — веднага отговори Калиостро, — последиците от ватата грешка са ви принудили да го сторите завчера вечерта. Необходимо ли е да кажа какво се случи с вашия любовник? Още на следния ден след нощта, когато преспа при вас, Раул д'Андреци ви изостави, за да последва жената, която спаси от най-ужасна смърт, посвети ѝ се телом и духом, беше обичан от нея, живееше нейния живот и ѝ се кълнеше, че никога няма да ви види отново. Клетвата беше дадена по най-категоричен начин: „Аз не я обичах — каза ми той. — Това беше само флирт. Той свърши.“ Впоследствие чрез елин човек, който се изпречи между любимата му и него, тази жена открива, че Раул кореспондира с вас, че е написал ето това писмо, в което ви моли за прошка и обещава светло бъдеще. Разбирате ли сега защо имам право да ви считам за враг...и то смъртен враг? — глухо прибави Калиостро.

Кларис мълчеше. Обземаше я все по-голям страх и тя разглеждаше с ужас любезното лице на тази, която ѝ беше отнела Раул и с усмивка се обявяваше за нейна неприятелка.

Тръпнещ от състрадание, Раул каза твърдо:

— Ако съм полагал тържествена клетва, която съм решил да спазя въпреки всичко, тя е, че няма да позволя нито един косъм да падне от главата ви. Не се страхувайте. След десет минути ще излезете здрава и читава. Десет минути, Кларис, не повече.

Жозефин Балзамо не се опита да го апострофира. Тя продължи сериозно:

— Да вникнем в същността на въпроса, госпожице. Да минем на фактите. Тук също ще бъде пределно ясна. Вашият баща, госпожице, неговият приятел Боманян и другите съучастници преследват обща цел, която преследвам и аз и след която тръгна Раул. Заради тази цел сме в постоянна борба. Обаче и едните, и другите се свързаха с вдовицата

Руселен, която притежаваше едно старо сандъче, от което имаха нужда, за да успеят. Казах притежаваше, защото вдовицата е дала сандъчето на друго лице. Ние я разпитахме по доста настоятелен начин, без да научим името на човека, сегашен притежател на сандъчето. Тя не искаше да каже неговото име, защото той някога ѝ бил направил голямо добро. Всичко, което успяхме да научим, беше една стара история и вие ще разберете участието на някои лица в нея от наша гледна точка... и от ваша, ако следите внимателно изложението ми...

Раул започна да съзира пътя, следван от Калиостро, и целта, до която неизбежно щеше да достигне. Тя беше така обезпокоителна, че Раул яростно извика:

— Не, не, не това, нали? Не това! Има неща, които трябва да останат в тайна...

Тя се направи, че не го чува, и продължи:

— Ето. Преди двадесет и четири години по време на войната между Франция и Прусия двама мъже, които са бягали от нашествениците и са били придружени от мъж на име Руселен, убиват в околностите на Руан един слуга на кардинал Дьо Боншоз, за да откраднат коня му. С коня те са се спасили, но отнесли със себе си едно сандъче, взето от колата на жертвата, което съдържало бижута със скъпоценни камъни. В морален смисъл всички сме способни да убием при условие, че имаме достатъчно основание и сме сигурни, че няма да ни заловят.

По-късно бедният Руселен, който бил принуден да ги придружава насила и получил за награда няколко пръстена без стойност, се завръща при жена си в Руан и почти веднага умира — толкова убийството и неговото неволно съучастничество го измъчвали. После се създават връзки между вдовицата и убийците и ето какво се случва... Предполагам, госпожице, че разбирате точно за какво става дума, нали?

Кларис слушаше с толкова болезнено изражение, че Раул се провикна:

— Млъкни, Жозин, нито една дума повече! Това е гнусно и нелепо деяние. Защо го разправят?

Тя му заповяда да млъкне.

— Защо, наистина? — каза тя. — Защото цялата истина трябва да се разкрие. Ти ни изправи една срещу друга. Нека да има равенство между двете в страданието.

— Ах! Дивачка! — безнадежно промърмори той. Като се обърна към Кларис, Жозефин Балзамо поясни:

— Вашият баща и неговият братовчед Бенето следяха отблизо вдовицата Руселен и я накараха да се пренесе в Лийбон, откъдето беше по-лесно да се наблюдава. Впрочем години наред е имало някой, който повече или по-малко съвестно е изпълнявал задачата: този някой бяхте вие, госпожице. Вдовицата Руселен се привърза към вас по такъв начин, че нямаше от какво да се бои и не проявяваше и най-малка враждебност. Тя ви обикна. За нищо на света нямаше да издаде бащата на момичето, което от време на време идваше да играе при нея. Понякога тези визити биваха заменяни със срещи, определяни край стария фар или другаде.

По време на едно от тези посещения вие случайно забелязвате в хамбара в Лийбон сандъчето, което ние с Раул търсехме, то ви харесва и го вземате със себе си. Отнасяте го в имението д'Етижу. Когато с Раул узнахме от вдовицата Руселен, че сандъчето е взето от една личност, която тя не иска да издаде, защото я обсипвала с добрини, заключихме, че е достатъчно да дойдем тук на стария фар вместо нея, за да узнаем част от истината. И като ви видяхме, че идвате, се уверихме, че двамата убийци не са други освен барон д'Етижу и Бенето, тоест двамата мъже, които ме хвърлиха в морето.

Кларис плачеше, раменете ѝ се разтърсваха от ридания. Раул не се съмняваше, че престъпленията на нейния баща не ѝ бяха известни, но също и не се съмняваше, че обвиненията на нейната неприятелка не ѝ показваха нещата в тяхната истинска светлина, за които тя не си беше дала точна сметка досега, за да я накарат да счита баща си за убиец. Каква мъка за нея! И как точно я беше поразила Жозефин Балзамо! С каква изтънченост, хиляди пъти по-жестока от наложените физически мъки на вдовицата Руселен от Леонар. Жозефин Балзамо добре си отмъсти на невинната Кларис!

— Да — казваше тя с нисък глас, — един убиец... Неговото богатство, замъкът му, конете му — всичко това произхожда от престъплението. Нали, Боманян? Ти можеш да я увериш. Ти, който благодарение на тази тайна го държиш здраво в ръцете си? Ти си послужи с престъплението, за да го принудиш да ти помага и да убива всеки, който ти пречи, Боманян... и аз добре го знам! Ах, какви бандити сте!

Очите ѝ търсеха тези на Раул. Той имаше впечатление, че тя, обвинявайки Боманян, се опитва да извини собствените си престъпления. Но твърдо ѝ каза:

— После? Свърши ли? Ще се нахвърляш ли още върху това дете? Какво повече искаш?

— Да говори — заяви Жозин.

— Ако говори, ще я пуснеш ли на свобода?

— Да.

— Тогава разпитай я. Какво искаш да узнаеш? Къде е сандъчето ли? Това, което е написано от вътрешната страна на капака? Това ли?

Но дали Кларис искаше да отговаря или не, дали знаеше истината или не, тя изглеждаше неспособна да произнесе нито една дума или да разбира поставените въпроси.

Раул настоя:

— Кларис, превъзмогнете болката си. Това е последното изпитание и скоро всичко ще бъде свършено. Моля ви, отговаряйте... В това няма нищо, което би наранило съвестта ви. Не сте се клели да пазите тайна. Никого не предавате... В този случай...

Настоятелният глас на Раул малко възвърна силите на младото момиче. Той го почувства и попита:

— Какво стана със сандъчето? Занесохте ли го в замъка д'Етижу?

— Да — прошепна изтощено тя.

— Защо?

— То ми харесваше... един каприз...

— Баща ви видя ли го?

— Да.

— Същия ден?

— Не, той го видя няколко дни по-късно.

— И той ви го взе?

— Да.

— Под какъв предлог?

— Никакъв. Просто го взе.

— Имахте ли време да разгледате добре сандъчето?

— Да.

— Видяхте ли надпис от вътрешната страна на капака?

— Да.

— Странен, нали? Буквите бяха издълбани грубо?

— Да.
— Можяхте ли да го разчетете?
— Да.
— Лесно?
— Не, но все пак успях.
— Спомняте ли си надписа?
— Може би... не зная... това бяха латински думи...
— Латински думи? Спомнете си ги!
— Имам ли право?... Ако това е секрет, който е толкова важен, трябва ли да го разкрия?...

Младото момиче се колебаеше.

— Можете, Кларис, уверявам ви... Можете, защото този секрет не принадлежи никому. Никой на света няма някакъв документ с право за собственост върху него, нито вашият баща, нито неговите приятели, нито аз. Тайната е на онзи, който я разкрие, на първия случаен минувач, който знае как да изтегли печалбата от лотарията.

Тя отстъпи. Това, което твърдеше Раул, би трябвало да бъде вярно.

— Да...да...без съмнение, имате право... Да, нали? Аз му придавах толкова малка важност, на надписа, че трябва да събера спомените си...и по някакъв начин да си припомня прочетеното... Ставаше дума за един камък...и една кралица...

— Трябва да си спомните, Кларис, трябва — помоли я Раул, обезпокоен от мрачния вид на Калиостро.

Бавно, със сериозен вид, Кларис обмисляше. Най-после младото момиче успя да каже:

— Ето спомням си... Ето точно изречението, което разкрих...пет думи на латински...в този порядък...

„*Ad lapidem currebat olim regina...*“

Едва беше успяла да произнесе последната сричка, когато Жозефин Балзамо, чийто вид изглеждаше още по-нападателен и се беше приближила до младото момиче, ѝ извика:

— Лъжеш! Този израз го знаем от дълго време! Боманян може да удостовери. Нали, Боманян, ние го познаваме?... Тя лъже, Раул, тя лъже. За тези пет думи кардинал Дьо Боншоз прави намек в своето резюме, но не им придава никакво значение и за тях не заслужава да се говори!... „Към камъка някога тичате кралицата.“ Но къде се намира

той, този камък, и за коя кралица става дума? Ето двадесет години го търсят. Не, не, има още нещо.

Тя отново беше обхваната от ужасен гняв, който не се проявяваше нито чрез повишаване на глас, нито чрез безредни ръкомахания, а с вътрешната възбуда, която се отгатвате по няколко белега и особено по ненормалната жестокост и необичайността на думите.

Наведена над младото момиче, говорейки му на ти — нещо, което даже и Раул не се осмеляваше, тя крещеше:

— Лъжеш!... Лъжеш!... Има още една дума, която допълва останалите пет...Коя е тя? Има формула...само една... Коя? Отговаряй!

Насилвана по такъв груб начин, Кларис мълчеше. Раул отново я помоли:

— Размислете, Кларис... Спомнете си...Освен тези пет думи не видяхте ли друга?...

— Не знам... не мисля... — проплака младото момиче.

— Спомнете си... Трябва да си спомните... Вашето спасение зависи от това...

Но тонът на Раул и тръпнещата нежност, прозираща от думите, ядосаха Жозефин Балзамо.

Тя сграбчи ръцете на младото момиче и заповяда:

— Говори, ако ли не...

Кларис заекна, но не отговори. Калиостро изсвири продължително.

Леонар почти веднага се появи на вратата. Тя заповяда през зъби. Гласът ѝ бе глух.

— Отведи я, Леонар... и започни да я разпитваш. Раул подскочи между въжетата си.

— Пусни я! Негодница! — извика той. — Какво ще ѝ направи? Значи ти си най-долната измежду жените? Леонар, ако пипнеш това дете, кълна се в Бога, че някой ден...

— Теб те е страх за нея! — изръмжа Жозефин Балзамо. — Мисълта, че може да страда, те кара да подскачаш! По дяволите! Вие двамата сте родени един за друг. Дъщерята на убиец и един крадец!

— Да, да, един крадец — скръцна тя със зъби и се доближи плътно до Кларис. — Твоят мил любовник е крадец и нищо друго! Той винаги е живял от кражба. Още от дете е крадял. За да ти поднесе цветя, за да ти подари малкия годежен пръстен, който носиш на пръста

си, той е откраднал. Той е крадец чрез взлом, един мошеник. Виж, даже неговото собствено име, неговото хубаво благородно име д'Андрези, също е едно мошеничество. Раул д'Андрези? Хайде де! Арсен Люпен, това е неговото истинско име. Запомни го, Кларис, то ще стане прочуто.

Ах! Аз го видях как работи, твоят любовник! Цял професор! Чудо на сърчността! Каква хубава двойка сте и какво Дете ще имате, син на крадеца Арсен Люпен и внук на убиеца барон Годфроа.

Мисълта за детето ѝ подежда като удар с камшик и увеличи в неимоверна степен нейния гняв. Луда ярост я разкъсваше.

— Леонар...

— А, дивачка! — подхвърли ѝ Раул обезумял. — Какъв позор!... Напълно ли се демаскираш, Жозефин Балзамо? Няма нужда да се играе вече комедия, нали? Ти си престъпница!...

— Я върви на майната си!

Тя беше необуздаема и заинатена в желанието си да измъчва младото момиче. Блъсна Кларис, която Леонар дърпаше към вратата.

— Пусни я! Чудовище! — виете Раул. — Само с пръст да я докоснеш, чуваш ли... само с пръст и ще пи убия и двамата! Ах! Чудовище! Оставете я!

Той беше опънал толкова силно въжетата си, че целият изобретен от Боманян механизъм, за да го задържа, се разпадна, изгнилите жалузи се откъснаха от пантите и паднаха в помещението зад него.

Раул се обезпокои за момент от евентуалната реакция на противниковия лагер. Но въжетата, които стягаха крайниците на жертвата, бяха солидни и я спъваха достатъчно, за да има безпокойство. Леонар извади револвера си и го допря до сляпото око на Кларис.

— Ако той направи още една крачка или само едно движение, стреляй! — заповяда Калиостро.

Раул не посмя да помръдне. Не се съмняваше, че Леонар ще изпълни заповедта и че най-малкият негов жест ще произнесе незабавната смъртна присъда на Кларис. Тогава?... Трябваше ли да се примири? Нямах ли някаква възможност да я спаси?

Жозефин Балзамо не го изпускаше от поглед.

— Хайде — каза тя, — ти разбра положението и си послушен.

— Но ти — отвърна той — не си негова господарка, не... аз само мисля.

— За какво?

— Обещах ѝ, че ще я освободя и че няма от какво да се опасява. Трябва да удържа обещанието си.

— Какво ли не обещават хората. Ще я освободя малко по-късно, може би — каза тя.

— Не, Жозин, ще я освободиш сега. Тя се обърна към съучастника си.

— Готов ли си, Леонар? Върви, нека всичко стане бързо.

— Спри — настоя Раул с такъв уверен тон, че тя се разколеба.

— Спри — повтори той — и я освободи... Чуваш ли, Жозин, искам да я освободиш... Не се касае за отлагане на едно действие, което по-късно ще се възобнови. Касае се да освободиш незабавно Кларис д'Етижу и да ѝ отвориш вратата, за да си отиде.

Той трябваше да е напълно уверен в себе си и желанието му да е подплатено от такива извънредни причини, че да можеше да се изразява с тази впечатляваща тържественост.

Леонар, силно впечатлен, остана нерешително на мястото си; Кларис, която не бе успяла да схване напълно целия ужас на сцената, изглеждаше, че идва на себе си.

Калиостро озадачено прошепна:

— Думи, нали? Някаква нова хитрост...

— Факти — заяви той — или по-право един факт, пред който ще отстъпиш.

— Какво означава той за мен? — запита Калиостро все по смутена. — Какво желаяш?

— Аз не желая... а налагам.

— Какво?

— Незабавната свобода на Кларис, свободата да си замине оттук, без Леонар и ти да направите един-единствен жест, за да я спрете.

Тя започна да се смее и запита:

— Само това ли? Да не си болен?

— Само това.

— Какво предлагаш в замяна?...

— Думата за разгадаването на тайната.

Тя трепна.

— Ти знаеш ли я?

— Да.

Действието изведнъж взе нова насока. От целия яростен антагонизъм, който ги хвърляше един срещу друг в омраза и любов, нежна доверчивост и ревност, прозираше, че при познанството си досега са се ръководели само от една грижа — грижата за голямото начинание. Натрапчивата мисъл на Калиостро за отмъщение минаваше на втори план. Хилядите и хиляди скъпоценни камъни на монасите заискряха пред очите ѝ според желанието на Раул.

Боманян, полуизправен, жадно слушаше.

Жозин остави Кларис на своя съучастник, приближи се към Раул и каза:

— Достатъчно ли е да знам думата на тайната?

— Не — отговори той. — Тя трябва да се изтълкува. Смисълът на формулата е забулен, необходимо е да се разкрие.

— А ти можеш ли?

— Да, преди имах известни предположения. Сега внезапно ме озари истината.

Тя знаеше, че Раул не е човек, който може да се шегува при подобни случаи.

— Обясни ми — каза тя — и Кларис ще си отиде свободна.

— Най-напред тя ще си отиде — отговори той — и след това ще ти обясня. Ще обясня, чуй добре, но не с вѐже на шията и вързани ръце, а свободен, без никакви вѐрви.

— Абсурдно е. Виж каква е действителността. Аз съм господарка на събитията.

— Вече не — заяви той. — Ти зависиш от мен. Сега аз съм този, който ще диктува условията.

Тя сви рамене, но не можа да се въздържи да не каже:

— Закълни се, че ще казваш само истината. Закълни се в гроба на майка си.

Той твърдо произнесе:

— Заклевам се в гроба на майка си, че двадесет минути след като Кларис прекрачи този праг, ще ти посоча точното място, където са скрити натрупаните през вековете съкровища на монасите от абатствата на Франция.

Тя се опита да се освободи от обаянието, което Раул внезапно упражни върху нея със своето приказно предложение, и извика:

— Не, не, това е само примамка... нищо не знаеш...

— Не само че знам — каза той, — а и не само аз знам.

— Кой още?

— Боманян и баронът.

— Невъзможно!

— Размисли. Завчера Боманян беше у барона. Защо? Защото баронът е намерил отново сандъчето и те заедно са проучили надписа. Ако не са били само петте думи, разкрити от кардинала, и е имало друга дума, магическа дума, която пояснява останалите два ключа на мистерията, то те са я научили.

— Какво ме интересува! — възрази тя, като сурово изгледа Боманян. — Него здраво го държа.

— Но ти не държиш Годфроа д'Етижу и може би в този час той е там заедно с братовчед си. Боманян предварително ги е изпратил, за да проучат мястото и да подготвят отнасянето на скъпоценностите. Разбираш ли опасността? Разбираш ли, че за една минута можеш да загубиш всичко?

Тя се инатеше упорито:

— Печеля, ако Кларис проговори.

— Тя няма да говори поради обстоятелството, че не знае повече.

— И тъй да е, тогава говори ти, защото има непредпазливостта да ми направиш подобно признание. Защо да я освободя? Докато Кларис е в ръцете на Леонар, трябва само да поискам и ще узная всичко, което ти знаеш.

Той поклати глава.

— Не — каза той, — опасността е отклонена, бурята е далеч. Може би ти трябваше само да поискаш, за да ти се даде, но сега ти не можеш вече да искаш. За това нямаш повече сили.

Раул беше убеден, че е прав. Сурова, жестока, „адска“, както казваше Боманян, но все пак беше жена и като такава, изложена на нервни припадъци. Калиостро изпитваше болка при всяка криза по-скоро от желание заради самата болка — криза на лудост, в която имаше истерия и която биваше последвана от умора, морална и физическа. Раул сега не се съмняваше, че кризата беше отминала.

— Хайде, Жозефин Балзамо — каза той, — бъди логична. Ти проигра живота си на картата присвояване на неограничени богатства. Искаш ли да отречеш усилията си в момента, в който ти поднасям тези богатства?

Съпротивата отслабваше, Жозефин Балзамо възрази:

— Не ти се доверявам.

— Това не е истина. Прекрасно знаеш, че държа на обещанията си. Ако се колебаеш... Но повече недей се колеба, знаеш, че няма време. Дълбоко в теб решението е взето, то е най-доброто.

Тя остана една или две минути замислена, после направи жест, с който като че ли искаше да каже: „След като всичко свърши, мога да намеря отново малката и отмъщението ми само се отлага.“

— В гроба на твоята майка, нали? — подсети го тя.

— В гроба на моята майка, във всичко честно и чисто, което ми остава. Ще ти разясня тайната.

— Да бъде — прие тя. — Но Кларис и ти няма да си размените нито една дума насаме.

— Нито дума. Впрочем няма какво тайно да ѝ съобщавам. Да бъде свободна — друга цел нямам.

Тя заповяда:

— Леонар, освободи малката, а него отвържи.

Леонар се подвоуми. Но беше твърде послушен на Калиостро, за да упорства. Той се отдалечи от Кларис и разряза въжетата, които задържаха Раул.

На него му се бяха схванали крайниците. Той приклегна няколко пъти, после подскочи, походи малко на ръце и дълбоко пое въздух.

— Уф! Предпочитам свободата. Нямам призвание да бъда пленник. Да освобождавам добрите и да наказвам лошите, ето какво ме интересува. Трепери, Леонар!

Той се приближи до Кларис и ѝ каза:

— Искам ви прошка за всичко, което се случи. Това няма да се повтори повече никога, бъдете сигурна. Отсега нататък сте под моя закрила. Имате ли сили, за да си отидете?

— Да... да... — каза тя. — А вие?

— О! За мен няма никаква опасност. Главното беше вашето спасение. Страхувам се, че вие не бихте могли да вървите продължително време.

— Нямам много за вървене. Вчера баща ми ме заведе при една моя приятелка, откъдето утре ще ме вземе.

— Близо ли е?

— Да.

— Не говорете повече, Кларис. Всички обяснения ще се обърнат против вас.

Той я заведе до вратата и направи знак на Леонар да отиде да отключи катинара на бариерата. Когато Леонар се подчини, той каза:

— Бъдете предпазлива и не се платете от нищо, абсолютно от нищо, нито за себе си, нито за мен. Ние отново ще се срещнем, когато удари часът, и той няма да закъснее, каквито и препятствия да ни разделят.

Той затвори зад нея вратата. Кларис беше спасена. Тогава самоуверено каза:

— Какво прекрасно създание!

След години, когато Арсен Люпен разказваше този епизод от своето голямо приключение с Жозефин Балзамо, не можа да не се разсмее:

„Е, да! Аз се смея, както се смеех тогава, и си спомням, че за пръв път имах един от тези проблясъци на въображението, които ми служеха доста често след това, за да изковавам най-големите победи...но тази беше от най-трудните.

Наистина, аз се радвах. Когато успях да освободя Кларис, стори ми се, че всичко е свършено. Запалих една цигара и понеже Жозефин Балзамо се изпречи пред мен и ми напомни за споразумението, имах неблагоприятното да й духна пушек в лицето.

— Простак! — извика ми тя.

Епитетът, който й подхвърлих в отговор, беше просто оскърбителен. В моето извинение вложих повече игривост, отколкото учтивост. И после...и после...имаше ли нужда да анализирам изключителните и противоречиви чувства, които ми вдъхваше тази жена? Не се измъчвам да правя философски анализи на думите си и дали съм се отнасял като джентълмен с нея. Аз я обичах и свирепо я ненавиждах едновременно. Но от момента, в който тя се нахвърли върху Кларис, моето отвращение и презрение нямаха граница. Даже не виждах повече възхитителната маска на нейната красота — всичко, което се криеше под нея беше като хищността на месоядните животни. Цялата истина за нея блесна изведнъж пред очите ми и аз неочаквано й подхвърлих отвратителна псувня.“

Арсен Люпен можеше да се смее след затварянето на вратата зад Кларис. Все пак моментът беше напрегнат и без съмнение само малко

не достигаше на Калиостро и Леонар, за да го повалят с един изстрел. Тя процеди през зъби:

— О! Как те ненавиждам!

— Не повече от мен — изръмжа той.

— Досещаш ли се, че не всичко е свършено между Кларис и Жозефин Балзамо?

— Както и между Кларис И Раул д'Андрези — невъзмутимо каза той.

— Негодник! — прошепнати... — Заслужаваш...

— Един револверен куршум... Невъзможно е, скъпа!

— Не ме предизвиквай много, Раул!

— Невъзможно, казвам ти. Сега за теб съм светец. Аз съм господинът, който представлява един милиард. Унищожи ме и един милиард ще отmine под твоето красиво носле, о, чаровна дъще на Калиостро! Това показва до каква степен трябва да ме уважаваш и пазиш като зеницата на окото си. Всяка клетка от моя мозък отговаря на един скъпоценен камък... Един куршум тук вътре и ти ще молиш душата на умрелия си баща... хм... граф Дьо Калиостро да възкръсне и няма да има нито едно су^[1] за Жозин! Повтарям ти го, моя малка Жозин, за да не се изкушиш и да направиш грешка, след която твоите чаровни очи да се пълнят със сълзи докрая на живота ти... За теб съм табу, както се казва в Полинезия. Табу от главата до нозете! Стани и ми подай ръка, това е най-доброто, което можеш да направиш.

Той отвори единия от прозорците към двора и дълбоко въздъхна:

— Тук е задушно. Леонар, не го затваряй. Държиш ли много, Жозефин, на палача ти да се схване ръката, като стиска непрекъснато това желязо в джоба си?

Тя тропна с крак:

— Стига глупости! — заяви тя. — Ти постави условията си, знаеш и моите.

— Кесията или живота.

— Говори, и то веднага, Раул.

— Колко бързаш! Най-напред поисках срок от двадесет минути, за да бъде сигурно, че Кларис ще бъде далеч от ноктите ти, и тези двадесет минути не са изтекли. Освен...

— Какво още?

— Освен това как искаш да разгадаеш за миг една тайна, която от векове са се старали да разкрият?

Тя се смая от думите му.

— Какво искаш да кажеш?

— Нещо много просто. Моля за спокойствие.

— Спокойствие? Но защо?

— Да дешифрирам...

— А? Следователно ти не знаеш?...

— Думата на тайната? Бога ми, не!

— Значи излъга!

— Остави гръмките думи, Жозин.

— Ти излъга и тъй като се закле...

— Да, в гроба на бедната ми майка и не се отказвам. Но не бива да смесваш думата около с наоколо. Аз не се заклех, че знам истината. Заклех се да ти я кажа.

— За да се каже, трябва да се знае.

— За да се знае, трябва да се разсъждава, а ти не ми оставяш време! По дяволите! Малко тишина... После, нека Леонар пусне дръжката на револвера си: това ме смущава.

В подигравателния и нахален тон, с който им говореше, още повече в шегите му имаше нещо дразнещо за Калиостро.

Изморена и чувстваща безполезността на всички заплахи, тя му каза:

— Както искаш. Познавам те, ще удържиш на обещанието си.

Той се провикна:

— А! Ако ще ме превземаш с нежност...никога не съм можел да устоявам на нежността... Момче, на какво да пиша? Хартия от фина китайска оризова слама, перо от колибри, сок от черница и като писалище кора от кедър, както казваше един поет.

Раул измъкна от портфейла си молив и визитна картичка, върху която вече бяха написани няколко думи, разположени по специален начин. Той начерта линии, за да съедини една с друга думите. После на обратната страна на картичката написа латинското изречение:

Ad lapidem currebat olim regina.

— Какъв кухненски латински! — каза полугласно той. — Уверен съм, че ако бях на мястото на добрите монаси, щях да намеря по-добър,

достигайки до същия резултат. Та значи кралицата препуска в галоп към граничния камък... Погледни часовника си, Жозефин.

Той не се смееше вече. В продължение на една или две минути неговото лице беше много сериозно и очите му, фиксирани в една точка, говореха за усилено съсредоточаване. Все пак успя да забележи, че Жозин го наблюдаваше с поглед, в който се четеше възхищение и неограничено доверие, и й се усмихна разсеяно, без да прекъсва нишката на размишленията си.

— Ти прозираш истината, нали? — каза тя. Неподвижен и завързан, с удължено от безпокойство лице, Боманян слушаше. Нима наистина чудовищната тайна щеше да бъде разгадана?

Жозефин Балзамо отново се обади:

— Какво ти е, Раул? Изглеждаш много развълнуван.

— Да, да, много развълнуван — отговори той. — Цялата история, всичките богатства, скрити в граничен камък на сред полето, не могат да не ме вълнуват. Но това не е нищо, Жозин, това не е нищо в сравнение с идеята, която доминира в тази история. Ти не можеш да си представиш колко е странно... колко е красиво!... Каква поезия и каква наивност!

Той млъкна; после, след кратко размишление, наставнически каза:

— Жозин, монасите от Средните векове са били кухи катуни.

И като повдигна глава, добави:

— Господи, да! Набожните особи, но ще го повторя, като рискувам да нараня твоите убеждения, са били кухи катуни! Да видим защо! Ако един финансист намисли да запази желязната си каса, като напише на горната й част: „Отварянето е забранено“, ще го сметнат за катуна, нали? Е, добре! Начинът, по който те са постъпили, за да запазят богатствата си, е почти толкова наивен.

Тя прошепна:

— Не... не... това не е за вярване!... Ти не си открил!... Лъжеш се!...

— Кухи катуни са също и онези, които са търсили и нищо не са намерили. Слепи хора! Ограничени умове! Как е възможно! Ти, Леонар, Годфроа д'Етижу, Боманян, неговите приятели, йезуитският орден, архиепископът на Руан — всички вие сте имали пред очите си тези пет думи и това не ви е било достатъчно! Дявол да го вземе! Едно дете от първоначалното училище решава много по-трудни задачи.

Тя възрази:

— Отнасяше се за една дума, а не за пет.

— Да, да, за една дума, Бога ми! Както преди малко ти казах, притежанието на сандъчето би трябвало да разкрие тази необходимата дума на Боманян и барона. Това беше, за да те изплаша и те накарам да отстъпиш. Но тези господа не могат да гледат по-далеч от носа си. Необходимата дума е тук! Тя е тук и е смесена с петте латински думи! Вместо да се чудите, както правехте всички, на тази неясна формулировка, трябваше съвсем простичко да я прочетете и да съберете първите пет начални букви.

Тя каза с нисък глас:

— Ние мислихме за това... думата Alcor, нали?

— Да, думата Alcor.

— Е, добре! Какво?

— Как какво? Но тази дума съдържа всичко! Знаеш ли какво означава?

— Това е арабска дума и означава изпитание.

— И с която арабите и всички народи си служат, за да назоват какво?

— Една звезда.

— Коя звезда?

— Една звезда, която е част от съзвездието Голямата мечка. Но това не е от значение. Каква връзка може да има?

Раул снизходително се усмихна.

— Очевидно, нали? Името на една звезда не може да има никаква връзка с разположението на полски граничен камък. Казваме си това и спираме размишленията. Нещастница! Точно това ми направи впечатление, когато изведох думата Alcor от началните букви на латинския надпис! Господар на думата талисман, на магическата дума и, от друга страна, като бях забелязал, че цялата история се върти около числото „седем“ (седем абат-ства, седем ковчежника, седем поставки на канделабъра, седем камъка с различни цветове, поставени в седем пръстена), веднага, чуваш ли, веднага, чрез ненадеен проблясък на вдъхновение разбрах, че звездата Alcor принадлежи към съзвездието Голямата мечка. С това проблемът трябва да бъде решен.

— Решен?... Как!

— Много просто. Съзвездието Голямата мечка е оформено точно от седем главни звезди! Седем! Винаги числото седем! Започна ли да

виждаш връзката? Трябва ли да ти припомням, че ако арабите са избрали и че ако техните астрономи са приели това означаване на Alcor, тоест с думата „изпитание“, значи, че всичките едва забележими малки звезди от това съзвездие, разположени по местата си като ловци по време на лов, са приети като константни величини, чуваш ли, звезди, които твърдо стоят по местата си и са неподвижни. Възприятието се е наложило поради простата причина, че тези звезди не могат да се наблюдават с просто око, а и астрономическата техника по онова време не е била на много високо ниво. Alcor е звездата, която, за да се види, трябва да се търси, тя е нещо прикрито, да речем като съкровище, като невидим за обикновените хора гранитен камък, под който са скрити скъпоценните камъни от касата на монасите.

Жозин, цялата в треска, промърмори, тъй като предчувстваше приближаването на голямата развръзка:

— Не разбирам...

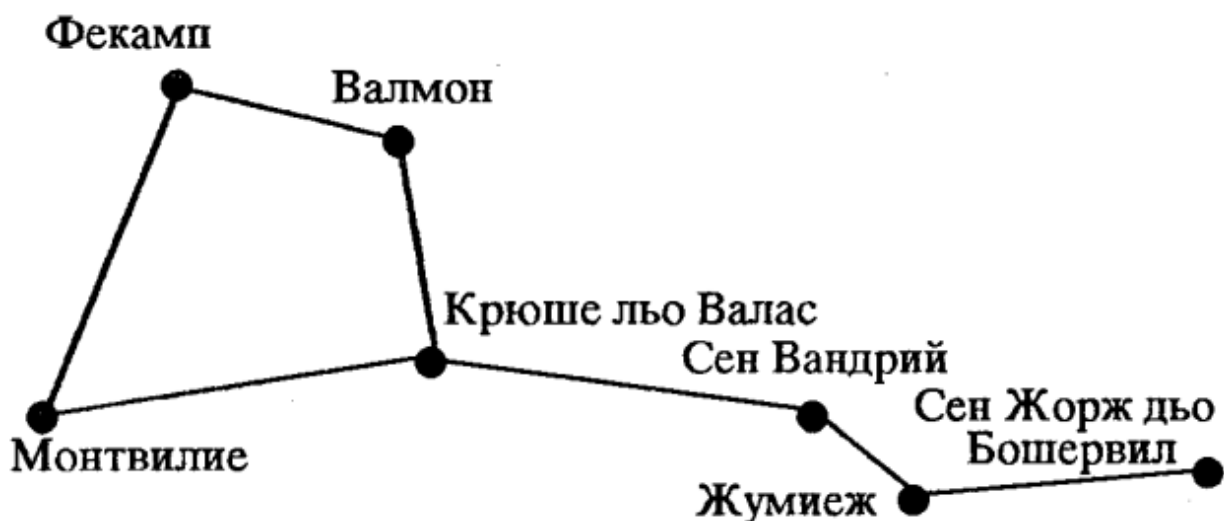
Раул постави стола си между отворения прозорец и Леонар по такъв начин, че при удобен момент да може да избяга, и говорейки, внимателно го наглеждаше. Леонар упорито държеше ръката си в джоба.

— Ще разбереш — каза Раул. — Всичко е толкова ясно. Вода и скала. Гледай!

Той показа визитната си картичка, която беше хванал между пръстите си.

— Гледай. Идеята не ме напуска от седмици. В началото на нашите изследвания бях пречертал от един атлас точните местонахождения на седемте абатства и написах седемте имена на тази карта. Ето ги, всичките седем с местата, които заемат едно спрямо друго. Достатъчно беше, след като узнах думата, да съединя седемте точки с линии, и достигнах до нечувано заключение, Жозин, приказно, колосално, но все пак много естествено. То е, че така оформената фигура представлява точното разположение на звездите от съзвездието Голямата мечка. Схващаш ли доста смайващата действителност? Седемте абатства от областта Ко, седемте главни абатства, в които са се съсредоточавали богатствата на християнска Франция, бяха разположени като седемте главни звезди на Голямата мечка! Никаква грешка при този случай. Когато се вземе атласът се вижда: това е кабалистичният план на Голямата мечка. Истината веднага се налага.

На същото място, на което се намира Alcor в небесната джунгла, гранитният камък трябва да бъде на земята.

И понеже Alcor се намира в небето малко надясно и по-долу от звездата, разположена в средата на опашката на Голямата мечка, граничният камък задължително трябва да се намира малко надясно и по-долу от абатството, което отговаря на тази. Да погледнем на скицата. Кое е това абатство? Жумиеж! Значи граничният камък се намира малко надясно и по-долу от абатството Жумиеж, най-могъщото и най-богатото в миналото нормандско абатство. Това е неизбежно, математически точно. Гранитният граничен камък е там и никъде другаде.

Веднага ни се налагат неща, които не си и сънувала: първо — точно на югоизток от Жумиеж, на една левга разстояние от селцето Меснил су Жумиеж, съвсем близо до Сена, се намират развалините на летния павилион на Агнес Сорел, метреса на крал Шарл VII^[2], и второ — абатството е било съединено с павилиона с подземие, на което входът се забелязва още. Заключение: легендарният граничен камък се намира близо до павилиона на Агнес Сорел, на брега на Сена и, без съмнение, легендата казва, че метресата на краля, самата „кralица“ на любовта, тича към този камък, без да знае за скъпоценностите, за да седне на нещо и да гледа как кралската лодка се плъзга върху старата нормандска река.

„Ad lapidem currebat olim regina“.

Настана дълбоко мълчание между Раул д'Андреzi и Жозефин Балзамо, воалът беше вдигнат. Светлината беше прогонила тъмнината.

Изглеждаше, че омразата между тях е свършила.

Настъпилото примирие угаси неукротимите конфликти, които ги разделяха, и оставаше само удивлението от проникването в забранените кътчета на мистериозното минало, което времето и пространството отбраняват от любознателността на хората.

Седнал до Жозин, със замечтани в скицата очи, Раул продължи глухо, с едва сдържано въодушевление:

— Да, много са били предпазливи тези монаси, които поверяват подобна тайна на охраната на толкова прозрачна дума! Но каква поезия, наивност и чар! Каква прекрасна мисъл е да съединиш земните си богатства със самото небе! Големи съзерцатели, големи астрономи като своите предшественици от Халдея^[3], те са получавали вдъхновението си от небето: ходът на звездите е очертавал техния живот и съзвездията са били тези, които те са молили да бдят над техните богатства. Кой знае дали не са избрали предварително тази местност, за да възпроизведат в седемте абатства на нормандска земя гигантската фигура на Голямата мечка?... Кой знае...

Очевидно лиричното излияние на Раул беше доста оправдано, но той не можа да го довърши. Раул не се доверяваше на Леонар и не го изпускаше от погледа си, но беше забравил Жозефин Балзамо. Внезапно тя му нанесе по главата силен удар с бокса си.

Това беше последното нещо, което очакваше, макар че за Калиостро бяха обичайни лукавите атаки. Зашеметен от удара, той се преви надве на стола, падна на колене и после се просна на земята.

Той заекваше с несвързан глас:

— Това е голата истина...по дяволите!...Няма повече „табу“...

И с присмех на гамен, което без съмнение дължеше на своя баща Теофаст Люпен, той каза още:

— Негодница!... Демон!... Не почита даже гения!... Ах! Дивачка, ти имаш сърце от камък?...Толкова по-зле за теб, Жозефин, ние искахме да разделим съкровището. Сега пялото ще го запазя за себе си.

И той загуби съзнание.

[1] Су (sou — фр.) — дребна френска монета, която се равнява на една двадесета част от франка. Б.пр. ↑

[2] Шарл VII (1403–1461 г.) — френски крал от 1422 г. до 1461 г. Благодарение на Жана д'Арк си възвръща престола по време на

Стогодишната война с Англия. Б. пр. ↑

[3] Халдея — името на Вавилон от VII век пр. н. е. Б. пр. ↑

ГЛАВА XIII

СЪКРОВИЩЕТО НА МОНАСИТЕ

Зашеметяването не беше много тежко, а подобно на това, което изпитва боксьор, улучен от някое точно кроше. Когато Раул се съвзе от него, без ни най-малка изненада от своя страна установи, че се намира в същото положение като Боманян: вързан на пода и опрян до стената.

Той не се изненада също, като видя пред вратата Жозефин Балзамо, простряна върху двата стола, да се мята в нервен припадък — резултат, който се проявява при нея само от извънредно силни и продължителни вълнения. Нанесеният удар на Раул беше причината за кризата. Нейният съучастник Леонар се грижеше за графинята, като ѝ разтриваше слепоочията.

През времето, докато Раул беше в безсъзнание, той трябва да беше извикал още един от съучастниците си, защото нашият герой видя да влиза един юноша, познат под името Доминик, същият, който пазеше берлината пред къщата на Бриджит Руселен.

— По дяволите! — изруга новодошлият, като забеляза двете жертви. — Тук е било доста шумно. Боманян! Раул д'Андрези! Нашата господарка е пожънала нови успехи. Но в резултат — това припадъче, а?

— Да, но то свърши.

— Какво ще правим?

— Ще я занесем до колата. Ще я откарам на „Безгрижния“.

— А аз?

— Ти ще дежуриш при тези двамата — отговори Леонар и посочи пленниците.

— По дяволите! Като клиенти не са много удобни. Не обичам такива.

Те започнаха да повдигат внимателно Калиостро. Тя им каза с толкова нисък глас, като не можеше, разбира се, да подозира, че Раул, който имаше изключително остър слух и долавяше и най-лекия полъх от разговор, успя да я чуе:

— Не. Ще вървя сама. Ти, Леонар, остани тук. За предпочитане е ти да пазиш Раул.

— Остави ме да свърша с него! — изсъска Леонар, забравил се до такава степен от омраза, че заговори на Калиостро на ти. — Този гамен ще ни донесе нещастие.

— Обичам го.

— Но той не те обича вече.

— Да. Но ще се завърне отново при мен. Както и да е, няма да го оставя.

— Тогава какво реши?

— „Безгрижния“ трябва да е в Кодебек. Ще си почина на него до сутринта, имам нужда от това.

— А съкровището? Трябват още хора, за да можем да отместим толкова голям камък.

— Ще кажа да предупредят братята Корбю, за да ме потърсят утре сутрин в Жумиеж. След всичко ще се заема с Раул...стига само да не...А! Не ме питай сега повече...Съсипана съм...

— А Боманян?

— Ще го освободя, когато взема съкровището.

— Не се ли страхуваш, че Кларис ще ни издаде? За жандармерията няма да бъде трудно да обгради стария фар.

— Абсурдно! Мислиш ли, че ще изпрати жандармерия по следите на баща си и на Раул?

Тя се повдигна, но веднага падна обратно па стола, стенойки. Минаха няколко минути. Най-после със свръхчовешки усилия тя успя да стане и да се задържи права. Облегната на Доминик, се приближи до Раул.

— Още е зашеметен — прошепна тя. — Пази го добре, Леонар, както и другия. Ако някой от двамата избяга, всичко ще бъде загубено.

Тя излезе бавно. Леонар я придружи до старата берлина и малко по-късно, с ключа от катинара на бариерата в една ръка и с пакет провизии в другата, се върна. По чакълестия път се чу шумът от копитата на конете.

Раул вече опитваше солидността на въжетата, като си казваше:

„Действително доста е изнемощяла господарката! И затова е непредпазлива! Първо — да разкаже, макар и с тих глас, бъдещите си намерения. Пред свидетел! Второ — да повери веселяци като мен и

Боманян на надзора само на един човек...ето грешки, които се дължат на лошо физическо състояние.“

Раул грешеше. По-вярно беше обратното — опитът на Леонар в тази насока правеше безполезна всяка мисъл за бягство.

— Остави на мира въжетата — каза му Леонар, влизайки. — Ако ли не, ще удрям...

Опасният тъмничар взе допълнителни предохранителни мерки, за да улесни работата си. Той съедини краищата на двете въжета, които стягаха затворниците, и ги намота на облегалката на единия от столовете, разположен пред него в нестабилно равновесие. После сложи върху седалката камата, която му беше дала Жозефин Балзамо. Стига само една от жертвите да помръдне, камата заедно със стола щеше да падне на пода.

— Не си толкова глупав, колкото те мислех — каза му Раул. Леонар изгрухтя:

— Още една дума и ще те фрасна.

Той започна да яде и пие. Раул се реши да рискува:

— Добър апетит! Ако остане нещо, не ме забравяй. Леонар стана със стиснати юмруци.

— Няма повече, стари приятелю — обеща Раул. — Просто ме сърби езикът. Тъй като съм гладен и жаден, ще предъвквам думи и ще пия слюнка. Не е хранително като колбасите, но ще се задоволя и с това.

Времето минаваше. Стъмни се.

Боманян изглежда, че спеше. Леонар беше запалил лулата си и пушеше. Раул си говореше наум и се укоряваше, че е бил толкова непредпазлив с Жозин.

„Не трябваше да ѝ се доверявам...Все пак какъв напредък е постигнала! Калиостро е далеч от моята стойност, но каква решителност! Какво ясно виждане на действителността и каква липса на скрупули! Само един недостатък, който пречи на чудовището, за да бъде свършено: нервната му система е лабилна. И затова тези грешки днес, които ще ми позволят да стигна преди нея в Меснил су Жумиеж.“

Разсъжденията му се ръководеха от неговата увереност, че ще успее да избяга на Леонар. Той беше забелязал, че възлите на въжетата, стягащи глезените му, се разхлабват при силен опън, и възнамеряват

първо да освободи десния си крак. С удовлетворение си представяше какъв ефект ще се получи след хубав удар с тока на обувка върху брадата на Леонар. Оттогава щеше да започне неговото надбягване за спечелване на съкровището.

В помещението мракът се сгъстяваше. Леонар запали свещ, изпуши една последна лула и изпи поредната чаша вино. Въпреки всичко започна да го обзема сънливост. Той стана, разкърши се, отдаде чест надясно и наляво на въображаем началник и отново седна. Взе свещта по такъв начин, че стичащият се восък да го опарва от време на време по ръката. Той хвърли поглед към затворниците си, хвана двойното въже в свободната си ръка, за да му послужи като сигнал за тревога, и отново задряма.

Раул тихо продължи, засега безрезултатно, своята малка работа за освобождаването си. Сигурно беше около девет часа вечерта.

„Ако мога да тръгна в единадесет часа — казваше си той, — около полунощ ще мина Лийбон, където ще вечерям; към три часа сутринта ще бъда на светото място и в първите часове на зората ще сложа в джоба си касичката на монасите. Да, в моя джоб! Нямам нужда нито от братята Корбю, нито от някой друг.“

Но към десет часа и половина той беше в същото състояние, при което започна своята малка работа. Разхлабването на възлите не ставаше лесно, те не поддаваха и Раул започна да губи надежда, когато изведнъж му се стори, че чува лек шум, който се различаваше от всички други възможни, които биха могли да се появят в нощната тишина — падащи листа, мърдащи по клоните птици, капризи на вятъра.

Шумът се повтори два пъти и Раул се убеди, че идва през отворения страничен прозорец и че беше минал покрай ушите на небрежно отпусналия се Леонар.

Факт беше, че един от враговете изглеждаше предварително въвн от битката.

Раул погледна Боманян. Той също беше дочул нещо и сега внимателно се взираше.

Срещу тях Леонар се събуди с изгорени пръсти, провери дали пленниците му са по местата си и отново задряма. Шумът навън спря за момент, после се възобнови и изглежда, че този, който го

предизвикваше, следеше внимателно всяко от движенията на тъмничаря.

Какво се подготвяше? Барьерата беше затворена и този, който идваше, би трябвало да е прескочил в тъмнината стената, която в горния си край, както казахме, беше обсипана с парчета от счупени бутилки. Прехвърлянето не беше възможно освен за човек от околността, който предварително познава някой скрит процеп в стената. Кой идваше? Селянин? Браконьер? Беше ли това помощ? Приятел на Боманян? Някой скитник?

Внезапно в мрака се появи неясно очертание на човешка глава. Корнизът на прозореца, не много висок, беше лесно прескочен.

Раул различи силуета на жена и още преди тя да го види, той беше уверен, че тази жена не е никоя друга освен Кларис.

Завладя го огромно вълнение. Значи Жозефин Балзамо беше сгрешила в предположенията си, че Кларис не е в състояние да реагира поради слабост! Неспокойна, обхваната от страх за опасностите, които я очакват, преодоляваща умората и уплахата, младата девойка беше успяла да се скрие в околностите на стария фар и да чака нощта.

Сега тя правеше невъзможното, за да спаси този, който ѝ беше изменил жестоко.

Тя направи няколко стъпки. Леонар се събуди отново и за нейно щастие, ѝ обърна гръб. Тя се спря, после, след като той отново заспа, тръгна отново. Така успя безшумно да премине покрай него.

Камата на Жозефин Балзамо се намираще върху стола. Тя я взе. Щеше ли да го удари?

Раул се изплаши. Лицето на младото момиче, сега по-добре осветено, му изглеждаше да изразява свирепо желание за отмъщение. Но техните погледи се срещнаха, тя разбра мълчаливата заповед, която той ѝ налагаше, и не нанесе удара. Раул се наведе леко, за да може въжетото, което го съединяваше със стола, да се отпусне. Боманян направи същото.

Тогава, без да трепери, тя бавно повдигна въжетото с една ръка, плъзна острието на камата и го преряза.

Успехът зависеше от Леонар. Той не трябваше да се събужда за свое добро, защото Кларис незабавно щеше да го убие, ако помръднеше по някакъв начин. Без да го изпуска от очи, тя продължи

смъртоносната игра; наведе се към Раул и пипнешком потърси въжетата. Китките на ръцете му бяха освободени.

Той прошепна:

— Дай ми ножа.

Тя се подчини. Но една друга ръка излезе по-бърза от тази на Раул. Боманян, който досега беше лежал неподвижно на мястото си в продължение на часове, грабна ножа и започна да прерязва въжетата си.

Вбесен от гняв, Раул сграбчи ръката му. Ако Боманян успееше да се освободи преди него и избягаше, Раул губеше всякаква надежда да завладее съкровището. Борбата беше ожесточена, борба без шум и движения, двамата напругаха всичките си сили, казвайки си, че при най-малкото изшумоляване Леонар ще се събуди.

Раната на Боманян, макар и лека, не му позволи да се съпротивлява продължително време. Той пусна ножа.

Кларис, която се тресеше от страх, падна на колене, но не за да моли двамата за тишина, а за да не се строполи от изтощение на земята.

В този момент Леонар повдигна глава, отвори едното си око и погледна сцената, която се разиграваше пред него: двамата мъже, почти изправени един до друг, задъхани от борбата, и Кларис д'Етижу на колене.

Всичко продължи няколко секунди, няколко страшни секунди, защото нямаше съмнение, че ако Леонар бе видял сцената, щеше да повали двамата неприятели с два револверни куршума. Но той не я видя. Неговият поглед, фиксиран в тях, не успя да ги види. Клепачът отново се затвори, бе да може съзнанието му да се събуди.

Тогава Раул разряза последните си въжета. Прав, с кама в ръка, той беше вече свободен. Прошепна, докато Кларис се изправяше:

— Върви... спаси се...

— Не — отвърна тя с кимване на глава.

Тя му показа Боманян с изражение, от което ясно личеше, че не е съгласна да го оставят изложен на отмъщението на Леонар като беззащитна жертва.

Раул настоя да тръгнат, но тя остана непоколебима.

Отегчен от нейната съпротива, той подаде ножа на противника си.

— Тя има право — прошушна той... — Да бъдем честни играчи. Дръж, справи се... Отсега нататък всеки ще играе своята игра, нали?

Той последва Кларис. Един след друг те прескочиха прозореца. Щом излязоха в двора, тя го хвана за ръка и го заведе до стената, до мястото, където високата ѝ част беше разрушена и имаше процеп.

Сега Раул ѝ помогна да мине, но след като на свой ред прескочи оградата, не видя никого.

— Кларис — тихо я повика той, — къде сте?

Черна нощ без нито една звезда падаше над гората. Ослушвайки се, той дочу леко тичане между съседните гъсталаци. Влезе в тях, разблъска клоните и къпините, които му преграждаха пътя, засуети се, но разбрал, че търсенето ще бъде безполезно, отново излезе на пътеката.

„Избяга ми — горчиво помисли той. — Когато бях затворник, рискува всичко, за да ме освободи. Когато съм свободен, тя не е съгласна да ме вижда. Моята измяна, чудовищната Жозефин Балзамо и отвратителното приключение ѝ вдъхват ужас.“

Тъкмо се гответе да си отиде, когато някой се търкулна от каменната стена. Това беше бягащият Боманян. Почти веднага се чуха изстрели, които идваха от същата посока. Раул едва имаше време да се скрие. Леонар се вмъкна в гъсталака и профуча покрай него като стреляте в непрогледната тъмнина.

И така, приблизително в единадесет часа вечерта тримата врагове се бяха впуснали в почти един и същ момент към камъка на кралицата, разположен на единадесет левги разстояние. Какви бяха техните възможности да достигнат до него? Всичко зависеше от това.

От една страна бяха Боманян и Леонар, и двамата със съучастници и начело на могъщи организации. Или Боманян щеше да влезе във връзка със своите приятели, или Леонар щеше да се присъедини към Калиостро и плячката щеше да им принадлежи по най-бързия начин. Но Раул беше по-млад и по-способен. Ако не беше допуснал глупостта да остави велосипеда си в Лийбон, всички шансове щяха да бъдат негови.

Трябва да се признае, че той мигновено се отказа да търси Кларис в гората, защото намирането на съкровището представляваше неговата единствена грижа. За един час той премина десетте километра, които го разделяха от Лийбон. В полунощ събуди портиера

на хотела си, подкрепи се на крак с два сандвича и след като сложи в джоба си два динамитни патрона, с които се беше снабдил няколко дни по-рано, яхна велосипеда си. Върху кормилото беше намотал платнен сак, предназначен за прибиране на скъпоценните камъни.

Неговата сметка беше следната:

„От Лийбон до Меснил су Жумиеж са осем левги и половина... Следователно ще бъда там преди разсъмване. При първите лъчи на слънцето ще намеря граничния стълб и ще го взривя с динамита. Възможно е Калиостро или Боманян да ме изненадат по средата на акцията. В такъв случай ще делим. Толкова по-зле за тримата. Идеалните ни части ще намалееят с две трети.“

След като мина Кодебек ан Ко, той тръгна по междуселска пътека, която се провираше между ливади и тръстики и водеше пряко до Сена. Той пресече почти същото място, където вечерта след кошмарното бягство от Гюйор беше признал любовта си на Жозефин Балзамо. „Безгрижния“ беше сега отново там като масивна сянка в непрогледната тъмнина.

Той видя слаба светлина, която се процеждаше под спуснатото перде на илюминатора на кабината, която заемаше младата жена.

„Тя сигурно се облича сега — си каза той. — Берлината с малките кончета ще дойде да я вземе. Може би Леонар подготвя експедицията... Много късно, господа!“

Той отново тръгна със същата скорост, но половин час по-късно, когато се спускаше по един много стръмен склон, изведнъж предното колело на велосипеда му започна да боксува. Внезапно спрял, той се преметна през глава над рамката и падна до купчина камъни. Някакво чудо му попречи да си разбие главата в тях.

Тутакси в тъмнината се появиха двама души и един фенер се насочи към склона, зад който мълниеносно се беше притиснал Раул. Мъжки глас извика:

— Той е! Не може да бъде никой друг! Нали ти бях казал: „Едно добре опънато въже и ще го хванем, когато минава.“

Гласът беше на Годфроа д’Етижу. Почти веднага Бенето го поправи:

— Ще го хванем... ако се съгласи този разбойник!

Като преследвано животно Раул се завря с главата напред в храсталака от къпини и коприва, разкъса си дрехите, но въпреки това

успя да се промъкне на значително разстояние от братовчедите. Те останаха да псуват и кълнат напразно. Раул се беше скрил.

— Стига сте търсили — каза отслабнал глас, който идваше от една спряла недалеч кола и беше на Боманян. — Достатъчно е да повредите велосипеда му. Заеми се с това Годфроа и да тръгваме. Конят вече си отдъхна.

— Но вие, Боманян, в добро състояние ли сте?...

— В добро или не, трябва да тръгваме... По дяволите! Изгубих много кръв от проклетата рана... Превръзките са хлабави.

Раул чу как разбиха колелата на велосипеда му с токовете на ботушите си. Бенето махна воалите, които обвиваха двата фенера на колата, и конят, шибнат силно с камшик, потегли в силен тръс.

Раул затича след колата.

Той трепереше от ярост. За нищо на света не би изоставил борбата. Не се касаеше вече само за много милиони, а за нещо, което даваше на целия му живот пътеводен смисъл: той се криеше в думата самолюбие. Тъй като дешифрира неразгадаемата тайна, трябваше да пристигне пръв до целта. Да не бъде там, да не вземе, а да остави да вземат, би било непоносимо унижение до последния от земните му дни.

Така, без да държи сметка за умората, той тичаше на сто метра зад колата, окуражаван от идеята, че проблемът не беше решен, и неговите неприятели бяха в същото положение като него — принудени да търсят разположението на граничния камък, а докато те се лутат, той сигурно ще успее да вземе преднина.

Впрочем шансът го покровителстваше. Наближавайки Жумиеж, той съгледа голям фенер, който се поклащаше на пътя пред него, и чу острия звук от хлопането на звънче. Докато неприятелите му се бяха отбили вдясно, той тръгна след фенера.

Това беше кюрето на Жумиеж. Придружаван от едно дете, той се връщаше от близкия чифлик, където беше правил последно помазване на умирация стопанин. Раул тръгна с него и се поинтересува за странноприемницата в Жумиеж. После, по време на разговора, се представи като любител археолог и заприказва за един чудноват камък, който му били посочили край брега на Сена.

— Старият монумент на кралицата... нещо толкова ми казаха. Невъзможно е да не сте чували за тази забележителност, нали,

господин абат?

— Бога ми, господине — му отговори той, — изглежда, че ми говорите за този камък, на който ние тук, местните хора, викаме камъка на Агнес Сорел.

— В Меснил су Жумиеж, нали?

— Точно така, на една малка левга отгук. Но той не е никаква забележителност... обикновена купчина от малки скали, подаващи се от земята, на които най-голямата височина не надхвърля един до два метра над Сена. Сред тях има един по-голям.

— Общинска земя, ако не се лъжа, нали?

— Преди няколко години да, но общината продаде мястото на един от моите миряни, почтения Симон Тюйар, който искаше да закръгли ливадата си.

Разтреперан от радост, Раул остави компанията на добрия кюре. Той беше получил сведения буквално за броени минути, и то изключително полезни. По този начин той избегна влизането в голямото село Жумиеж и тръгна от кръстовището преди него по криволичещ път, който водеше право в Меснил. Раул се окуражаваше, че успя да спечели известна преднина пред съперниците си.

„Ако не успеят да си намерят водач, няма съмнение, че те са загубени. Невъзможно е да се кара в полунощ по този разкопан път. После, накъде ще се отправят? Как ще намерят граничния стълб? Боманян е на края на силите си и не ще бъде Годфроа този, който би могъл да реши уравнението. Напред, печеля играта!“

Наистина малко преди три часа сутринта той мина под табела, закована на висок дървен кол. След нея следваше собствеността на почтения Симон Тюйар.

Слабата светлина на няколко кибритени клечки му показва началото на ливадата и той набързо я пресече. Следваше дига, която му се стори, че е нова, и се простираше покрай реката. Той се намираше на нейния десен край и затова се върна наляво. Не искаше да изчерпва запаса си от кибритени клечки и се движеше пипнешком.

На хоризонта вече блестеше светла ивица.

Той почака, обзет от дълбоко вълнение, което го правеше кротък и го караше да се усмихва. Граничният камък беше близо до него, на няколко стъпки. В продължение на векове в този час на нощта монасите са идвали тайно до тази точка на огромната земя, за да й

поверят своите богатства. Един след друг игумените и ковчежниците на съкровищата са минавали по подземиято, което ги е водело в абатството. Другите, без съмнение, са пристигали с лодки по старата нормандска река, която минава и сега през Париж, през Руан и е къпела с водите си три или четири абатства.

И ето че той, Раул д'Андреzi, беше стигнал пред голямата тайна! Той наследяваше хиляди и хиляди монаси, които бяха работили някога и посели в сърцето на Франция реколта, която нямаше да пожънат! Какво вълшебство! Да постигне на своята възраст подобна мечта! Да бъде равен на най-силните и да царува между господстващите! Да, той щеше да царува, защото щеше да има най-голямата сила, позната на човечеството — силата на парите!

Небето на изток вече светлееше. Непрогледната тъмнина отстъпваше на светлината. Звездите, една по една, угасваха на небето. Голямата мечка бавно изчезваше от небесната карта. Раул по-скоро се досети, но без да може да види, за мястото на Alcor, уморена звезда, която съответстваше в необятното всемирно пространство на малкия гранитен блок, върху който Раул д'Андреzi щеше да постави ръката си в знак на притежание. Той не видя звездата. Водата кротко плискаше брега с тихите си вълни. Повърхността на реката, измъкнала се от тъмнината, миеше посребрените от луната камъни.

Той се качи на дигата. Започнала различава контурите и цветовете на различните предмети. Тържествен момент! Неговото сърце биеше неудържимо. И изведнъж на тридесетина стъпки от себе си той забеляза малко възвишение, което едва се различаваше на равната повърхност на ливадата. От тревата, която го покриваше, се подаваха няколко парчета от сива скала.

„Това е... — промърмори той, потресен до дъното на душата си, — това е... стигнах до целта...“

Неговите ръце заопипваха в дъното на джоба двата динамитни патрона, а очите му търсеха по-високия камък на могилката, за който кюрето на Жумиеж беше говорил. Дали беше този?... или онзи?... Няколко секунди му стигаха, за да постави динамита. Три минути по-късно щеше да събира диамантите и рубините в платнения сак, който беше отвързал от кормилото на велосипеда си. Ако оставеше тук-там по някоя троха от съкровището, толкова по-добре за неговите неприятели!

Той напредваше равномерно, крачка по крачка, но могилата пред него оставаше същата, нищо, което да представлява каменен стълб, не набраздяваше гладката ѝ повърхност, както очакваше Раул. Никакъв граничен камък... Никакъв връх, който да позволява някога на тази, която са наричали Дама на красотата, да идва, за да седне на него и да дебне появяването на кралската лодка в кротко течащата река. Нищо, което да стърчи. Напротив... Какво се бе случило? Дали някое прииждане на реката, някаква буря или друго атмосферно влияние са променили до такава степен брега, че гранитният камък беше изчезнал? Или пък...

С два скока Раул преодоля десетте стъпки, които го разделяха от могилата.

Нечовешко проклятие се изплъзна от устата му. Централната част на могилата беше изтърбушена. Гранитният стълб, легендарният гранитен камък беше там, но разбит, раздробен, разпръснат — неговите останки бяха изхвърлени в един трап, в който се виждаха парчетата черен чакъл, примесени с буци пръст и остатъци от изгорена неотдавна трева. Нито един скъпоценен камък. Нито частица от злато и сребро. Неприятелят беше минал...

Застанал лице в лице с тази ужасяваща гледка, Раул не се забави повече от една минута. Закован на мястото си, без да каже нито дума, той разсеяно разгледа останките и всички доказателства за извършената преди няколко часа работа; забеляза следи от женски крак, но не прибърза да направи каквото и да е заключение. Отдалечи се на няколко метра, запали цигара и седна в подножието на дигата.

Той не искаше повече да мисли. Поражението и най-вече начинът, по който му го бяха нанесли, бяха толкова мъчителни, че не се реши да проучи как е станало. Във всеки случай трябваше да се опита да запази безразличие и хладнокръвие.

Но събитията от следобеда и предишната вечер започнаха да вземат връх въпреки волята му. Дали му се искаше или не, действията на Жозефин Балзамо се изпречваха в неговата мисъл. Той я виждаше как извършва злото, как използва цялата си налична енергия за подобен момент. Тя щеше да почива, когато му дойде времето. Тя беше шепнала безсилно на Леонар с една-единствена цел — той да я чуе! Тогава да вървим! А беше ли си починал той самият? И Боманян, толкова изтощен, беше ли намерил време за отдих? Не, Жозефин

Балзамо не би могла да извърши подобна грешка. Преди да падне нощта, тя е дошла тук със съучастниците си и на дневна светлина е огледала местността и направлявала работата.

Да, когато Раул я беше забелязал зад спуснатите пердета на кабината, тя не се е приготвяла за решаващата експедиция, а се е била върнала от нея като победителка, защото тя никога не позволяваше на случая, на безполезните колебания и на излишните скрупули да се изпречат между нея и незабавното изпълнение на проектите ѝ.

Повече от двадесет минути той си отпочива под лъчите на слънцето, което внезапно се появи над хълмовете. Раул бе изложен на суровата реалност, която хвърляше сянка върху мечтите му и която сега трябваше да осъзнае много добре. Дълбоко замислен, той не чу шума от колата, която спря на пътя, и не видя тримата мъже, които слязоха от нея. Мъжете минаха покрай табелата с името на собственика и прекосиха ливадата. Изведнъж единият от тях, стигнал до могилата, изненадано извика. Този вик извади Раул от вцепененото му състояние.

Това беше Боманян. Двамата му придружители, барон д'Етижу и Бенето, го поддържаха.

Разочарованието на Раул беше толкова дълбоко, че не забеляза покрусата на човека, който беше проиграл целия си живот в мистериозната афера за съкровището. Оловносив, със свирепи очи, с кървави петна по превръзката си, той гледаше тъпо пред себе си. Това сигурно беше най-ужасната гледка през живота му. Но спектакълът беше реален — теренът опустошен, гранитният стълб разбит, приказното съкровище откраднато.

Можеше да се каже, че пред него светът се сгромолясва и че той съзерцава вече дълбоката пропаст, пълна с ужас и безнадеждност.

Раул се приближи и прошепна: — Това е извършила тя.

Боманян не отговори. Не можеше да се съмнява, че това е нейно дело. Образът на тази жена се смесваше с всичко, което му се беше случило — несполуки, нещастия, катаклизми, адски страдания. Необходимо ли беше да се хвърли като приятелите си и да рови земята, за да търси останки от огромното съкровище? От това, което допреди няколко минути му бе принадлежало? Не, не! След преминаването на магьосницата оставаше само пепел и пръст! Тя беше бич, който

опустошава и убива. Тя би затворила в тъмница даже Сатаната. Тя — небитие и смърт!

Той се изправи театрален и романтичен в обичайното за него поведение, разходи наоколо скръбни очи, неочаквано, направил кръстен знак, с един замах заби в гърдите си камата, която принадлежеше на Жозефин Балзамо.

Това движение беше така бързо и ненадейно, че нищо не бе в състояние да го предотврати. Преди неговите приятели и Раул да се опитат да му помогнат, Боманян се строполи в ямата сред останките на онова, което беше досега наричано съкровището на монасите. Приятелите му се притекоха към него. Той още дишаше и прошепна:

— Свещеник... свещеник...

Бенето набързо се отдалечи. Притичаха селяни. Той ги разпита и скочи в колата.

Паднал на колене до ямата, Годфроа д'Етижу се молеше и се удряше в гърдите... Без съмнение, Боманян му беше разкрил, че Жозефин Балзамо е още жива, и го беше запознал с всичките ѝ престъпления. Тези неща и самоубийството на Боманян го правеха почти луд. Ужас изкривяваше лицето му.

Раул се наведе над Боманян и му каза:

— Кълна ви се, че ще я намеря отново. Кълна ви се, че ще ѝ взема богатствата обратно.

Омраза и любов разкъсваха сърцето на умирация. Само подобни думи можеха да запазят живота му за няколко минути. В часа на агонията си, сред рухването на мечтите си, той безнадеждно се залавяше за мисълта за бъдещо възмездие.

Неговите очи зовяха Раул. Той се наведе още и чу следните думи:

— Кларис... Кларис д'Етижу... ти трябва да се ожениш за нея... Слушай... Кларис не е дъщеря на барона... Той ми призна... тя е дъщеря на друг, когото нейната майка обичаше...

Раул каза сериозно:

— Кълна ви се, че ще се ожена за нея... Кълна ви се...

— Годфроа — извика глухо Боманян.

Баронът продължаваше да се моли. Раул го потупа по рамото и го наведе над Боманян, който забърбори:

— Кларис ще се омъжи за д'Андрези... желая го...

— Да, да — отговори баронът, неспособен да се възпротиви.

— Закълни се.

— Кълна се.

— Във вечното си спасение?

— В моето вечно спасение.

— Ще му дадеш от парите си, за да може да отмъсти за нас... всичките богатства, които открадна тогава... ще се закълнеш ли?

— В моето вечно спасение.

— Той познава всичките ти престъпления. Има за тях доказателства. Ако не се подчиниш, ще те издаде.

— Ще се подчиня.

— Бъди проклет, ако лъжеш.

Гласът на Боманян се прекъсваше от задавени хрипове, от които думите ставаха все по-неясни. Легнал до него на земята, Раул едва ги разбираше.

— Раул, ти ще я преследваш... трябва да ѝ вземеш скъпоценностите... Тя е демон... Слушай... аз открих... в Хавър... тя има кораб... „Светулка“... Слушай...

Той вече нямаше сили да говори, но Раул дочу още следните думи:

— Върви... веднага... Търси я... от днес... Очите му се затвориха.

Започна агонизиращото хъркане.

Годфроа д'Етижу продължаваше да се удря в гърдите на колене пред празната яма. Раул си тръгна.

Същата вечер един парижки вестник публикува в последния час следното съобщение:

„Господин Боманян, много известен адвокат сред военните роялистки кръгове, за когото вече бяхме съобщили, че е починал в Испания, се е самоубил тази сутрин в нормандското селце Меснил су Жумиеж на брега на река Сена.

Причините за това самоубийство са напълно неизвестни. Двама от неговите приятели, господата Годфроа д'Етижу и Оскар дьо Бенето, които са го придружавали, разказват, че през нощта спали в замък Танкарвил, където били поканени за няколко дни, когато господин Боманян ги събудил. Той бил ранен и в състояние на крайна възбуда. Поискал от приятелите си веднага да впрегнат каретата и да го придружат до Жумиеж, а оттам до Меснил су Жумиеж. Защо? Защо

подобна експедиция в изолираните селски имоти? Защо се е самоубил? Това са въпроси, на които сега е невъзможно да се отговори.“

След два дни хавърските вестници поместиха серия от новини, които настоящата статия резюмира доста вярно:

„Миналата нощ княз Лаворнев, дошъл в Хавър за да изпита една увеселителна яхта, купена от него неотдавна, станал свидетел на потресаваща драма. Връщайки се към френския бряг, той видял пламъци и чул експлозия на не повече от половин миля^[1] разстояние от яхтата си. Трябва да отбележим, че тази експлозия е била чута на много места по брега.

Княз Лаворнев веднага отправил яхтата си към мястото на катастрофата, където успял да забележи плаващи останки от кораб. За една от тях се бил заловил моряк. Той бил спасен от хората на княза. Но едва започнали да го разпитват и да научат, че корабът се наричал «Светулка» и принадлежал на графиня Дьо Калиостро, когато той се хвърлил отново във водата, викайки: «Това е тя... това е тя...»

Действително на светлината на фенерите на яхтата се забелязала друга останка, за която се била заловила една жена. Водата започнала вече да покрива главата ѝ.

Мъжът успял да се добере до нея и да я повдигне, но тя се вкопчила толкова силно в него, че парализирала движенията му, и те потънали. Всички претърсвания останали напразни.

Когато се върнал в Хавър, князът дал показанията си, които били потвърдени от четирима души от екипажа му...“

И вестникът добавяше:

„Последните сведения ни карат да мислим, че графиня Дьо Калиостро е била авантюристката, позната ни

под името Пелегрини, а в някои случаи и Балзамо. Преследвана от полицията, която щяла да я залови на няколко пъти в областта Ко, където се е подвизавала в последно време, тя очевидно била решила да замине за чужбина и заедно със съучастниците си, по всяка вероятност, е загинала при катастрофата на своята яхта «Светулка».

Ще споменем между другото, с всички възможни резерви обаче, един слух: че съществува известна връзка между някои авантюри на графиня Дьо Калиостро и мистериозната драма в Меснил су Жумиеж. Говори се за изкопано и откраднато съкровище, за конспирация, за многовековни документи.

Но с това навлизаме в сферата на легендите. Да оставим на правосъдието да разясни аферата.“

Същия ден следобед, когато се появиха по-горните редове, а това ще рече точно шестнадесет часа след драмата в Меснил су Жумиеж, Раул влезе в кабинета на барон Годфроа в неговото имение, същия, в който четири месеца по-рано се беше промъкнал тайно през нощта. Колко път беше изминал оттогава и с колко години се беше състарил юношата!

Седнали зад кръглата маса, двамата братовчеди пушеха и пиеха коняк от големи водни чаши.

Без предисловия Раул обясни:

— Идвам да поискам ръката на госпожица д’Етижу и предполагам...

Държанието му не отговаряше на приетото при подобни случаи. Не носеше шапка, нито даже каскет. Имаше на гърба си извехтяла матроска куртка, беше с много къс панталон, от който се подаваха голите му нозе, обути в платнени обувки.

Но държанието на Раул, както и целта на посещението му не интересуваха Годфроа д’Етижу. С хлътнали очи и измъчено лице той подаде на Раул пакет вестници, като изпъшка:

— Чухте ли за Калиостро?

— Да, знам... — отвърна Раул.

Той презираше този човек и не можа да се въздържа да не му го каже:

— Толкова по-добре за вас, нали? Окончателната смърт на Жозефин Балзамо е нещо, което трябва да ви отърве от тежко бреме!

— Но следствието?... Последниците?... — промърмори баронът.

— Какви последници?

— Правосъдието! То ще се опита да разкрие аферата. Вече говореха за някаква връзка между самоубийството на Боманян и Калиостро. Ако правосъдието я разкрие, то ще отиде по-надалеч, докрай.

— Да — пошегува се Раул, — до вдовицата Руселен, до убийството на слугата Жобер, а това ще рече до вас и братовчед ви Бенето.

Двамата мъже потръпнаха. Раул ги успокои.

— Бъдете спокойни и двамата. Правосъдието няма да разбуди всички тези тъмни истории по простата причина, че Боманян имаше влиятелни приятели в обществото, които не обичат скандалите. Аферата ще бъде потулена. Това, което ме безпокои днес, не е работа на правосъдието...

— Какво е то? — запита баронът.

— Това е отмъщението на Жозефин Балзамо.

— Понеже тя е мъртва...

— Даже мъртва, тя ни заплашва. Ето защо дойдох при вас. В дъното на градината има малък павилион, който е необитаван. Ще се настаня там... до сватбата. Предупредете Кларис за присъствието ми и ѝ кажете да не приема никого... дори и мен. Сигурно ще се съгласи да приеме този годежен подарък, който ви моля да ѝ поднесете от мое име.

И Раул подаде на смаяния барон един грамаден сапфир, изрязан по същия начин, по който са обработвали в далечното минало скъпоценните камъни.

[1] Една морска миля се равнява на 1852 метра. Б. пр. ↑

ГЛАВА XIV

АДСКОТО СЪЗДАНИЕ

— Нека спуснат котвата — прошепна Жозефин Балзамо — и да докарат лодката.

Морето беше покрито с гъста мъгла, която се наслагваше в мрака на нощта и пречеше да се забележат даже светлините на Етрета. Фарът на Антифер не успяваше да пробие непроницаемите кълбести облаци, в които яхтата на княз Лаворнев се движеше почти пипнешком.

— Какво те принуждава да искаш да се движим толкова близо до брега? — запита Леонар.

— Моето желание. Искам да бъде така — отговори Калиостро.

Той се ядоса.

— Това е лудост, тази експедиция е чиста лудост! Ако те прихващат щури идеи, кажи си! Ето петнадесет дни откакто успяхме, благодарение на теб, признавам го, да пожънем необикновена победа. Всичките скъпоценни камъни са затворени в огнеупорна каса в Лондон. Опасността е преминала. Калиостро, Пелегрини, Балзамо, маркиза Дьо Белмонт: всичко това потъна на дъното на морето благодарение на катастрофата на „Светулка“. Ти има блестящата идея да я организираш и проведеш с толкова много енергия. Двадесет свидетели видяха от брега експлозията. За хората ти си мъртва, аз също, а и всичките ни съратници. Ако някога успеят да разкрият историята за съкровището на монасите, ще помислят, че то е потънало със „Светулка“ на такова място в морето, което не може да се определи точно. Скъпоценните камъни значи ще останат завинаги за хората на дъното на морето. От това корабкрушение ще остане доволно единствено правосъдието, защото е известно, че няма да се затича да разкрива изнесеното в пресата, след като му е наредено от много високо място да потули аферата Боманян — Калиостро. Значи всичко върви добре. Ти си господарка на положението и победителка на враговете си. Сега е моментът, в който най-елементарната предпазливост ни налага да бягаме далеч от бреговете на Франция,

даже, доколкото е възможно, и от Европа, а ти именно в този момент избра да се върнеш на същото място, за да нападнеш единствения враг, който ти остава. И то какъв враг, Жозин! Един гений, без когото, признай, Жозин, ти нямаше да разгадаеш тайната. Признай, че постъпката ти е луда.

Тя прошепна:

— Любовта е лудост.

— Тогава откажи се.

— Не мога, не мога. Обичам го!

Тя се беше опряла на лакти на перилото на яхтата и със стисната между дланите си глава шепнеше безнадеждно:

— Обичам... това е за пръв път... Другите мъже не се смятат... Докато Раул!... Ах, не искам да говоря за него... Чрез него изпитах единствената радост в живота си... но също и най-голямата мъка. Преди да го срещна, не познавах щастieto...но също и болката... и после... и после щастieto свърши... остана ми само страданието... То е нещо отвратително, Леонар... Мисълта, че той ще се жени... и друга ще споделя живота му... и че ще се роди дете от тяхната любов... не, това не е по силите ми. Всичко друго, но не това!... Леонар, предпочитам да рискувам всичко. Предпочитам да умра! Той тихо й каза:

— Бедната ми Жозин...

Те замълчаха, като тя остана все така наведена над водата. После, когато лодката се приближи, тя се изправи и твърдо каза:

— Нищо не рискувам, Леонар... няма да умра, по-скоро ще избягам.

— В края на краищата какво искаш да правиш?

— Да го отвлека.

— О! О! Ти се надяваш...

— Всичко е готово. И най-малките подробности са уредени.

— Как?

— Посредством Доминик.

— Доминик?

— Да, още от първия ден, още преди в имението да пристигне Раул, Доминик беше нает за вратар на д'Етижу.

— Но Раул го познава.

— Раул го е виждал може би един или два пъти, но ти знаеш колко е способен Доминик да се дегизира. Абсолютно невъзможно е да го познае измежду пялата прислуга на замъка и на конюшнията. Доминик всеки ден ме държи в течение на работите там и получава моите инструкции. Знае часовете, в които Раул си ляга да спи и става от леглото, как живее и всичко онова, което прави. Зная, че още не е виждал Кларис, но в момента подготвят необходимите документи за сватбата.

— Той не се ли съмнява?

— За мен не. Доминик е чул откъслеци от разговора, който Раул е водил в деня на пристигането си в замъка. Той е казал „окончателна смърт“. Въпреки това е искал да се вземат предпазни мерки. Значи той наблюдава, надзирава околността на замъка и разпитва селяните.

— И Доминик те оставя да дойдеш въпреки всичко?

— Да, но в продължение само на един час. Един дързък и бърз удар в нощта и веднага се изпаряваме.

— Тази нощ ли ще стане?

— Тази нощ между десет и единадесет. Раул заема малък павилион, някога обитаван от стражата, недалеч от старата кула, където Боманян бе наредил да ме отведат. Този павилион има откъм полето само един прозорец и нито една врата. Ако капациите са затворени, за да се влезе, трябва да се мине през голямата порта на овощната градина и да се стигне до вътрешната фасада. Двата ключа тази вечер ще бъдат под един голям камък близо до портата. Раул, както спи, ще бъде навит в дюшека и завивките си, които са доста широки, и ще бъде донесен тук. В същия момент ще тръгнем.

— Това ли е всичко?

Жозефин Балзамо се подвоуми, после отговори отчетливо:

— Това е всичко.

— А Доминик?

— Той ще тръгне с нас.

— Не си ли му дала някакви специални нареждания?

— По какъв повод?

— По повод на Кларис? Ти ненавиждаш малката. Страхувам се да не си натоварила Доминик с някаква специална работа...

Жозефин отново се поколеба, преди да отговори:

— Това не те интересува.

— Обаче...

Лодката се плъзна покрай борда на кораба. Жозефин заяви със закачлив тон:

— Слушай, Леонар, откакто те направих княз Лаворнев и притежател на прекрасно екипирана яхта, ти стана твърде недоверчив. Да не излизаме от рамките на нашето споразумение, искаш ли? Аз заповядвам, а ти се подчиняваш. Даже ако имаш право на известни обяснения. Дадох ти ги. Направи се, като че ли те ти стигат.

— Толкова по-добре. Да слизаме.

Тя слезе първа в лодката и се настани на дървената седалка.

Леонар с други четирима съучастници я придружи. Двама от тях поеха веслата, докато тя, облегната назад, даваше нарежданията си от кърмата на лодката.

Тя сигнализира, че приближават подводни скали и възстанови посоката по невидима за другите отправна точка. Само скърцането на чакъла по кила на лодката ги предупреди, че са стигнали.

Двама души я взеха на ръце и я занесоха на брега, докато другите измъкваха лодката.

— Сигурна ли си — прошепна Леонар, — че няма да срещнем митничари?

— Сигурна. Последната телеграма на Доминик е категорична.

— Няма ли да дойде при нас?

— Не. Писах му да стои в замъка между хората на барона. В единадесет часа ще ни настигне.

— Къде?

— Близо до павилиона на Раул. Стига сме говорили. Всички те потънаха из стълбището на кюрето и се заизкачваха. Независимо че бяха точно шест души, от устните им не се изплъзваше нито звук, а и по стъпалата не беше отместено нито камъче; ако наблизко имаше неприятел, колкото и внимателен да би бил, той нямаше да чуе нищо от първата до последната минута на изкачването.

На платото мъглата не беше толкова гъста. Тя се разстиляше на интервали като облаци и по този начин оставаха междини, през които можеха да се видят блещуканията на няколко самотни звезди. Така Калиостро успя да различи замъка д'Етижу, чиито прозорци на главната фасада светеха. Камбанарията на църквата в Бенувил удари десет часа.

Жозин потръпна:

— О! Звукът на тази камбана!... Познавам го... Десет удара като предишния път... Десет удара! Броих ги един по един, отивайки към смъртта. Един по един...

— Но ти добре си отмъсти — обади се Леонар.

— На Боманян да, но на другите?...

— На другите също. Двамата братовчеди са полулуди.

— Вярно е — каза тя, — но ще се чувствам напълно отмъстена след един час. Тогава ще си почивам.

Те почакаха да се сгъсти мъглата, за да не бъдат забелязани върху голямото плато, което им предстоеше да пресекат. После Жозефин Балзамо се отправи по пътеката, по която я бяха носили Годфроа и неговите приятели. Съучастниците ѝ я следваха в индианска нишка, без да говорят. Жетвата в полето беше преминала. Високите купи сено изникваха тук-там в непрогледната нощ.

В съседство с имението пътеката стана неравна, с дупки, с къпини от двете ѝ страни, между които дружината тръгна с нарастващо внимание.

След малко пред тях се изправи високото очертание на стената. Още няколко крачки и те щяха да достигнат павилиона на стражата, който се намираше вдясно.

С един заповеднически жест Калиостро им прегради пътя.

— Почакайте ме.

— Да те последвам само аз? — запита Леонар.

— Не. Ще се върна да ви взема, за да влезем заедно през портата, която е вляво.

Тя се приближи сама, но така внимателно и бавно, че нито едно камъче не се търколи под обувките ѝ и нито една тревица не се прегъна от роклята ѝ. Павилионът нарастваше пред очите ѝ в тъмнината. Тя стигна до него.

Младата жена пипна с ръка затворените капаци. Ключалката, разхлабена от Доминик, не действаше. Жозефин Балзамо отвори крилата по такъв начин, че се появи само един малък процеп между тях. Забеляза се слаба светлина.

Тя долепи челото си до процепа и видя вътрешността на стаята. Имаше едно легло с алков.

Раул си беше легнал. Лампа със стъклен глобус под абажур от мукава хвърляше светъл кръг върху лицето му, раменете и книгата, която четеше. Дрехите му бяха сгънати на стола до леглото. Той имаше съвсем младежки вид, вид на дете, което внимателно заучава урока си, но му се спи. Той на няколко пъти задрямва. Разсънвайки се, се насилваше да чете, но не му се удаваше.

Най-после той затвори книгата и изгаси лампата.

Видяла това, което трябваше да види, Жозефин Балзамо напусна поста си и се върна при своите съучастници. Тя вече им беше дала инструкции, но от предпазливост започна отново в продължение на десет минути да им ги обяснява, като настоя:

— Най-вече никакво насилие. Чуваш ли, Леонар?... Понеже няма нищо, с което да се защитава, няма нужда да си служите с оръжията си. Вие сте пет души, това е достатъчно.

— Но ако въпреки всичко се съпротивлява? — подхвърли Леонар.

— Трябва да действате така, че да не може да се съпротивлява.

Тя познаваше толкова добре обстановката от записките, които ѝ беше изпращал Доминик, че без трудност стигна до главната порта на овощната градина. Ключовете бяха оставени на уговореното място. Тя отвори и се отправи към вътрешната фасада на павилиона.

Вратата се отвори лесно. Тя влезе, последвана от хората си. Вестибюлт, настлан с мозаечни плочки, водеше до единствената спалня. Калиостро бутна вратата безкрайно внимателно.

Моментът беше решителен. Ако Раул спеше или поне дремеше, планът на Жозефин Балзамо можеше да се счита за реализиран. Тя се послуша. В стаята не помръдваше нищо.

Тогава тя се отстриани, за да могат да преминат петимата мъже, освети леглото с лъча на джобното си фенерче и с един жест насочи шайката си към жертвата.

Атаката беше толкова бърза, че спяцият се събуди едва тогава, когато съпротивата беше безсмислена.

Мъжете го бяха увили в завивките и свили двете страни на дюшека около него така, че образуваха нещо като продълговат вързоп пране, който моментално свързаха. Сцената не продължи повече от една минута. Не се чу нито един вик. Нито един мебел не беше разместен.

Делото беше приключило успешно. Още един път Калиостро триумфираше като победителка.

— Добре — каза тя с вълнение, което недвусмислено издаваше значението на успеха в нейните очи. — Добре... Ние го хванахме... и този път ще бъдат взети необходимите предпазни мерки.

— Какво трябва да направим сега? — запита Леонар.

— Да го занесете на кораба.

— Ако вика за помощ?

— Запушете му устата... Но той ще мълчи... Тръгвайте.

Леонар се приближи до нея, докато съучастниците му вдигаха пленника.

— Няма ли да дойдеш с нас?

— Не.

— Защо?

— Казах ти, чакам Доминик.

Тя запали отново лампата й махна абажура.

— Колко си бледа — с тих глас й каза Леонар.

— Може би — отвърна тя.

— Това е заради малката, нали? Дали Доминик действа сега? Кой знае! Той има още време да се въздържа...

— Даже и да има още време — каза тя, — моето желание не се променя. Това, което трябва да стане, ще стане. Впрочем това нещо е вече направено. Върви си.

— Защо да си отида преди теб?

— Единствената опасност идва от Раул. Когато е на сигурно място в кораба, нищо не ще ни застрашава. Измъквай се и ме остави сама!

Тя им отвори прозореца. Те го прекрачиха и отнесоха пленника.

Тя прилепи капациите и полека затвори двете крила.

След няколко секунди удари единадесет часа. Тя броеше един по един ударите. На единадесетия тръгна покрай страничната фасада към овощната градина. Стигна до нея, се послуша. Чу се леко изсвирване, на което тя отговори с потропване с крак по плочките на настилката.

Пристигна Доминик. Двамата се върнаха в стаята и преди още да го е запитала, той прошепна:

— Свършено е.

— А! — каза тя, толкова развълнувана, че се олюля и седна. След продължително мълчание Доминик възобнови разговора:

— Тя не страда.

— Тя не страда?

— Не, тя спеше.

— Сигурен ли си?...

— Че е мъртва? По дяволите! Аз я ударих три пъти в сърцето. След това имах смелостта да остана... за да видя... Но беше ненужно... Тя вече не дишате... ръцете й изстиваха.

— Ако забележат?

— Не е възможно. Влизат в стаята й чак сутринта. Едва тогава... те видят.

Те не смееха да се погледнат. Доминик протегна ръка. От корсажа си тя извади десет банкноти и му ги подаде.

— Благодаря — каза той. — Но за друго убийство те откажа. Какво трябва да направя сега?

— Да тръгват. Тичай да настигнеш другарите си, преди да са влезли в лодката.

— Те с Раул д'Андрези ли са?

— Да.

— Толкова по-добре, той ми създаваше неприятности от петнадесет дни! Не ми се доверяваше. А, още една дума... скъпоценните камъни?

— Имаме ги.

— Няма ли опасност?

— Те са в касата на една лондонска банка.

— Много ли са?

— Един пълен куфар.

— Мамка му! Повече от сто хиляди франка за мен, а?

— Повече. Но побързай... Ако не предпочиташ да ме дочакаш...

— Не, не — живо каза той. — Предпочитам да бъда далеч... възможно най-далеч... А вие?...

— Ще потърся дали няма опасни за нас книжа и ще ви настигна.

Той излезе. Тя веднага претърси чекмеджетата на масата и на едно малко бюро, но не намерила нищо, изпразни джобовете на дрехите му, поставени на стола до леглото.

Портфейлът тутакси привлече нейното внимание. Той съдържаше пари, визитни картички и една фотография.

Тя беше на Кларис д'Етижу.

Жозефин Балзамо продължително се визира в образа на младото момиче с поглед, в който нямаше омраза, но който беше твърд и не прощаваше.

След това тя остана неподвижна, в едно от тези състояния, в които очите замръзват, вперени в една точка, без да се знае какви мъчителни сцени си представят, но при които устните запазват своята нежна усмивка.

В огледалото срещу нея видя лицето си. Тя го разгледа, поставяйки лактите си върху мраморната плоча на камината.

В нейната усмивка се изостри противоречието. Тя като че ли ясно съзнаваше прелъстителната си красота, но се развеселяваше от това, че не ѝ беше послужила за нищо пред Раул. Калиостро носеше качулка, която падаше върху нейните рамене, а отпред покриваше почти напълно челото ѝ. Част от воала, с който Калиостро никога не се разделяше, също беше закрит от качулката. Този воал, с който наподобяваше Девата на Бернардино Луини.

Тя се разглежда така в продължение на няколко минути. После отново изпадна в мечтателност. Удари единадесет часа и четвърт. Тя не се помръдна. Би могло да се каже, че спеше, но с широко отворени и неподвижни очи.

Обаче с течение на времето тези очи, приели неопределено изражение, бавно започнаха да се избистрят. Те излизаха от вцепенението си. Същото се получава в някои съновидения, когато мечтите, изживените душевни бури и несвързаността на отделните случки, се трансформират само в едно желание, все по-определено в един образ, все по-точен. Какъв беше този смущаващ образ, който изглеждаше, че вижда и с който безрезултатно се опитваше да привикне? Какво я смущаваше? Изглежда, че това идваше от алкова с леглото и от кадифените завеси, които го обгръщаха. Зад тези завеси сигурно имаше празно пространство, място за преобличане, защото наистина можеше да се каже, че някаква ръка шумолеше там.

Тази ръка приемаше все по-реален образ. Последва я рамо, а над рамото се появи глава.

Жозефин Балзамо, свикнала със спиритическите сеанси, където полуочертаните сенки на фантомите приемат образа на този, когото сме повикали, даде име на ужасяващото видение, излизащо от мрака. То беше облечено в бяло и тя не можеше да определи дали изкривяването на устата му беше усмивка или яростна гримаса.

Тя измънка:

— Раул... Раул... Какво искаш от мен?

Фантомът разтвори една от завесите и тръгна покрай леглото.

Жозин затвори очи, стенойки, но почти веднага ги отвори отново и впери поглед във видението. Да, халюцинацията продължаваше. То се приближаваше с плавни движения, разместваше предметите пред него и смущаваше тишината. Почти веднага тя усети една ръка върху рамото си, която в никакъв случай не беше на фантома.

Весел глас се обади:

— Отговори ми, скъпа Жозин, дали мога да ти дам съвет: да помолиш княз Лаворнев да ти предложи малка каюта за почивка? Ти имаш нужда от нея, моя малка Жозин! Ти ме взе за фантом, за видение, мен, Раул д'Андреци! Макар че съм по пижама, аз не съм непознат за теб. Даже и в това облекло, скъпа.

Докато той обличаше костюма си и връзваше връзката си, тя повтаряше несвързано:

— Ти! Ти!...

— Да, Господи, да, аз!

И като седна до нея, той шеговито ѝ каза:

— Най-вече, моя приятелко, не мъбри княз Лаворнев и не мисли, че ме е оставил да се измъкна още един път. Не, това, което твоите приятели и милият княз отнесоха, беше просто един дюшек и манекен от парцали, който се беше завил в чаршафите. Колкото до мен, аз не съм напускал топлото си местенце, от което веднага се отказах, щом ти се махна от поста си отвън, зад капациите на прозореца.

Жозефин Балзамо остана неподвижна. Тя беше неспособна да направи и най-малкото движение. Изглеждаше смазана.

— Дявол да го вземе! — извика той. — Ти се чувстваш неудобно. Искаш ли чашка ликьор, за да се съвземеш? Признавам ти, Жозефин, че разбирам положението ти и не бих искал да бъда на твое място. Милите приятелчета си заминаха... невъзможна помощ преди един часа след полунощ... и срещу теб, в една стая, отвлеченият Раул. Има

защо да виждаш нещата в черно! Бедната ми Жозефин... Какво задно салто!

Той се наведе и прибра фотографията на Кларис.

— Моята годеница е много красива, нали? С удоволствие забелязах, че преди малко я гледаше с възхищение. Знаеш ли, че ще се оженим след няколко дни? Калиостро прошепна:

— Тя е мъртва.

— Наистина — отговори той. — Чух да се говори за това. Дребният млад мъж я пронизал в леглото ѝ, нали?

— Да.

— Удар с кама?

— Три удара с кама в самото сърце — каза тя.

— О! Стигаше само един — отбеляза Раул. Тя бавно, като че ли на себе си, повтори:

— Тя е мъртва, тя е мъртва. Той изръмжа:

— Какво искаш? Това се случва и в най-добрите семейства. И за такава дреболия няма да се откажа от проектите си. Мъртва или жива, ще се ожения за нея. Ще се подредим както можем... Ти добре се нареди...

— Какво искаш да кажеш? — запита Жозефин Балзамо, която започна да се тревожи от подигравките на Раул.

— Какво ли? Баронът те удави за пръв път. За втори път ти потъна с кораба си „Светулка“. Е, добре! Тези истории не ти попречиха да бъдеш тук. Кларис е получила три удара с кама. Това не може да бъде причина да не се ожения за нея. Но най-напред сигурна ли си в това, което заявяваш?

— Един от моите хора я уби.

— Защо?

— Защото я мразя.

— Чудесно! И това е най-голямото основание да убиеш някого. А ти видя ли, че я е убил? Или ти каза, че я убил?

Тя го изгледа.

— Защо би ме излъгал?

— Я виж ти! За да пипне десетте хиляди франка, които му даде.

— Доминик е неспособен да ме предаде. Той не би ме предал и за сто хиляди франка. И друго: той добре знае, че мога да го намеря, ако ме предаде. Сега ме чака заедно с другите.

— Сигурна ли си, Жозин, че те чака?

Тя изтръпна. Имаше впечатлението, че се върти в омагьосан кръг. Раул поклати глава.

— Много е куриозно това, което с теб направихме един срещу друг. Жозин, как можеш да бъдеш толкова наивна, за да повярваш, че съм могъл да се подведа дори само за минутка от експлозията на „Светулка“, от мнимото удавяне на Пелегрини—Калиостро и от глупавата история, разказана от княз Лаворнев? Как не можа да отгатнеш, че едно момче, което не е слабоумно и което се е възпитавало в твоето училище на живота — и то какво училище, Света Дево! — ще разчете играта ти, както се чете в отворена Библия? Наистина, колко практично е това потопяване! Затънала в престъпления, с ръце почервенели от кръв, преследвана от полицията... Тогава потъва един стар кораб и заедно с него злодеянията и откраднатото съкровище. Всичко отива на дъното на морето. Всичко е загинало и изчезнало. По-нататък кожата се сменя и отново започват, разбира се, малко по-далеч и под друго име, да убиват, да измъчват и да цапат ръцете си с кръв. Кой? Кой? Разправяй това на другите, стара приятелко! Колкото до мен, когато прочетох за катастрофата, си казах: „Раул, отваряй си очите, и то добре!“ И дойдох тук.

След кратко мълчание той продължи:

— Виж, Жозин, посещението ти беше неизбежно! Ти задължително трябваше да го подготвиш с помощта на някой съучастник! Задължително яхтата на така наречения княз Лаворнев трябваше да плава по време на посещението ти насам! Задължително трябваше да се изкачиш по същата стълба, по която беше слязла завързана върху носилка! Тогава какво? Взех необходимите предпазни мерки и първата ми грижа беше да се огледам около себе си дали няма някое лице, което познавам. Побратим, който да вади кестените от огъня заради теб.

И с първия изстрел разпознах почтения Доминик, когото бях видял вече — ти лекомислено не взе под внимание този факт върху капрата на твоята берлина пред вратата на Бриджит Руселен. Доминик е верен служител, когото страхът от полицията и нанесената му от мен тупаница с бастун накараха да омекне до такава степен, че верността му се изпари. След това премина на служба при мене. Той го доказва,

като ти изпращаше фалшиви сведения, а накрая и ключове. Знаех за плановете ти, те бяха съгласувани с мен, научих за примката, която подготви и в която падна. Награда за него: десет хиляди франка, които излязоха от джоба ти и не ще видиш вече, защото твоят верен слуга се върна в замъка под моя закрила.

Ето къде сме, моя добра Жозефин. Сигурно бих те пощадил от малката комедия да те приема тук само за да имам удоволствието да ти стисна ръката, но аз поисках да наблюдавам как ще направляваш действието, исках също да видя как ще реагираш на съобщението за убийството на Кларис д'Етижу.

Жозин отстъпи. Раул повече не се шегуваше. Наведен над нея, той ѝ говореше с ледено студен глас:

— Малко вълнение... едва... това е всичко, което изпита при съобщението... Ти повярва, че това дете е мъртво, мъртво по твоя заповед, и не изпита нищо! Смъртта на другите за теб не струва нищо. На двадесет години, с целия живот пред себе си... с радостите си... с красотата си... Ти отнемаш всичко това с леснината, с която би счупила лешник! Никакво угризение на съвестта. Ти не се смееш... но и не плачеш. В действителност ти даже не помисли. Спомням си, че Боманян те нарече „адско създание“ — название, което ме ядосваше. Обаче думата е точна. Има нещо адско в теб. Ти си чудовище, за което не мога да мисля без страх. Но самата ти, Жозефин Балзамо, не се ли плашиш от себе си понякога?

Тя стоеше с наведена глава, с юмруци, притиснати към слепоочията, така, както често правеше. Безжалостните думи на Раул не предизвикваха у нея изблик на ярост и негодувание, както той очакваше. Раул усети, че тя беше в едно от тези моментни състояния на духа, в които човек се вглежда в дъното на душата си, и видял ужасната гледка в нея, не може да извърне поглед, нито да произнесе дума за прошка.

Тя беше като поразена от думите му. При Калиостро минутите на неуравновесеност бяха много редки. Обикновените хора рухват при подобни кризи. При Калиостро беше обратното — тя външно се стараеше да запази привидна невъзмутимост. Така хвърлен камък в гладка езерна вода образува концентрични кръгове, които постепенно затихват в дълбочините. Събитията се бяха развили по такъв противоположен на нейните предвиждания начин и появяването на

Раул беше толкова объркващо, че тя не можеше равностойно да се изправи пред неприятеля, наскърбил я така жестоко.

Той беше схванал момента и притиснат към нея, ѝ каза настойчиво:

— Нали, Жозин, в някои моменти ти също си изплашена? Нали се случва и ти също да се ужасяваш?

Покрусата на Жозин беше така дълбока, че тя прошепна:

— Да... да... понякога... но не трябва да ми се говори за това... не искам да зная... Мълчи... мълчи...

— Не, напротив — каза Раул, — ти трябва да знаеш... Ако се ужасяваш от подобни постъпки, защо ги вършиш?

— Не мога да постъпвам по друг начин — отговори тя с безкрайна умора.

— Поне опитваш ли се?

— Да, опитвам се, боря се, но никога не успявам. Научили са ме на злото... да правя зло, както другите вършат добро... Правя зло, както другите дишат... Това искаше...

— Кой?

Той чу неясно следните думи:

— Майка ми.

И веднага отново подзе:

— Твоята майка? Шпионката? Тази, която комбинира цялата история за Калиостро?...

— Да... Но не я обвинявай... Тя ме обичаше много... Само че не беше успяла... тя беше бедна, нещастна и искаше аз да успея... и да бъда богата...

— Но ти си красива. За една жена красотата е най-голямото ѝ богатство. Красотата е достатъчна.

— Красотата е необходима, но не е достатъчна. Майка ми също беше красива, Раул, и нейната красота не ѝ послужи за нищо.

— Приличаш ли на нея?

— Да, поразително. Това ме погуби. Тя поиска да продължи това, което беше нейната голяма мечта... наследството на Калиостро.

— Тя имаше ли документи?

— Едно късче хартия... хартия, която съдържаше четири тайни и е била намерена от нейните приятелки в стара книга... късчето приличаше наистина на писмо на Калиостро... Това я съблазни...

както и успехът ѝ при императрица Йожени. Аз трябваше да продължа. Още когато бях дете, тя ми внуши това. Оформиха съзнанието ми само с тази идея. Тя трябваше да бъде моето средство за препитание... моята съдба... Бях дъщеря на Калиостро... Аз продължавах нейния живот, а и неговия... Живот бляскав като този, който е описан в романите... живот на една обожавана от всички авантюристка, владееща света. Никакви чувства... Никаква съвест... Аз трябваше да отмъстя за всичките ѝ страдания. Когато тя умираше, ми завеща следните думи: „Отмъсти за мен!“

Раул размисляше. После каза:

— Добре, а престъпленията?... Нуждата да убиваш?

Той не можа да дочака думите ѝ и когато тя се готвеше да му отговори, я пресече:

— Не само майка ти те е възпитавала, Жозин, и те е дресирала за злото. Кой беше баща ти?

Стори му се, че чува името на Леонар. Но дали тя искаше да каже, че Леонар е баща ѝ и мъжът, който е бил експулсиран от Франция по същото време като шпионин (това изглеждаше доста възможно), или че Леонар я е изучил на престъпления?

Раул не можа да научи нищо повече. Той не успя да проникне в областите, в които се зараждат злите инстинкти и ферментира всичко неуравновесено, порочно и суетно, с две думи — кръвожадните апетити, неумолимите и груби страсти, които се изплъзват от контрола на хората.

Той повече не я разпитва.

Тя тихо плачеше и той усети сълзите и целувките по ръцете си, с които тя отчаяно ги покриваше. Беше обзет от жалост и не я отблъсна. В сърцето му се промъкваше към нея непозната милост. Адското създание се превръщаше в човешко, в жена, отдадена на болни инстинкти, понасяща властта на непреодолими сили и която той може би трябваше да съди с повече снизходителност.

— Не ме отблъсквай — казваше тя. — Ти си единственото същество на света, което би ме спасило от злото. Веднага го почувствах. В теб има нещо добро, нещо много устойчиво... Ах! Любовта... любовта... няма друго нещо, което би ме умиротворило... обичах и обичам само теб... Знай, ако ме отблъснеш...

Нежните устни трогнаха дълбоко Раул. Той се усети безкрайно отпаднал. Това беше едно сладостно желание, нарастващо от опасното състрадание, което така коварно размеква волята на мъжете.

Ако Калиостро се беше ограничила само със смирените си досега милувки, би ли могъл да не изпадне в изкушение, да не се наведе и да не вкуси още един път от сладостта на устните, които му се предлагаха? Но тя избърза. Повдигна глава, плъзна ръце по раменете му, обгърна врата му и го погледна. Този поглед стигаше на Раул, за да не вижда повече в нея жената, която моли, а тази, която иска да съблазни, и за целта си съвсем преднамерено си служи с нежността на очите и грацията на устните.

Любовниците се гледаха. Но Раул знаеше много добре, че зад това чаровно изражение се крие хитрост и жажда за власт! Чистотата на най-съвършеното огледало на света не би могла да скрие следите от злините и безчестията, които той с безпределна яснота виждаше на лицето ѝ.

Раул се съвзе малко по малко. Освободи се от изкушението и отблъсквайки жената, която го прегръщаше и му се предлагаше, ѝ каза:

— Спомняш ли си... един ден... на катера... ние се изплашихме един от друг така, като че ли искахме да се заколим. И днес е същото. Ако падна наново в ръцете ти, аз съм загубен. Утре или в другиден ще бъда мъртъв...

Тя веднага се изправи враждебна и зла. Гордостта пак я обземаше и бурята между тях отново избухна, карайки ги да преминат без преход от сферата на търпимост, в която ги задържаше споменът за любовта им, в сферата на омразата и предизвикателството.

— Ами да — подзе Раул, — в действителност от първия ден ние бяхме смъртни врагове. Всеки мислеше само за поражението на другия. Най-вече ти! Аз бях съперник, натрапник... В мозъка ти моят образ се смесваше с образа на смъртта!

Тя поклати глава и нападателно каза:

— Досега не.

— Но сега да, нали? Само че — провикна се той — има един нов факт. Сега не се страхувам от теб, Жозин. Ученикът стана учител, именно това исках да ти докажа, оставяйки те да дойдеш тук и приемайки битката. Подлагам се сам на твоите и на ударите на бандата ти. И ето че ние сме един срещу друг и ти не можеш да ми направиш

нищо. Претърпя пълно поражение, нали? Кларис е жива. Аз съм свободен. Хайде, хубавице, махай се от живота ми, ти си победена и аз те презирам.

Той ѝ хвърляше в лицето оскърбителните думи и те я шибаха като камшик. Тя беше смъртнобледа. Лицето ѝ беше разкривено и за пръв път в нейната неизменна красота се появиха признаци на разруха.

Тя изръмжа като ранено животно:

— Жестоко ще си отмъстя.

— Невъзможно — присмя се Раул, — изтръгнах ти ноктите. Ти се страхуваш от мен. Ето това, което е чудновато и което е мое дело: отсега ти ще се страхуваш от мен.

— Целият ми оставащ живот ще бъде посветен на отмъщението — прошепна тя.

— Нищо не можеш да направиш. Всичките ти начини на действие са ми познати. Ти пропадна. Всичко е свършено.

Тя сви рамене.

— Имам други средства.

— И кои са те?

— Несметното богатство... съкровището, което завоювах.

— Благодарение на кого? — попита весело Раул. — Кой, понесен на крилата на въображението, даде последния изстрел в целта? Не бях ли аз, който го направи?

— Може би. Но аз бях тази, която знаеше как да действа, за да го вземе. На думи ти никога не оставаш последен. Но трябваше да се действа и този акт изпълних аз. Ти крещиш победа, защото Кларис е жива и ти си свободен. Животът на Кларис и твоята свобода, Раул, са малки неща пред голямата цел, която беше залог в нашия двубой, тоест милионите скъпоценни камъни. Там беше истинската битка, Раул, и аз я спечелих, защото съкровището ми принадлежи.

— Кой знае! — весело каза той.

— Така е, то ми принадлежи. Самата аз сложих безбройните скъпоценни камъни в куфар, който беше завързан, подпечатан и сложен в желязна каса пред очите ми. Носих го до Хавър, скрих го на дъното на трюма на „Светулка“ и го взех обратно преди потопяването на кораба. Сега куфарът е в Лондон в една банка, подпечатан и съхранен, както казах, и така е от първия час...

— Да, да — одобри Раул, като се преструваше на учуден, — възето на куфара е напълно ново, много здраво и чисто... печатите са пет на брой от виолетов восък, с инициали Ж.Б.... Жозефин Балзамо. Колкото до куфара, той е от платнена ракета, снабден е с каишки и дръжки от кожа... нещо много просто, което не привлича вниманието...

Калиостро го гледаше уплашено.

— Значи ти знаеш?... Как узна това?...

— Ние, аз и куфарът, бяхме останали заедно в продължение на няколко часа — каза той, като се смееше.

Тя уверено каза:

— Лъжи! Говориш наслуки... Нито една секунда не се отделих от куфара, от ливадата в Меснил су Жумиеж до желязната каса.

— Да, но ти го свали на дъното на „Светулка“.

— Но аз поставих железен катинар, който затвори люка към трюма. Заедно с един от моите хора пазих над илюминатора, през който ти не би могъл да се провреш. Това продължи през цялото време, докато бяхме в залива на Хавър.

— Аз го знам.

— Как би могъл да го узнаеш?

— Бях в трюма.

Ужасяващи думи. Той ги повтори и смайването на Жозефин Балзамо така го развесели, че сам забавляващ се от разказа си, започна:

— Моят извод в Меснил су Жумиеж пред разрушения стълб беше следният: „Ако почна да търся моята добра Жозефин, ще бъде щура работа. Това, което беше необходимо, е да узная мястото, където тя ще бъде следобеда, и да отида там преди нея, за да се опитам да се възползвам от първия благоприятен случай и да грабна скъпоценните камъни. Защото, мила малка Жозин, като имах предвид твоето държание напоследък спрямо мен, аз бях решил да взема всичко. Мисълта за делба ме възмущаваше. Ти знаеше, че си следена от полицията и че неминуемо ще бъдеш преследвана от мен, човек, който според теб иска лакомо да сложи камъчетата ти в джоба си. Ти трябваше да избягаш, това ще рече, да заминеш за чужбина. Как? С помощта на твоя кораб «Светулка». На обяд бях в Хавър. В един часа тримата мъже от екипажа ти отидоха да вземат аперитива си в близкия бар. Аз преминах по понтона, скочих в трюма и се скрих зад

натрупаните каси, бъчви и чували с провизии. Ти пристигна в шест часа и спусна куфара в трюма с помощта на въже... Така го постави на мое разположение...”

— Ти лъжеш... лъжеш... — извика Калиостро с треперещ от безпокойство глас.

Той продължи:

— В десет часа пристигна Леонар. Той беше прочел вечерните вестници и знаеше за самоубийството на Боманян. В единадесет часа вдигнахте котва. В полунощ в открито море ви чакаше друг кораб. Леонар, който се казваше вече княз Лаворнев, ръководеше прехвърлянето. Моряците и пакетите със стойност минаха от единия кораб на другия. Разбира се, куфарът беше вдигнат пръв. После пратихте по дяволите милата „Светулка“. Признавам, че преживях няколко трудни момента. Бях сам. Нямаше екипаж. Нямаше управление. „Светулка“ се носеше като управлявана от някой пияница през време на тежък махмурлук, който с последни сили се е хванал за щурвала. Би могло да се каже, че с него си играе разсърдено дете, след като е било мъмрено, и го върти, върти... Досетих се за твоя план, за сложената някъде бомба, за часовниковия механизъм, за експлозията... Бях плувнал в пот. Да се хвърля ли във водата? Не знаех какво да правя. Когато бях започнал да развързвам обувките си, с голяма радост се досетих, че бях видял зад кърмата на „Светулка“ завързана лодка. Тя подскачаше върху пяната на вълните зад кораба. Десет минути покъсно, седнал спокойно на скамейката, видях на стотина метра от мен ярък пламък да раздира тъмнината и чух детонацията, която развъълнува спокойната повърхност на морето. „Светулка“ потъваше. Следващата нощ, след като малко се бях полюшкал върху вълните, се събудих, и видях брега недалеч от нос Антиф. Скочих във водата, капнах отново на земята... и същия ден се представих тук... за да се подготвя за твоето мило посещение, моя скъпа Жозефин.

Калиостро беше слушала, без да го прекъсва и с доста спокоен вид. Толкова излишни думи ѝ беше казал той. Но не спомена нищо за най-важното — за куфара. Как е успял да се скрие на кораба, как после се е спасил от корабокрушението нямаше никакво значение.

Обаче тя се колебаеше да постави окончателния въпрос, добре знаейки, че Раул не е човек, който рискува, за да не достигне друг резултат, освен да се спаси самият той. Тя беше бледа като смъртник.

— Е, добре! — продължи Раул. — За нищо ли няма да ме запиташ?

— Какво да те питам? Ти каза всичко. Аз взех куфара. Сега той е на сигурно място. Всичко останало ми е безразлично.

— Провери ли го?

— Бога ми, не. Какъв смисъл имаше да го отварям? Въжетата и печатите бяха непокътнати.

— Не си ли забелязала следите от дупка от едната страна, практичен разрез в плетеницата на ракидата?

— Разрез?

— Света Дево! Вярваш ли, че съм стоял два часа до куфара, без да действам? Виж, Жозефин, не съм чак толкова глупав.

— Тогава? — попита тя с отслабнал глас.

— Тогава, моя бедна приятелко, малко по малко, търпеливо и спокойно, изпразних цялото съдържание на куфара по начин, който...

— По какъв начин?

— Така, че след като го отвориш, да не намериш в него нищо освен храна с равнозначно тегло, разбира се, не толкова скъпоценна като камъните... това, което имах под ръка... стока, която не си струва труда да транспортираш до Лондон, както и да наемаш и плащаш желязна каса в банката.

Тя се опита да протестира:

— Това не е истина... не е възможно да си успял.

От горната част на стенния шкаф той свали малка дървена чинийка, откъдето изсипа в шепата си две или три дузини диаманти, рубини и сапфири и с небрежен вид ги подхвърли във въздуха. Те заблестяха с цветовете на дъгата и при чукането си един в друг издаваха вълшебен звук.

— Имаше и други — каза той. — Разбира се, близостта на експлозията ми попречи да взема всичко и богатствата на монасите се разпиляха сред прегръдките на вълните. Но все пак нали за един млад мъж са достатъчни да се забавлява и чака... Какво ще кажеш, Жозин? Защо не отговаряш?... По дяволите! Какво има? А? Тези проклети жени не могат да загубят един милиард, без да припаднат. Какъв ужас!

Жозефин Балзамо не беше припаднала, както предположи Раул. Тя се изправяше оловносива и с протегнати ръце. Искаше да го удари. Но се задушаваше. Нейните ръце се размахваха във въздуха както

ръцете на удавник, които се опитват да се задържат на повърхността на водата. После тя се повали върху леглото с глухи стенания.

Раул, без да се трогне, дочака края на кризата. Но имаше да ѝ казва още няколко думи и затова се пошегува:

— Е, добре! Победих ли те напълно? Това е, което исках да те накарам да почувстваш, Жозефин. Ще си отидеш оттук победена, убедена, че не можеш да се бориш с мен и че е по-добре да се откажеш от всичките си дребни машинации. Ще бъда щастлив въпреки теб, Кларис също, и ще имаме много деца. Това е истината, с която трябва да се съгласиш, независимо дали ти се иска.

Той почна да се разхожда из стаята и продължи все повесело:

— Какво искаш още! В този случай нямаш шанс. Ти поведе борба против един млад човек, когото смяташе за лекомислен веселяк, но който излезе хиляда пъти по-силен и по-хитър от теб, мое бедно момиче. Възхитен съм от моята сила и моята хитрост. За Бога! Какво чудо от ловкост, хитрост, интуиция, енергия и предвидливост! Истински гений! Нищо не ми убягва от погледа. Чета като в отворена книга в ума на враговете си. Така в този момент ти ми обръщаш гръб? Сплескваш се в леглото, за да не видя чаровното ти лице? Е, добре! Прекрасно си давам сметка, че сега плъзгаш ръка в корсажа си, за да измъкнеш от него един револвер, и че ти ще...

Изречението остана недовършено. Внезапно Калиостро направи пълно завъртане и револверът, за който лекомислено се шегуваше Раул, блесна в ръката ѝ.

Тя стреля веднага. Но Раул, който се беше подготвил, успя да стисне ръката ѝ, и да я извие към нея. Тя падна, улучена в гърдите.

Сцената беше толкова брутална и развързката така непредвидена, че той застана озадачен пред неподвижното тяло, простряно възник на леглото с побеляло лице.

При все това никакво безпокойство не го измъчваше. Той не помисли, че тя би могла да бъде мъртва, и наистина, като се наведе, установи, че сърцето ѝ биеше равномерно. Той взе от чекмеджето ножица и разряза корсажа. Куршумът не беше успял да проникне, бе се плъзнал и леко одраскал кожата малко над черната бенка над дясната гърда.

„Напълно безопасна рана“ — си каза той, като мислеше, че смъртта на подобно създание би могла да бъде само справедлива и

желана.

Той държеше ножицата в ръката си с острието напред и се питаше дали не е негово задължение да прободне тази толкова прекрасна жена, да разреже плътта и да унищожи тази сирена, за да не ѝ дава повече възможност да вреди? Или да ѝ направи един дълбок белег като кръст на челото и така белязана, тя да предупреждава хората и да кара кожата им да настръхва от ужас? Какво справедливо наказание и каква предпазна мярка! Колко нещастия ще се избегнат и колко престъпления ще се предотвратят!

Раул нямаше кураж да го направи и не искаше да си присвоява правото да наказва. И после, беше я обичал много...

Той остана дълго време до нея и я съзерцаваше с безкрайна тъга. Не направи нито едно движение. Беше пълен с горчивина и отвращение. Борбата го беше изтощила, а и не само тя. Жозин беше неговата първа голяма любов. При нея за пръв път наивното сърце влага цялата си свежест и душата изпитва сладостното чувство, че се е сляла напълно с душата на любимия. Моментите на пълно физическо сливане винаги оставят в съзнанието ни нежен спомен, който никога не може да бъде забравен, нито напълно потъпкан от ненавист и злоба.

През целия си живот Раул запази покрай устните си две дълбоки бръчки на разочарование, а в душата си — впечатлението, че носи позорно петно.

Тя въздъхна по-дълбоко и повдигна клепачи.

Тогава той изпита непреодолима нужда да не я вижда повече и даже да не мисли повече за нея.

Отвори прозореца и се послуша. Стори му се, че по пътеката чува стъпки. Леонар сигурно идваше от брега, за да докладва, че експедицията се отлага, тъй като жертвата е манекен. Тревожеше го без съмнение и закъснението на Жозефин Балзамо и той идваше да ѝ помогне, ако е в опасност.

„Нека я намери тук и я занесе — си каза Раул. — Нека живее или умре! Нека бъде щастлива или нещастна! Безразлично ми е... Нищо повече не искам да знам за нея. Стига! Стига този ад!“

И без да каже дума, без да погледне жената, която му протягаше умолително ръце, той си тръгна...

На следващата сутрин Раул се представи на Кларис д'Етижу.

Той не беше виждал напоследък младото момиче, за да не отваря много рано още незаздравелите ѝ рани. Но тя знаеше, че е тук, и той веднага разбра, че времето вече беше свършило своята работа. Бузите ѝ бяха по-розови. Очите ѝ бяха изпълнени с надежда.

— Кларис — каза ѝ той, — от първия ден ми обещахте да ми простите за всичко...

— Няма за какво да ви прощавам, Раул — отговори младото момиче, като мислеше за баща си.

— Да, Кларис, причиних ви много мъки. Причиних много и на себе си и желая не само вашата любов, а и вашите грижи и закрила. Имам нужда от вас, Кларис, за да забравя ужасните спомени, да си възвърна вярата в живота и да воювам против лошите неща, които са в мен и ме повличат... където не бих искал да ходя. Ако ми помогнете, аз съм уверен, че ще стана честен човек, и чистосърдечно ви обещавам, че ще бъдете щастлива. Искате ли да станете моя жена, Кларис?

Тя му протегна ръката си.

ЕПИЛОГ

Както беше предвидил Раул, цялата злокобна система от интриги, предназначена, за да се завладее легендарното съкровище, остана в сянка. Самоубийството на Боманян, приключенията на Пелегрини, мистериозното присъствие на графиня Дьо Калиостро, нейното бягство, корабокрушението на „Светулка“, а също и другите факти правосъдието не можа или не пожела да разкрие.

Съдружниците на Боманян се разделиха и не проговориха никога. Нищо не се узна.

Ролята на Раул в тъмната афера остана неизяснена и неговата сватба мина незабелязано. Но по какво стечение на обстоятелствата успя да се ожени под името виконт д'Андрези? Без съмнение, той трябваше да напрегне всички сили в трудното начинание и то му струваше двете шепи скъпоценни камъни, които спаси от голямото съкровище. Този метод винаги е бил най-сигурен за получаване на всякакво съдействие.

Очевидно по същата причина един прекрасен ден името Люпен се оказа несъществуващо. В никакъв регистър за гражданско състояние, в никакъв автентичен документ вече не ставаше дума за Арсен Люпен, нито за неговия баща Теофаст Люпен. Законно съществуваше само виконт Раул д'Андрези и този виконт замина на сватбено пътешествие из Европа заедно с виконтесата, родена Кларис д'Етижу. По това време се случиха две събития. Кларис роди момиченце, което почина на следващия ден след раждането. Няколко седмици по-късно, тя научи за смъртта на баща си.

Всъщност Годфроа д'Етижу и братовчед му Оскар дьо Бенето загинаха по време на една разходка по крайбрежието с лодка. Злополука? Самоубийство? Двамата братовчеди в последните дни от живота си приличаха на луди и тяхната гибел беше посрещната с облекчение. Лансираше се също така версията, че има престъпление и че една увеселителна яхта е ударила лодката и след това е избягала.

При всички случаи Кларис не пожела да се намесва в съдбата на човека, когото считаха за неин баща. От негово име направи подарък на едно благотворително учреждение.

Годините минаваха чаровни и безгрижни.

Раул изпълни едно от обещанията, които ѝ беше дал: тя беше много щастлива.

Другото обещание не изпълни: не стана честен човек.

Това той не можеше да изпълни. В кръвта му беше страстта да присвоява, да комбинира, да мами, да лъже, да се забавлява за сметка на другите. Той беше по инстинкт контрабандист, пират, мародер и конспиратор. Стана шеф на банда. Освен това в училището на Калиостро той си бе дал сметка, не без известна доза гордост, за наистина изключителните си качества, които го правеха несравним. Той вярваше в своята гениалност. Приписваше си една фантастична съдба, различна от съдбата на всички други хора, които живееха по негово време. Чувстваше се над всички. Той беше господарят.

Без знанието на Кларис и без някога младата жена да има и най-малко подозрение за това, той се впусна в различни начинания и сполучи в сделки, които все повече и повече утвърждаваха авторитета му. Той постигна в развитието си свръхчовешки качества. Например завоюването на съкровището на френския кралски дом, една друга тайна, завещана от граф Дьо Калиостро.

Но преди всичко, си казваше той, почивката и спокойствието на Кларис! Уважаваше много жена си. Как можа да се ожени за момиче с такива качества! Поздравяваше се за това.

Тяхното щастие продължи пет години. В началото на шестата тя почина при раждане. Остави син на име Жан.

Два дни след смъртта ѝ обаче детето изчезна, без да остане и най-малка следа, която би позволила на Раул да открие кой е могъл да се промъкне в малката къща на Отьой, в която живееше, нито как са успели да извършат отвличането.

Колкото за това откъде произхожда ударът, той нямаше никакво съмнение. Раул бе сигурен, че удавянето на двамата братовчеди е било провокирано от Калиостро. След като научи, че Доминик е умрял отровен, той прецени, че отвличането на сина му е уредено само от Калиостро^[1].

Мъката му го преобрази. Нямахте нито жена, нито син, които да го възпират. Остана без задръжки и решително се впусна по пътя, в който насочи всичките си усилия. От следващия ден той стана Арсен Люпен. Скрупули? Задръжки? Благоприличие? Напротив! Скандали, провокации, надменност, суетност и вулгарност — неговото име беше по стените на окрадените домове, не слизаше от хрониките на вестниците, визитните му картички бяха намирани в разбитите сейфове. Арсен Люпен! Раул д'Андреzi беше умрял заедно с Кларис.

Но дали под това име или под други имена, които се забавляваше да приема, като например граф Бернар д'Андреzi (той беше откраднал документите на един братовчед от фамилията, умрял в чужбина), Орас Велмон, полковник Спармиенто, херцог Дьо Шармьорас, принц Сермин, дон Луи Перена; винаги и навсякъде, във всичките си метаморфози и под всичките си маски, той продължаваше да търси графиня Дьо Калиостро, продължаваше да търси своя син Жан.

Той не намери отново сина си. Никога не видя отново Калиостро.

Жива ли беше още? Осмеляваше ли се да се върне във Франция? Продължаваше ли да преследва и убива? И най-важното — трябваше ли да допуска, че с изречената закана в момента на разрива в имението д'Етижу над него продължава да виене заплахата за жестоко отмъщение и че отвличането на сина му е само началото.

Целият живот на Арсен Люпен, неговите безумни начинания, свръхчовешки напрежения, нечувани триумфи, изключителни страсти, екстравагантни амбиции — всичко това трябваше да премине, преди неприятелите да му позволят да си отговори на тези страшни въпроси.

Така премина животът на Арсен Люпен. Такъв се представяше навсякъде, докато неговото първо приключение се възобнови четвърт век по-късно, това, което той обича да оценява днес като последното приключение в живота си.

[1] Виж книгата „Отмъщението на Калиостро“ от същия автор. Б. пр. ↑

ЗА АВТОРА

Създателят на знаменития литературен герой Арсен Люпен, МОРИС ЛЪОБЛАН, е роден на 11 декември 1864 г. в Руан, старата столица на Нормандия. Баща му е имал малка корабостроителница и е искал синът му един ден да поеме нейното ръководство, затова го изпраща в Манчестър и Бернил да учи езици и право. Но кръвта на италианските прадеди в жилите на младежа надделява и той избягва в Париж, посвещава се на литературата и публикува за първи път в „Жьо се ту“ („Зная всичко“), за да се роди Арсен Люпен. Редом с него започва кариерата си и сестра му, актрисата и певицата Жоржет Лъоблан. Метерлинк написва много от драмите си за нея. Тя е първият читател на първия роман на брат си — „Арсен Люпен, джентълменът крадец“. С него е поставено началото на „трилъра“. При Лъоблан проблемът е не да се открие, а да се залови престъпникът — нещо, което не може да стори полицията. Епопеята на Арсен Люпен обхваща двадесетина романа, които „Тренев & Тренев“ С-ие ще подготвят за печат последователно: „Кухата игла“, „Взривът на гранатата“, „Златният триъгълник“, „Зъбите на тигъра“, „Осемте удара на часовника“, „Признанията на Арсен Люпен“, „Страхотното събитие“, „Госпожицата със зелените очи“, „От полунощ до седем часа“, „Червената броеница“, „Островът с тридесетте ковчега“, „Тайнственото свърталище“, „Доротей, танцьорката на въже“, „Жената с двойната усмивка“ и други, обхващащи творчеството на писателя до 6 ноември 1941 г., когато при едно посещение при сина си той настива в неотопления влак и умира в Перпинян, вече като член на Френската академия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.